

Era nemăritată, neatinsă de vreun bărbat și urma să împlinească treizeci de ani. Dar romanciera Amanda Briars hotărăște ca pînă la aniversarea ei să facă dragoste cu un bărbat. Cînd el i-a apărut în prag, a crezut că era cadoul pe care și-l făcuse singură, un bărbat plătit pentru o noapte de pasiune. Frumos și viril, el o tenta în feluri pe care nu le crezuse posibile...

Jack Devlins a fost și mai hotărît să o posede pe Amanda atunci cînd i-a descoperit adevărata identitate. Dacă Amanda tînjea după respectabilitate, Jack, fiul renegat al unui nobil și cel mai cunoscut om de afaceri din Londra, refuza să trăiască după regulile impuse de societate.

Dar cînd ei se îndrăgostesc cu pasiune unul de celălalt, vor risca totul pentru iubirea lor.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

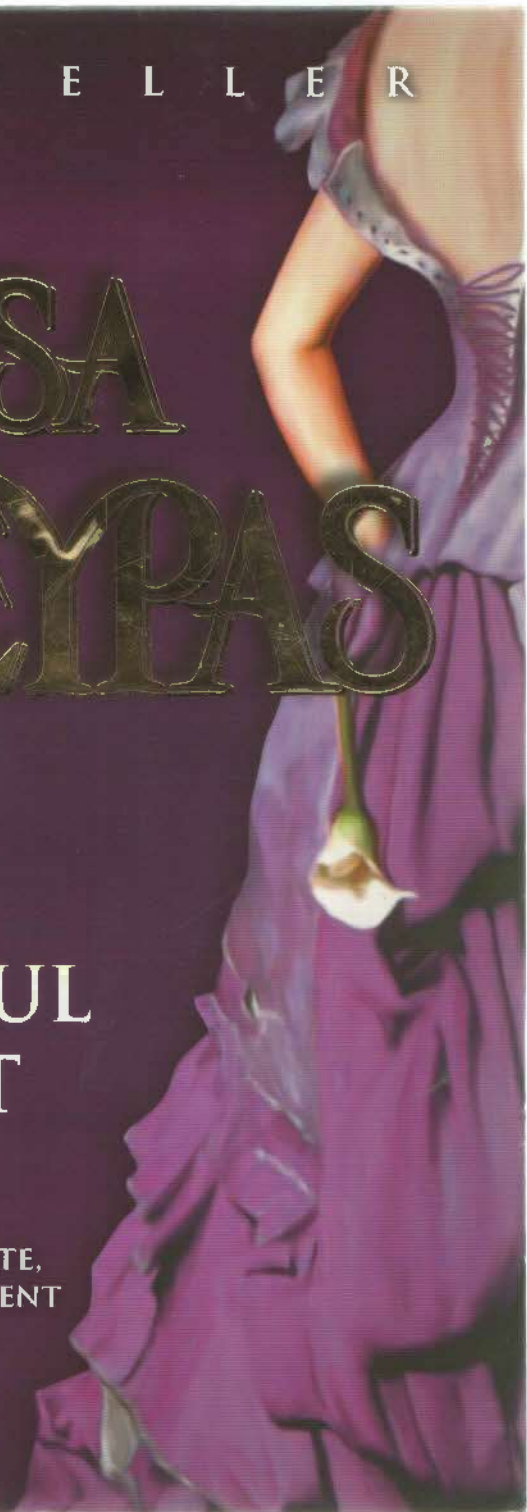
B E S T S E L L E R

LISA KLEMPAS

BĂRBATUL PLĂTIT

PASIUNE, PURITATE,
IUBIRE, DEVOTAMENT

EDITURA MIRON

Traducerea:
Gabriela Anca Marin

LISA KLEYPAS

BĂRBATUL PLĂTIT

PROLOG

Londra

Noiembrie 1836

- Ce fel de bărbat preferi, domnișoară Briars? Blond sau brunet? De înălțime mijlocie sau înalt? Englez sau străin? Tonul femeii era sec, de afaceri, ca și cum ar fi discutat despre un fel de mâncare ce urma a fi servit la un dineu și nu despre un bărbat de închiriat pentru o seară.

Întrebările au făcut-o pe Amanda să se crispeze. Obrajii i-au luat foc și s-a întrebat dacă și un bărbat care vizita pentru prima oară un bordel se simțea la fel. Din fericire, bordelul în care intrase ea era mult mai discret decât își imaginase și era mobilat cu gust. Fără tablouri șocante, vulgare, fără clienți sau prostituate la vedere. Stabilimentul doamnei Bradshaw era destul de atrăgător, cu pereții acoperiți în damasc verde și un salon de primire cu piese de mobilier Hopplewhite. O măsuță din marmură era așezată lângă o sofa în stil Empire cu ornamente aurii.

Gemma Bradshaw a întins mîna după un creion auriu și un carnețel așezate pe marginea mesei și a privit-o cu interes:

- Nu am un tip de bărbat pe care să-l prefer, a spus Amanda, umilită dar și hotărîtă în același timp. Am încredere în judecata ta. Trimite-mi pe cineva pe seară, de azi într-o săptămînă, cînd este aniversarea mea.

Ideea a părut să-i facă plăcere doamnei Bradshaw:

- Este un cadou de ziua ta? Ce idee minunată! A privit-o zîmbind pe Amanda. Matroana nu era frumoasă, nici măcar drăguță, dar avea un ten frumos, un păr roșu, bogat și un trup voluptuos. Domnișoară Briars, poți să-mi spui dacă ești virgină?

- De ce vrei să știi? a ripostat Amanda.

Una din sprîncenele perfect conturate ale doamnei Bradshaw s-a arcuit amuzată.

- Dacă chiar vrei să te încrezi în judecata mea va trebui să știi exact în ce situație te afli. Nu se întîmplă des ca o femeie să-mi treacă pragul, domnișoară Briars.

- Foarte bine. Amanda a inspirat adînc și a vorbit repede, mînată de ceva foarte aproape mai degrabă de disperare decît de bunul-simț cu care se lăuda de obicei. Sunt fată bătrînă, doamnă Bradshaw. De azi într-o săptămînă împlinesc treizeci de ani. Și da, sînt încă v-virgină. S-a poticnit puțin cînd a rostit cuvîntul, dar a continuat cu hotărîre: asta nu înseamnă că

trebuie să rămîn așa. Am venit aici pentru că se știe că poți să faci rost de ceea ce-și dorește clientul. Știu că te surprinde că o femeie ca mine poate veni aici...

- Draga mea, a întrerupt-o femeia rîzînd, a trecut de mult vremea cînd aș mai fi putut fi surprinsă de ceva. Cred că-ți înțeleg bine dilema și voi găsi o soluție care se poate de plăcută. Spune-mi, ai preferințe în ceea ce privește vîrsta sau înfățișarea? Îți place sau îți displace ceva în mod deosebit?

- Aș prefera să fie tînăr, dar nu mai tînăr decît mine. Dar să nu fie nici prea bătrîn. Nu trebuie neapărat să fie frumos, dar nici respingător. Și curat, a adăugat Amanda, ca și cum abia atunci se gîndise la asta. Insist asupra curăteniei.

Doamna Bradshaw își nota totul în carnețel.

- Nu cred să fie vreo problemă, i-a răspuns cu ochii strălucindu-i, amuzați.

- Insist asupra discreției, a adăugat Amanda. Dacă află cineva ce am făcut...

- Draga mea, a spus doamna Bradshaw așezîndu-se mai confortabil pe sofa. Ce crezi că s-ar alege de afacerea mea dacă aș permite ca intimitatea clienților mei să fie violată? Angajații mei îi deservesc pe membri ai parlamentului, pe cei mai bogați lorzi din înalta societate. Secretul tău este în siguranță, domnișoară Briars.

- Mulțumesc, a spus Amanda, ușurată și tulburată în același timp. Avea o bănuială teribilă: că făcea cea mai mare greșeală din viața ei.

CAPITOLUL 1

Amanda a știut că în fața ei se găsea un bărbat de moravuri ușoare. Din momentul în care l-a lăsat să intre, ca și cum ar fi adăpostit un evadat, el a rămas privind-o în tăcere. Era clar că nu-l ducea capul, altfel și-ar fi găsit o altă ocupație, mai provocatoare din punct de vedere intelectual. În orice caz, un bărbat nu avea nevoie de prea mult creier ca să facă lucrul pentru care fusese plătit.

- Repede, i-a șoptit și l-a tras de mână. A trântit ușa în urma lui. Crezi că te-a văzut cineva? Nu m-am gândit că o să apari așa, pur și simplu, la ușa mea. Bărbații de profesia ta nu sînt instruiți să fie mai discreți?

- De... profesia mea, a repetat el, ușor nedumerit.

Acum că erau feriți de ochii lumii, Amanda și-a permis răgazul de a-l privi cu atenție. În ciuda faptului că era cam sărac cu duhul, arăta remarcabil de bine. Putea să-l considere de-a dreptul frumos. Era înalt și subțire, cu umeri lați care păreau să ocupe tot cadrul ușii. Părul des, negru, era tuns de curînd și era proas-

păt bărbierit. Avea nasul drept și lung și o gură voluptuoasă.

Și cei mai frumoși ochi albaștri din cîți văzuse vreodată. Numai că ochii lui nu aveau în ei nimic angelic, așa cum te-ai fi așteptat la o asemenea culoare. Erau șireți și duri, ca și cum ar fi privit mult prea des o parte a vieții pe care ea nu o cunoscuse niciodată.

Amanda înțelegea de ce femeile plăteau pentru compania lui. Gîndul de a „închiria” o asemenea ființă masculină, cu ochi neobișnuiți i se părea extraordinar. Și tentant. Amanda era rușinată de felul în care îi răspundea trupul, de fiorii cînd reci cînd fierbinți care o străbăteau, de culoarea roșie din obraji. Se resemnase să fie o fată bătrînă respectabilă... ba chiar se autoconvinsese că astfel se putea bucura de libertate. Și totuși trupul ei nu părea să înțeleagă că o femeie de vîrsta ei nu mai trebuia să simtă vreo dorință. Într-o vreme în care să ai douăzeci și unu de ani însemna că ești deja bătrînă, la treizeci nu mai aveai nici o speranță. Trecuse de prima tinerețe, nu mai era dezirabilă. Trebuia doar să reușească să-și accepte soarta.

Amanda s-a forțat să-l privească direct în ochii albaștri extraordinari.

- Vreau să fiu cinstită cu tine, domnule... Nu, nu contează, te rog să nu-mi spui cum te numești. Nu vom sta atît de mult timp împreună încît să trebuiască să-l

știu. Înțelegi tu, am avut timp să mă mai gîndesc la decizia pripită pe care am luat-o și... m-am răzgîndit. Te rog să nu o iei ca pe un afront personal. Nu are nimic de-a face cu tine sau un înfățișarea ta. Îi voi spune și doamnei Bradshaw toate astea. Ești un bărbat frumos și foarte punctual și sînt convinsă că ești și foarte priecut... la ceea ce faci, dar adevărul este că am făcut o greșeală. Cu toții mai greșim iar eu nu fac excepție, asta e sigur. Din cînd în cînd mai fac erori, mici, e-adevărat...

- Așteaptă. A ridicat brațele într-un gest defensiv și privirea i-a rămas ațintită pe chipul ei îmbujorat. Nu mai vorbi.

De cînd devenise adultă, nimeni nu mai îndrăznise să-i spună să tacă. Surprinsă, Amanda s-a străduit să-și stăvilească șuvoiul de cuvinte. Străinul și-a încrucișat brațele la pieptul puternic și s-a sprijinit de tocul ușii, continuînd să o privească.

Amanda nu putea să nu remarce că doamna Bradshaw avea gusturi bune. Bărbatul pe care i-l trimisese era surprinzător de curat și îngrijit, cu un costum la modă dar și tradiționalist totodată, cu haină neagră și pantaloni gri, încălțat cu pantofi negri bine lustruiți. Cămașa apretată era de un alb imaculat, contrastînd plăcut cu tenul măsliniu iar cravata gri din mătase era legată cu un nod simplu, perfect. Înainte de

a-l vedea, dacă Amandei i s-ar fi cerut să descrie bărbatul ideal ar fi spus că acesta trebuia să fie blond, cu tenul deschis și oase mici. Acum se vedea nevoită să-și revizuiască atitudinea. Nici un Apollo cu părul de culoarea nisipului nu se putea compara cu acest bărbat impozant, robust.

- Ești Amanda Briars, a spus el, de parcă aștepta o confirmare din partea ei. Romanciera.

- Da, scriu romane, i-a răspuns ea străduindu-se să nu-și piardă răbdarea. Iar tu ești domnul pe care doamna Broadshaw l-a trimis la cererea mea, nu-i așa?

- Așa se pare, i-a răspuns el.

- Te rog să primești scuzele mele, domnule... nu, nu-mi spune. După cum ți-am explicat, am făcut o greșeală și de aceea va trebui să pleci. Bineînțeles că-ți voi plăti, chiar dacă nu mai am nevoie de serviciile tale. Vina îmi aparține în totalitate. Spune-mi care este onorariul obișnuit și vom rezolva pe loc.

În timp ce o asculta, expresia i s-a schimbat. Uimirea a fost înlocuită de fascinație iar ochii albaștri i-au strălucit, amuzați, dîndu-i Amandei un sentiment de nervozitate.

- Spune-mi ce servicii ai solicitat, i-a sugerat cu blîndețe, îndepărtîndu-se de la ușă. S-a apropiat pînă cînd trupurile li s-au întîlnit. Mă tem că nu am apucat să discut cu doamna Bradshaw.

- Cele obișnuite. Siguranța Amandei se năruia cu

fiecare secundă care trecea. Obrajii îi ardeau iar pulsul i se accelerase. Ce se cere de obicei. S-a întors orbește spre măsuta semicirculară de la perete, pe care erau câteva bancnote atent împăturite. Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile și pentru că te-am pus degeaba pe drumuri aş vrea să mă recompensez... S-a oprit brusc pentru că i-a simțit mîna pe brațul drept. Era de neconceput ca un străin să atingă o parte a corpului unei doamne. Bineînțeles că era și mai de neconceput ca o doamnă să ajungă să plătească un bărbat care se prostitua, și asta era exact ce făcuse ea. Cu tristețe și-a spus că data viitoare mai bine se spînzură decît să facă o asemenea prostie.

S-a încordat sub atingerea lui și nu a îndrăznit să mai scoată nici un cuvînt.

- Nu vreau bani, l-a auzit spunînd. Vocea gravă îi era ușor amuzată. Nu se percep costuri pentru servicii de care nu ai beneficiat.

- Mulțumesc. A strîns din pumni. Este foarte drăguț din partea ta. Lasă-mă măcar să-ți plătesc trăsura. Nu este nevoie să te întorci pe jos acasă.

- Oh, dar nu plec încă.

Amanda rămăsese cu gura căscată. S-a întors cu fața spre el, cu o privire îngrozită. Cum adică, nu pleca? Ei bine, îl făcea ea să plece, fie că dorea sau nu! S-a gândit rapid la opțiunile pe care le avea. Din nefericire

nu erau prea multe. Le dăduse liber servitorilor – și valetului, și bucătăresei și cameristei. Și în nici un caz nu putea cere ajutorul polițistului de pe stradă. I-ar fi afectat cariera, iar scrisul reprezenta singurul mijloc de a-și întreține casa. A zărit într-un colț o umbrelă cu mînerul din lemn de stejar și s-a apropiat de ea, cît mai discret posibil.

- Ai de gînd să mă bați cu ea? a întreat-o musafirul nepoftit.

- Dacă este nevoie.

A pufnit amuzat și i-a atins bărbia, obligînd-o să-l privească în ochi.

- Domnule! a exclamat ea. Nu te supăra, dar...

- Numele meu este Jack. I-a zîmbit. Și voi pleca imediat ce vom discuta câteva lucruri. Am câteva întrebări de pus.

Ea a oftat, nerăbdătoare.

- Domnule Jack, nu mă îndoiesc că ai, dar...

- Jack este prenumele.

- Foarte bine, Jack. Aș aprecia dacă ai pleca neîntîrziat! El a mai făcut cîteva pași în hol, pîrînd foarte relaxat, de parcă ar fi onorat o invitație la ceai. Amanda a trebuit să se răzgîndească în privința istețimii lui îndoielnice. Acum, că-și revenise după surpriza de a fi fost înșfăcat și tras înăuntru, părea că inteligența îi crescuse considerabil.

Străinul i-a privit atent casa, remarcînd piesele de mobilier clasic din salonul crem și albastru și masa din

mahon din capătul holului, deasupra căreia era o oglindă înrămată. Avea să fie dezamăgit, în cazul în care căuta semne de bogăție sau ornamente opulente, inutile. Amanda nu suporta obiectele care nu erau deloc practice, așa că-și alesese mobila după funcționalitate și nu după stil. Dacă își cumpăra un scaun, acesta trebuia neapărat să fie mare și comod. Dacă era vorba de o măsuță, ea trebuia să fie suficient de rezistentă încât să susțină un teanc de cărți sau o lampă destul de mare. Nu-i plăceau sculpturile sau hieroglifele, atât de la modă în acele timpuri.

Vizitatorul s-a oprit în pragul salonului iar Amanda i-a spus sec:

- De vreme ce pari să faci doar ce vrei, fără să ții seama de dorințele mele, ar fi mai bine să iei loc. Îți pot oferi ceva? Un pahar de vin, poate?

Deși invitația îi fusese făcută cu sarcasm, el a acceptat cu un zîmbet ironic:

- Da, dacă promiți să bei și tu.

O strălucire a danturii perfecte și un zîmbet neașteptat de frumos au făcut-o să se simtă de parcă s-ar fi cufundat într-o baie fierbinte într-o zi de iarnă gri. Ei îi era mereu frig. Umezeala Londrei părea să-i fi pătruns în oase și în ciuda papucilor îmblăniți, a păturii pe care o ținea mereu în poală, a băilor fierbinți și a ceaiurilor cu coniac, senzația de frig nu o părăsea niciodată.

- Poate că o să beau și eu niște vin, s-a auzit spunând. Ia loc te rog, domnule... Jack. I-a aruncat o privire ironică: de vreme ce te afli deja în salonul meu, ar trebui să-ți știi numele complet.

- Nu, i-a răspuns el încet, iar ochii lui continuau să-i zîmbească. Date fiind circumstanțele, cred că ne vom rezuma la un singur nume... Amanda.

Ei bine, chiar avea tupeu, nu glumă! I-a făcut un gest scurt să se așeze și s-a apropiat de bufet. Jack a rămas însă în picioare cît timp Amanda a turnat vin roșu în două pahare. Abia după ce s-a așezat pe sofa din mahon el s-a așezat la rîndul lui pe fotoliul Trafalgar aflat în apropiere. Flăcările șemineului se jucau în părul lui și pe pielea arămie. Pur și simplu strălucea, un bărbat sănătos și tînăr. Amanda începea să se întrebe dacă nu cumva era cu cîtiva ani mai tînăr decît ea.

- Să țin un toast? a întrebat-o oaspetele ei.

- Este evident că dorești asta, i-a răspuns ea cu răceală.

I-a zîmbit și a ridicat paharul.

- În cinstea unei femei îndrăznețe, frumoase, cu multă imaginație.

Amanda nu a băut. S-a încruntat văzîndu-l că sorbea din pahar. Era de-a dreptul rușinos din partea lui să dea buzna așa în casa ei, să refuze să plece atunci cînd i se ceruse asta și să o ia în rîs.

Era o femeie inteligentă și onestă, care se cunoștea prea bine... și știa că nu era o frumusețe. Era foarte departe de idealul feminin: scundă, cu forme care oscilau între a fi voluptuoase și durdulii de-a dreptul. Părul era castaniu-roșcat, o masă haotică de bucle care refuzau cu obstinație să se lase domolite. Da, avea un ten frumos, fără pete, iar despre ochii ei se spusese cîndva că ar fi fost „drăguți”. Erau însă niște ochi gri obișnuiți, fără accente albastre sau verzi care să-i facă interesanți.

Pentru că nu se putea baza pe calități fizice, Amanda alesese să-și cultive mintea și inteligența, care aveau să-i aducă doar neazuri, după cum îi prezisese, sumbru, mama ei.

Domnii nu-și doreau soții cu mintea cultivată. Ci femeii atrăgătoare care să nu-și spună propriile păreri și să nu-i contrazică. Și în nici un caz nu-și doreau o femeie cu o imaginație bogată care visa cu ochii deschiși la personaje fictive din cărți. Acesta era motivul pentru care cele două surori mai mari și mai drăguțe ale Amandei se măritaseră iar ea se apucase să scrie romane.

Musafiru nepoftit continua să o privească atent cu ochii lui albaștri iscoditori.

- Spune-mi de ce o femeie care arată ca tine plătește un bărbat care să vină în patul ei.

Felul direct în care a spus-o a deranjat-o. Și totuși... o tenta ideea de a discuta cu un bărbat, fără a fi îngrădiți de reguli.

- Pentru început, a spus Amanda, nu este cazul să insinuezi că aș fi un fel de Elena din Troia. Știu prea bine că nu sînt frumoasă.

A privit-o mirat.

- Ba ești, i-a răspuns încet.

Amanda a clătinat hotărîtă din cap.

- Fie crezi că voi ceda mai ușor dacă sînt flatată, fie standardele tale sînt foarte scăzute. Orice-ar fi, să știi că te înșeli.

I-a zîmbit din colțul gurii.

- Nu lași loc discuțiilor, nu-i așa? Întotdeauna îți susții cu atîta hotărîre opiniile?

I-a răspuns tot cu un zîmbet:

- Da, din nefericire.

- Este o nefericire să fii hotărît?

- Este o calitate admirabilă la un bărbat. La femei, însă, este considerată un defect.

- Nu este și părerea mea. A sorbit din vin și s-a relaxat pe fotoliu, întinzîndu-și picioarele lungi. Amandei nu-i plăcea faptul că-l vedea pregătindu-se pentru o lungă conversație. Nu te las să-mi eviți întrebarea. Spune-mi de ce a trebuit să plătești un bărbat, în seara asta.

Amanda și-a dat seama că strîngea prea tare paharul în mîină și s-a străduit să slăbească strînsoarea.

- Este ziua mea de naștere.

- Azi? La mulți ani!

- Îți mulțumesc. Acum vrei să pleci, te rog?

- Oh, nu. Eu sînt cadoul tău de aniversare, așa că-ți voi ține companie. Nu vei sta singură într-o seară atît de importantă. Lasă-mă să ghicesc: împlinești treizeci de ani.

- De unde îmi știi vîrsta?

- Femeile reacționează ciudat la a treizecua aniversare. Am cunoscut o femeie care și-a acoperit oglinzile cu pînze negre de ziua ei, ca și cum ar fi murit cineva.

- Își plîngea tinerețea pierdută, i-a spus scurt Amanda și a dat pe gît o înghițitură zdravănă de vin, simțind cum un val de căldură îi trecea prin trup. Era reacția acelei femei la faptul că ajunsese între două vîrste.

- Tu nu ești între două vîrste. Ești ca un fruct pîrguit, ca o piersică.

- Prostii, a murmurat ea, deranjată de faptul că vorbele lui, chiar dacă erau goale, îi făcuseră plăcere. Poate că era din cauza vinului, poate pentru că era un străin pe care nu-l va revedea niciodată, după seara aceea, dar se simțea liberă să vorbească orice cu el.

Pîrguită eram acum zece ani. Acum sînt doar bine conservată iar în curînd voi ajunge în borcanul cu murături.

Jack a rîs și a pus deoparte paharul cu vin, după care s-a ridicat să-și scoată haina.

- Scuză-mă, i-a spus, dar aici e foarte cald. Întotdeauna e așa la tine în casă?

- Afară e umezeală iar mie îmi este mereu frig. Mai tot timpul port prin casă un șal și o căciulă.

- Ți-aș putea sugere și alte metode de a te încălzi. Fără să-i ceară permisiunea, s-a așezat lîngă ea. Amanda și-a lipit spatele de spătar, agățîndu-se de ultimele rămășițe ale stăpînirii de sine.

Apropierea de trupul puternic de bărbat o tulbura, la fel și experiența care nu-i era deloc familiară, cea de a sta lîngă un bărbat care își dăduse haina jos. Aroma trupului lui îi ațîța nările și s-a lăsat învăluită de toate acele mirosuri... de piele de bărbat, de cămașă curată și de o colonie scumpă, pătrunzătoare. Nu știuse pînă atunci că un bărbat putea mirosi atît de frumos. Nici unul din soții surorilor ei nu mirosea așa. Deși, spre deosebire de el, erau bărbați respectabili: unul era profesor la o școală de elită, celălalt era un negustor înstărit care fusese ridicat la grad de cavaler.

- Cîți ani ai? l-a întrebat dintr-un impuls, încrunțîndu-se.

Jack a ezitat o fracțiune de secundă înainte să-i răspundă:

- Treizeci și unu. Ești foarte preocupată de cifre, nu-i așa?

Arăta mult mai tânăr de treizeci și unu, și-a spus Amanda. Dar oricum bărbații nu-și arătau niciodată vârsta, spre deosebire de femei.

- În seara asta sînt, a recunoscut ea. Dar mâine nu va mai fi ziua mea și nu mă voi mai gîndi la asta. Voi încerca doar să mă mai bucur de anii care mi-au mai rămas.

Tonul ei pragmatic a părut să-l amuze.

- Dumnezeule, femeie, vorbești de parcă ai fi cu un picior în groapă! Ești o femeie atrăgătoare, ești o scriitoare celebră și ești la prima tinerețe.

- Nu sînt atrăgătoare, a oftat ea.

Jack și-a întins brațul de-a lungul spătarului, fără să-i pese că ocupa mare parte din sofa, înghesuind-o într-un colț. A privit-o cu atenție.

- Ai un ten frumos, gura perfect conturată...

- Și prea mare, a continuat ea.

S-a uitat lung la gura ei.

- Gura ta este perfectă pentru ce am eu de gînd.

- Și sînt cam plinuță, a spus Amanda, hotărîtă să-i înșire toate defectele ei.

- Ești perfectă. Ochii i s-au oprit pe sîinii ei, inspectîndu-i fără rușine.

- Iar părul este mult prea creț.

- Chiar așa? Desfă-ți cocul, să văd.

- Poftim? A izbucnit în rîs. Nu mai întîlnise un asemenea bărbat insolent pînă atunci.

El s-a uitat în jur, prin încăpere, după care ochii lui albaștri s-au ațintit din nou asupra ei.

- Nu te vede nimeni, i-a spus încet. Nu ți-ai mai despletit niciodată părul în fața unui bărbat?

Liniștea din salon era tulburată doar de sunetul lemnelor care trosneau în foc și de cel al respirației lor. Amanda nu se mai simțise niciodată așa, nu se mai temuse de ce ar fi putut să facă. Inima îi bătea cu putere. A clătinat ușor din cap. El era un străin. Era singură cu el, era mai mult sau mai puțin la bunul lui plac. De mult nu se mai aflase într-o situație pe care nu o controla. Și fusese doar alegerea ei.

- Încerci cumva să mă seduci? i-a șoptit.

- Nu ai motive să te temi de mine. Nu am forțat în viața mea o femeie.

Nici nu ar fi avut de ce. Era de la sine înțeles că nu auzise niciodată cuvîntul „nu” din partea unei femei.

Era pe departe cea mai interesantă situație în care se găsisese Amanda vreodată. Viața ei fusese întotdeauna lipsită de evenimente spectaculoase, în timp ce personajele din romanele ei făceau toate acele lucruri interzise pe care ea nu ar fi îndrăznit să le facă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul de lângă ea i-a zîmbit leneș și și-a sprijinit bărbia în palmă. Nu se grăbea deloc, în cazul în care avea cu adevărat intenția să o seducă.

- Ești exact așa cum mi-am imaginat, i-a murmurat. Ți-am citit romanele... ultimul, cel puțin. Nu sînt multe femei care să scrie ca tine.

Amandei nu-i plăcea să vorbească despre munca ei. Era stînjinită ori de cîte ori primea laude excesive și nu-i făceau deloc plăcere părerile criticilor. Cu toate acestea, era foarte curioasă să afle părerea *acestui* bărbat despre munca ei.

- Nu mă așteptam ca un bărbat care... o escortă, să citească romane.

- Ei, trebuie să facem și noi ceva în timpul liber, i-a răspuns. Nu ne putem petrece chiar toată viața în pat.

Amanda a sorbit restul de vin din pahar și s-a uitat spre bufet. Tînjea după un altul.

- Nu încă, i-a spus Jack luîndu-i paharul gol din mîină și așezîndu-l pe măsuta din spatele ei. Se aplecase deasupra ei, așa că Amanda s-a tras cît a putut de mult. Nu voi putea să te seduc dacă bei prea mult, i-a șoptit. Răsuflarea fierbinte i-a atins obrazul și deși trupurile nu li s-au atins, i-a simțit trupul solid și greu deasupra ei.

- Eu n-aș fi c-crezut să ai a-asemenea scrupule, i-a spus cu glas nesigur.

- Oh, nu am scrupule, a asigurat-o cu voioșie, numai că-mi plac provocările. Iar dacă bei prea mult te transformi într-o pradă ușoară.

- Ești un arogant, un infatuat... a început Amanda, indignată, dar s-a oprit cînd a văzut sclipirea ironică din ochii lui. O provoca în mod deliberat. S-a simțit ușurată dar i-a și părut rău în clipa în care el s-a îndepărtat de ea. Ți-a plăcut romanul meu? nu s-a putut abține să-l întrebe.

- Da. La început am fost convins că este un roman din acelea tipice, dulcele. Dar mi-a plăcut felul în care personajele atît de bine-crescute au început să-și arate adevărata față. M-a impresionat modul în care oameni decenti au început să recurgă la înșelătorii, violențe și trădări... nu pari să te reții de la nimic atunci cînd scrii.

- Criticii spun că muncii mele îi lipsește decența.

- Din pricina tematicii subînțelese: că oamenii obișnuiți sînt capabili de lucruri extraordinare în viața privată. Asta îi stînjenește.

- Chiar mi-ai citit cărțile, a spus Amanda surprinsă.

- Și asta m-a făcut să mă întreb ce fel de viață privată duce decenta domnișoară Briars.

- Acum știi. Sunt genul de femeie care angajează o escortă drept cadou de ziua ei.

A rîs auzindu-i declarația francă. Privirea lui albastră a învăluit-o iar vocea i s-a schimbat atunci cînd i-a vorbit din nou. Chiar și așa cum era ea, lipsită de experiență, Amanda și-a dat seama de nota pur sexuală din glasul lui.

- Dacă tot nu mi-ai cerut să plec... despletește-ți părul.

Amanda nu s-a mișcat, l-a privit doar cu ochi mari, rotunzi, fără să clipească.

Jack a întrebat-o încet:

- Ți-e teamă?

Oh, da. Toată viața ei se temuse de asta... de o posibilă respingere, de ridicol... se temuse și de dezamăgirea de a descoperi că intimitatea cu un bărbat era într-adevăr dezgustătoare, așa cum îi spusese ambele ei surori. Și totuși, de curînd descoperise că se temea și mai tare de altceva: să nu cunoască niciodată marele mister pe care se părea că-l experimentaseră toți cei din jurul ei. Descriesese atît de bine pasiunea în cărțile ei, dorul și extazul, toate acele sentimente pe care ea nu le va încerca niciodată. Și de ce să stea lucrurile așa? Nu avusese norocul să fie iubită de un bărbat care să-și dorească să-și petreacă viața alături de ea. Dar asta însemna să nu fie dorită niciodată? Viața unei femei număra cam douăzeci de mii de nopți. Ei bine, își dorea să nu fie singură, măcar într-o noapte din toate.

Mîna ei a părut să înceapă să scoată acele fără voința ei. De șaisprezece ani își strîngea părul în același fel. Își răsucea strîns buclele într-un coc greu. Și îi trebuiau exact șase ace de păr care să-i țină strîns părul așa cum dorea. Diminețile, părul îi era relativ domolit, dar peste zi o mulțime de cîrlionți îi cădeau pe frunte, încadrîndu-i chipul ca un halou.

Un ac, două, trei... le ținea în palmă pe măsură ce le desprindea, atît de strîns încît îi lăsau urme roșii. Cînd a căzut și ultimul, cocul i-a căzut greu și buclele i s-au rostogolit pe umărul drept.

Ochii străinului aveau străluciri de foc. A dat să-i atingă părul dar s-a înfrînat.

- Pot? a întrebat-o răgușit.

Nici un bărbat nu-i mai ceruse permisiunea să o atingă.

- Da, i-a răspuns din a doua încercare de a-și drege glasul. A închis ochii, simțindu-l cum venea mai aproape și a tresărit cînd degetele lui i-au atins pielea capului, răspîndindu-i apoi bogăția de bucle pe umeri.

Mîna lui a întîlnit-o pe a ei, obligînd-o cu blîndețe să dea drumul acelor de păr. I-a atins cu degetul mare urmele roșiatice și i le-a sărutat.

- Mîna ta miroase a lămîi, i-a spus, iar suflarea lui fierbinte i-a ars palma.

A deschis ochii și l-a privit seriosă.

- Îmi frec mâinile cu lămâie ca să scot petele de cerneală.

Informația a părut să-l amuze. I-a eliberat mîna și a început să se joace cu părul ei, atingîndu-i în trecut umărul, tăindu-i răsufierea.

- Spune-mi de ce ai apelat la doamna Bradshaw în loc să-ți seduci vreuna din cunoștințe?

- Din trei motive, a reușit cu greu să-i răspundă. În primul rînd nu voiam să mă culc cu un bărbat cu care să mă întîlnesc mai apoi în diverse cercuri. În al doilea rînd nu mă pricep să seduc pe cineva.

- Priceperea se obține ușor, piersicuțo.

- Ce nume ridicol, a spus rîzînd nesigură. Nu-mi mai spune așa.

- Și în al treilea rînd... a îndemnat-o el să continue.

- În al treilea rînd, nu m-a atras nici unul dintre bărbații pe care îi cunosc. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi dar nu m-a atras niciunul.

- De ce fel de bărbat te simți atrasă?

Amanda a tresărit cînd i-a simțit mîna alunecîndu-i pe ceafă.

- Ei bine... de unul care să nu fie prea frumos.

- De ce?

- Pentru că frumusețea este întotdeauna însoțită de vanitate.

Jack a zîmbit ironic.

- Iar urîțenia este mereu însoțită de o mulțime de virtuți?

- Nu am spus asta, a protestat ea. Numai că prefer un bărbat cu o înfățișare obișnuită.

- Și caracterul?

- Să fie plăcut, să nu fie îngîmfat, să fie inteligent și să aibă simțul umorului.

- Cred, piersicuțo, că idealul tău de bărbat este un căpcăun mediocru. Și cred că minți atunci cînd spui că asta îți dorești cu adevărat.

Ochii i-au scăpărat și s-a încruntat, deranjată.

- Eu sînt întotdeauna onestă, așa să știi!

- Atunci spune-mi de ce nu vrei să cunoști un bărbat care să semene cu personajele din romanele tale. Măcar cu cel din ultimul.

Amanda a pufnit indignată.

- O brută lipsită de principii care se duce pe el la ruină și pe toți cei din jurul lui? Un bărbat care se comportă ca un barbar și cucerește o femeie fără pic de respect pentru dorințele ei? Nu era deloc un erou, domnule, iar eu l-am folosit doar ca să arăt că dintr-un asemenea comportament nu va ieși niciodată ceva bun. Se înflăcăra pe măsură ce-și amintea: iar cititorii au îndrăznit să se plîngă că sfîrșitul nu a fost unul fericit cînd era foarte clar că nu merita unul!

- O parte din tine l-a plăcut, i-a spus Jack privind-o atent. Am văzut asta din scrisul tău.

Ea a zîmbit stînjănită.

- Poate, pe un tărîm al fanteziei. Dar nu și în realitate, asta e sigur.

- Atunci acesta va fi cadoul tău, Amanda. O noapte a fanteziei. Și s-a aplecat deasupra ei să o sărute.

CAPITOLUL 2

- Așteaptă, a spus Amanda panicată, întorcînd capul ca să se ferească de gura lui. Buzele lui i s-au lipit de obraz iar fierbințeala intimă a uimit-o. Așteaptă, a spus din nou cu vocea tremurînd. Stătea cu fața spre foc, încercînd să evite sărutul străinului, iar flăcările o ameteau. Gura lui s-a mutat ușor de la obraz spre ureche.

- Ai mai fost sărutată vreodată, Amanda?

- Bineînțeles, i-a răspuns mîndră, deși trebuia să recunoască: nimic nu se compara cu asta. Un sărut furat în grădină sau o îmbrățișare sub vîsc nu se puteau compara cu sentimentul de a fi în brațele unui bărbat, de a-i inspira aroma și a-i simți căldura trupului, pe sub cămașă. Eu... bănuiesc că ești foarte priceput la asta, i-a spus. Dată fiind profesia ta.

I-a smuls un surîs:

- Ai vrea să afli?

- Vreau să te întreb ceva, mai întîi. De cît timp... faci asta?

El a înțeles imediat întrebarea.

- De când lucrez pentru doamna Bradshaw? Nu de prea multă vreme.

Amanda se întreba ce anume îl putea determina pe un bărbat ca el să se prostitueze. Poate că își pierduse slujba sau poate că fusese concediat pentru că făcuse o greșeală. Poate că avea datorii și nu-i stricau niște bani în plus. Pentru cum arăta, după cât era de inteligent și de educat, și-ar fi putut găsi ușor o altă ocupație. Fie că era cu adevărat disperat, fie era leneș și dezinteresat.

- Ai familie? l-a întrebat.

- Nu merită pomenită. Tu?

l-a simțit tonul schimbat și a ridicat privirea spre el. Ochii lui deveniseră serioși.

- Părinții mei au murit, dar am două surori măritate și o mulțime de nepoți și nepoate.

- De ce nu te-ai căsătorit?

- Tu de ce nu te-a căsătorit? a parat ea.

- Îmi place prea mult independența.

- Acesta este și motivul meu. În plus, orice cunoștință de-a mea îți poate confirma că sînt încă păținată și că nu știu să fac compromisuri.

l-a zîmbit cu subînțeles:

- Îți lipsește o tratare corespunzătoare.

- Tratare... a repetat ea, mirată. Poate că ai vrea să-mi explici ce vrei să spui.

- Sunt convins că bărbatul care știe cum să te ia ar reuși să te facă să torci asemenea unei pisici.

Nu știa dacă să rîdă sau să se simtă jignită... ce ticălos! Dar nu avea de gînd să se lase amăgită de o fațadă. Deși părea jucăuș, dincolo de aparențe mai era ceva - o putere ținută în frîu, o atenție răbdătoare - care îi dădeau o stare de nervozitate. Nu era un băiețandru, ci un bărbat în toată puterea cuvîntului. Și deși ea nu era o femeie de lume, știa din felul în care era privită că voia ceva de la ea, fie favoruri sexuale, fie doar bani.

Jack i-a susținut privirea și și-a lărgit nodul cravatei din mătase gri, după care și-a scos-o cu mișcări încete, de parcă se temea să nu o sperie cu vreo mișcare bruscă. În timp ce o privea cu ochii larg deschiși și-a desfăcut primii trei nasturi ai cămășii, după care s-a lăsat pe spate, studiindu-i fața îmbujorată.

În copilărie Amanda îl văzuse de cîteva ori pe tatăl ei în halat, desfăcut la gît și bineînțeles că îi văzuse pe fermieri lucrînd cîmpul în cămăși descheiate. Și totuși nu-și amintea să fi văzut ceva asemănător, un bărbat al cărui piept părea sculptat în bronz, cu mușchii într-atît de bine definiți încît reflectau lumina.

Ar fi vrut să-l atingă, să-și lipească buzele de pielea lui fierbinte și să-i inspire parfumul incitant.

- Vino încoace, Amanda, i-a spus cu voce joasă.

- On, n-nu pot. C-cred că ar trebui să pleci.

Jack s-a aplecat și a prins-o de încheietură cu degete blînde.

- Nu-ți fac nici un rău, i-a șoptit. Nu-ți voi face ceva care să nu-ți placă. Dar înainte să plec te voi ține în brațe.

Confuzia și dorința se amestecau în ea, făcînd-o să se simtă neajutorată. L-a lăsat să o atragă în îmbrățișarea brațelor sale lungi. El și-a trecut palma pe spatetele ei, stîrnindu-i un val de senzații. Pielea lui o ardea, ca și cum un foc pîrjolea sub suprafața netedă și aurie.

Respirația i s-a întretăiat și a închis ochii, tremurînd, bucurîndu-se de senzația de căldură din oase. Pentru prima oară în viața ei, și-a plecat capul pe brațul unui bărbat și i-a privit cu atenție chipul.

A simțit-o tremurînd și a scos un sunet înfundat, trăgînd-o și mai aproape.

- Nu te teme, *mhuirnin*. Nu-ți voi face nici un rău.

- Cum mi-ai spus? I-a întreat uimită.

I-a zîmbit:

- E un alint. Nu ți-am spus că sînt pe jumătate irlandez, nu-i așa?

Asta explica accentul lui și vocea melodioasă. Avea deci origini celtice. Și asta explica și faptul că se orientase spre doamna Bradshaw atunci cînd își căutase de

lucru. Negustorii, patronii în general preferau să angajeze un englez, chiar dacă era mai puțin calificat, în locul unui irlandez. Acestora le rezervau muncile mai murdare.

- Îți displac irlandezii? a întreat-o Jack privind-o în ochi.

- Oh, nu, i-a răspuns ușor amețită. Mă gîndeam doar... că de asta ai ochii atît de albaștri și părul atît de negru.

- *A chuisle mo chroi*, a murmurat el, dîndu-i deoparte bucelele care îi căzuseră pe frunte.

- Ce înseamnă?

- Într-o zi îți voi spune. Într-o zi. A ținut-o în brațe un timp, pînă cînd ea s-a simțit învăluită în căldura trupului său și s-a relaxat. Degetele lui au alunecat pînă la gulerul înalt al rochiei ei cu dungii maro și portocalii. Cu grijă și fără grabă i-a desfăcut primii nasturi, dezvelindu-i gîtul. Amanda nu mai reușea să-și controleze respirația, sîinii i se ridicau și-i coborau ritmic. Jack a plecat capul și și-a lipit buzele de gîtul ei, cercetînd-o blînd și făcînd-o să ofteze.

- Ești tare dulce. Cuvintele șoptite i-au trimis un fior pe șira spinării. Ori de cîte ori își imaginase intimitatea cu un bărbat se gîndise la întuneric, la insistență și la bîjbîieli. Nu se așteptase la un asemenea foc de artificii și nici la încetineala gesturilor lui. Buzele lui Jack s-a aventurat spre ureche, iar Amanda a

tresărit când i-a simțit limba jucându-se cu lobul sensibil.

- Jack, a șoptit. Nu trebuie să joci rolul amantului cu mine. Zău... e foarte drăguț că te prefaci că aș fi dezirabilă și...

L-a simțit zîmbind, cu buzele lipite de urechea ei.

- Ești naivă, *mhuirnin*, dacă îți imaginezi că trupul unui bărbat reacționează așa doar din amabilitate.

În timp ce-i vorbea, Amanda a fost brusc conștientă de presiunea intimă asupra coapsei ei și a împietrit. Obrajii îi erau roșii ca focul și mii de gânduri i se amestecau în cap, ca fulgii de nea răvășiți de vîntul puternic. Era îngrozită... dar și foarte curioasă. Picioarele li se încolăceau, fusta i se ridicase pînă la genunchi, îi simțea coapsele ferme și bărbăția întărită. Nu fusese niciodată atît de aproape de un bărbat excitat.

- Este șansa ta, Amanda, i-a șoptit. Sunt al tău. Poți face cu mine orice vrei.

- Nu știu ce să fac, i-a răspuns ea, nesigură. De asta te-am angajat pe tine.

El a rîs și a sărutat-o pe gît, acolo unde pulsul îi se zbătea frenetic. Situația i se părea de-a dreptul fantastică, departe de orice altă experiență trăită, de parcă ar fi fost o altă persoană și nu Amanda Briars. Fata bătrînă cu degetele pătate de tuș, cu bonetă și sticle

fierbinți la picioare, ca să le încălzească, fusese înlocuită de o altă persoană... vulnerabilă, capabilă să dorească și să fie dorită.

Și-a dat seama că pînă atunci îi fusese puțin cam teamă de bărbați. Unele femei înțelegeau cu ușurință sexul opus, dar ei îi lipsise această calitate. Nici atunci când fusese foarte tînără bărbații nu o tachinaseră, nu flirtaseră cu ea. Discutaseră cu ea subiecte serioase, o trataseră cu respect și deferență și nici măcar nu le trecuse prin cap că ea s-ar fi așteptat la un avans ușor deplasat din partea lor.

Iar acum apăruse acest bărbat superb care părea mai mult decît interesat să-i ridice fustele. De ce să nu-l lase să o mîngîie și să o sărute? La ce îi mai folosea virtutea?

L-a prins de gulerul desfăcut al cămășii și i-a atras capul spre gura ei. El a ascultat-o dornic și și-a lipit buzele de ale ei. A simțit un val de căldură, o plăcere care aproape că a paralizat-o. Și-a lăsat greutatea peste ea și a necăjit-o cu gura lui pînă cînd a convins-o să-și despartă buzele. Gura lui s-a strecurat în moliciunea gurii ei și dacă nu ar fi susținut-o ferm cu brațul ar fi căzut. Senzația a părut că o lovește drept în stomac și în alte zone ale corpului pe care nici nu ar fi îndrăznit să le numească. Ar fi vrut ca el să o guste din nou... oh, felul în care o explora era atît de intim și de excitant

încît nu s-a putut abține să nu geamă. Trupul i s-a relaxat și și-a ridicat mîinile spre capul lui, mîngîindu-i părul mătăsos care îi atingea ceafa.

- Desfă-mi cămașa, a murmurat. A continuat să o sărute în timp ce ea se lupta cu nasturii vestei și apoi cu cei ai cămășii. Materialul subțire era fierbinte și purta aroma trupului lui. Pieptul părea din bronz iar mușchii puternici i se contractau ori de cîte ori îl atingea, timidă. Trupul lui radia căldură, atrăgînd-o irezistibil.

- Jack, a spus gîfîind, cu mîinile pe sub cămașa lui, atingîndu-i spatele. Nu vreau să merg mai departe... e un cadou suficient pentru ziua mea.

El a zîmbit și și-a îngropat nasul în umărul ei.

- Bine.

S-a lipit de pieptul lui, absorbindu-i căldura și mirosul.

- Oh, este îngrozitor!

- Ce anume? a întreat-o jucîndu-se cu părul ei și atingîndu-i în treacăt tîmpla.

- Uneori e mai bine să nu cunoști lucrul de care nu ai parte.

- Draga mea, i-a șoptit el și i-a furat un sărut. Lasă-mă să mai rămîn cu tine un timp.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Jack a sărutat-o și mai adînc, prinzîndu-i capul în mîinile lui

mari. Ea nu se putea abține să nu se apropie și mai mult de el. Simțea o agitație profundă, cum nu mai cunoscuse pînă atunci, așa că s-a arcuit spre el, ca să o aline. Era bine clădit, cu osatură puternică și ar fi putut să o domnie cu ușurință dacă ar fi vrut asta, și totuși era nesperat de blînd. Undeva, în adîncul minții, se întreba de ce nu se temea deloc de el, așa cum ar fi trebuit. Fusese învățată încă din copilărie să nu se încreadă în bărbați, în acele creaturi periculoase care nu-și puteau controla pasiunile. Și totuși cu el se simțea în siguranță. Și-a lipit palma deschisă de pieptul lui, acolo unde cămașa i se desfăcuse, și i-a simțit bătăile inimii.

El s-a desprins din sărut și a privit-o în ochi.

- Amanda, ai încredere în mine?

- Bineînțeles că nu. Nu știu nimic despre tine.

A izbucnit în rîs.

- Ești o femeie cu capul pe umeri. Degetele i-au alunecat spre șireturile corsetului.

Amanda a închis ochii. Inima îi bătea cînd liniștit, cînd agitat, ca aripile unei păsări speriate. Nu-l voi revedea niciodată, și-a spus. Putea să facă împreună cu el toate acele lucruri interzise și mai apoi să-și amintească tot ce avea să îngroape într-un colț al minții. Erau amintirile ei, doar ale ei. Cînd va fi bătrîna, demult obișnuită cu singurătatea, își va aminti de seara petrecută cu un străin frumos.

S-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să-i arate cum se desfăcea corsetul dar și-a dat seama imediat că Jack cunoștea bine procedeul. Era evident că nu era primul corset care îi stătuse în cale. A desfăcut șiretul din găici cu o ușurință surprinzătoare și a îndemnat-o să-și scoată brațele din rochie, lăsînd-o doar în cămașa transparentă, subțire. Amanda a trebuit să facă mari eforturi să nu se acopere la loc - i se părea că era îngrozitor de expusă privirilor lui.

- Ți-e rece? a întrebat-o Jack, surprinzîndu-i tremurul. A tras-o la pieptul lui, fără vreun efort. Căldura pielii lui a străbătut cămașa, făcînd-o să tremure, din cu totul alte motive.

I-a lăsat cămașa să alunece pe un umăr și i l-a sărutat. A atins-o ușor, cu vîrfurile degetelor, coborînd spre sînul rotund. Și-a întors palma fierbinte și i-a cuprins sînul, făcînd ca sfîrcul să i se întărească. S-a jucat cu el, necăjindu-l cu tandrețe. Amanda a închis ochii și și-a lipit buzele de obrazul lui.

L-a auzit murmurînd ceva în irlandeză și l-a simțit prinzîndu-i capul între palme. A întins-o pe spate pe sofa și i-a prins sfîrcul între buze, sărutînd-o și tachi-nînd-o prin materialul subțire.

- Ajută-mă să-ți scot cămașa, i-a șoptit răgușit. Te rog, Amanda.

Ea a ezitat iar răsufierea rapidă i se amesteca cu a lui. A ridicat apoi mîinile, lăsîndu-l să tragă mîinele.

Cămașa i s-a adunat în talie, ca un inel șifonat, lăsînd-o cu bustul gol. I se părea imposibil să stea întinsă acolo, pe sofa, pe jumătate goală, cu corsetul aruncat pe jos, alături de un bărbat pe care nu îl cunoștea.

- Nu ar trebui să fac asta, a spus cu voce tremurată, încercînd în van să-și acopere sîinii plini cu mîinile. N-ar fi trebuit să te las să treci de prag.

- E adevărat. I-a zîmbit cu subînțeleș și și-a scos complet cămașa, dezvelind un bust perfect, cu mușchii mult prea bine conturați ca să fie real. O tensiune de nesuportat se acumula înăuntrul ei. Să mă opresc? a întrebat-o lipind-o de el. Nu vreau să te sperii.

Obrazul ei îi atingea umărul și a savurat senzația pielii ei goale, lipite de a lui. Nu se mai simțise niciodată atît de vulnerabilă, atît de *dornică* de vulnerabilitate.

- Nu mă sperii, i-a spus amețită și gînditoare și și-a retras mîinile pe care le pusese ca o barieră între trupurile lor, lăsînd ca sîinii să-i atingă direct pieptul.

L-a auzit scoțînd un zgomot înăbușit. Și-a îngropat fața în curbura gîtului ei, sărutînd-o, alunecînd tot mai jos. Gura lui i-a cuprins sfîrcul, atingîndu-i cu limba mugurul sensibil iar Amanda și-a mușcat buzele de plăcere. Vîrfurile limbii lui îi încercuia leneș sfîrcul, gustînd-o, lingînd, iar răsufierea lui fierbinte o ardea. S-a mutat la celălalt sîn, făcînd-o să geamă din cauza lentorii. Timpul nu mai exista, de parcă el avea să-și petreacă eternitatea bucurîndu-se de trupul ei.

I-a ridicat fusta și s-a potrivit între picioarele ei, acolo unde materialul subțire se umezise, uimind-o. Ea a rămas nemișcată, deși tot trupul tînjea să se arcuiască spre el. Sprijinindu-se în coate, Jack îi privea intens chipul îmbujorat. Și-a lipit coapsele de ale ei, alunecînd exact acolo unde ea își dorea mai mult. Cunoștea perfect trupul de femeie. Mișcările lui au făcut ca valul de plăcere să se ridice dintre coapse prin canalele intime ale corpului. Se simțea îmbătată, extrem de vie, stimulată mai presus de limita suportabilului. Cu un oftat, l-a încolăcit cu brațele, simțindu-i mușchii încordîndu-se.

Între ei mai erau straturi de haine, pantaloni și dessous-uri și o mare de fuste. Voia să poată scăpa imediat de toate, să-și lipească trupul complet gol de al ei. A părut să o înțeleagă, pentru că a rîs și i-a prins mîna într-a lui.

- Nu, Amanda... în seara asta vei rămîne virgină.

- De ce?

Mîna lui i-a acoperit sînul, strîngîndu-l ușor, după care l-a acoperit cu buzele.

- Pentru că mai întîi trebuie să afli anumite lucruri despre mine.

Acum, cînd era convinsă că el *nu* avea de gînd să facă dragoste cu ea, devenise brusc lucrul pe care și-l dorea cel mai tare.

- Dar n-o să te mai văd niciodată, a spus. Și e ziua mea.

Jack a rîs iar ochii i-au strălucit. A sărutat-o apăsător și a strîns-o mai aproape, murmurîndu-i cuvinte de alint la ureche. Nu-i mai spusese nimeni, niciodată, asemenea cuvinte. Oamenii erau mereu intimidăți de atitudinea ei rezervată și de stăpînirea de sine afișată. Nici un alt bărbat nu îndrăznise să-i spună că era adorabilă, dulce... și cu siguranță nici unul nu o făcuse să se simtă astfel. Tînjea și deopotrivă ura efectul pe care el îl avea asupra ei. Ochii o înțepau, era gata să izbucnească în lacrimi. Acum știa exact de ce nu ar fi trebuit niciodată să apeleze la un asemenea bărbat. Ar fi fost cu mult mai bine să nu fi știut niciodată, pentru că nu avea să mai treacă printr-o asemenea experiență.

- Amanda, i-a șoptit, interpretîndu-i greșit lacrimile. O să te fac să te simți bine... nu te mișca... lasă-mă...

A scotocit pe sub fustele ei pînă cînd a găsit șireturile cu care erau prinși pantalonășii. Le-a desfăcut imediat, cu degete pricepute. Amanda simțea că totul se învîrtea în jurul ei. A rămas nemișcată, ținîndu-l strîns de umeri. El i-a atins pielea sensibilă a stomacului, după care a coborît spre locul pe care nu-și imaginase că i-l va atinge cineva, vreodată, acolo

unde nici ea nu îndrăznea să se atingă. Degetele lui și-au făcut loc prin părul creț, făcînd-o să se arcuiască, să tresară.

Accentul lui irlandez era parcă mai accentuat acum:

- Aici, *mhuirnin*?

Ea a gemut cu buzele lipite de gîtul lui. Vîrfurile degetelor lui au ațîțat-o pînă cînd a găsit cel mai sensibil dintre locuri, o culme rozalie de carne care a prins viață sub atingerea lui. Căldura i-a invadat plămîinii, sîinii, capul. Era cu voie prizoniera mîngîierilor lui, toată pielea i se înfiorase, din cap pînă în picioare. Un deget a pătruns înăuntrul ei și a simțit o arsură slabă. Inocent, trupul ei se împotrivea. Și-a lăsat capul pe spate și l-a privit amețită. Ochiul lui aveau o culoare pe care nu o mai văzuse niciodată, poate doar în visele ei... strălucitori, de un albastru pur, plini de implicații sexuale care au uimit-o. A continuat să o atingă, înnebunitor, i-ar ea s-a arcuit cu un strigăt, cu toate simțurile înflăcărare.

Într-un final, Jack s-a retras cu un geamăt. Lipsită de atingerile mîinii și gurii lui, Amanda a simțit că întreg trupul ei tînjea după el. A întins mîna, temătoare, spre coapsa lui, încercînd să-l facă să înțeleagă că dorea să-i ofere aceeași plăcere ca și cea pe care i-o oferise el. Continuînd să-și ferească privirea, el i-a luat

mîna și i-a dus-o la gură, sărutîndu-i palma deschisă.

- Amanda, a spus răgușit, mi-e teamă că nu mă voi putea înfrîna. Trebuie să plec, cît mai pot.

Amanda a fost uimită de propriile cuvinte:

- Nu pleca. Rămîi cu mine în noaptea asta.

Jack a privit-o atent. Obrajii îi ardeau. A continuat să o țină de mîna, plimbîndu-și degetul mare prin palma ei, ca și cum ar fi vrut să atingă sărutul lăsat acolo mai devreme.

- Nu pot.

- Ai... o altă clientă? l-a întreat, ezitînd, cuprinsă de un sentiment îngrozitor la gîndul că pleca de la ea în brațele unei alte femei.

- Dumnezeule, nu! a rîs el. A privit-o gînditor. Vei înțelege cît de curînd. S-a aplecat și i-a sărutat bărbia, obrajii, pleoapele închise.

- Eu... nu o să te mai solicit, a spus timid în timp ce el o acoperea cu un șal aflat pe spătar.

I-a răspuns amuzat:

- Știu.

A continuat să țină ochii închiși, ascultînd foșnetul hainelor lui în timp ce se îmbrăca, lîngă foc. Cuprinsă de valuri de rușine dar și de plăcere, a încercat să se gîndească la cele întîmplate în seara aceea.

- La revedere, Amanda, i-a șoptit după care a plecat, lăsînd-o răvășită și pe jumătate dezbrăcată, în lumina focului.

Idei nesăbuite îi treceau prin minte... voia să o viziteze pe Gemma Bradshaw, să-i pună întrebări despre bărbatul pe care i-l trimisese. Tînjea să afle mai multe despre Jack. Dar la ce i-ar fi folosit? Trăia într-o lume diferită de a ei, sordidă și secretă. Nu exista posibilitatea să se împrietenească și deși nu-i luase bani de data asta, cu următoarea ocazie n-ar fi ezitat să o facă. Oh, chiar nu se așteptase să se simtă astfel, atît de dornică și de vinovată. Trupul încă îi mai fremăta iar pielea o furnica, de parcă văluri de mătase treceau peste ea. S-a gîndit la degetul lui înăuntrul ei, la gura lui necăjindu-i sfîrcul și și-a tras șalul peste ochi, cu un geamăt.

De a doua zi urma să-și reia viața obișnuită, așa cum își jurase. Dar în noaptea aceea se putea lăsa pradă fanteziilor legate de bărbatul care devenise deja mai degrabă un vis decît o ființă reală.

- La mulți ani, și-a șoptit.

CAPITOLUL 3

După moartea tatălui ei, decizia de a se muta la Londra nu a fost deloc dificilă. Ar fi putut, bineînțeles, să rămînă în Windsor. Se afla la doar patruzeci de kilometri de oraș și adăpostea cîțiva editori remarcabili. Trăise dintotdeauna în Windsor, familiile surorilor ei erau și ele stabilite în apropiere iar casa mică, dar confortabilă îi fusese lăsată prin testament de tatăl ei.

După înmormîntare, Amanda vînduse imediat totul, atrăgînd un val de proteste din partea surorilor ei, Helen și Sophia. Se născuseră în casa aceea, îi spusese ele, furioase, iar ea nu avea nici un drept să vîndă o parte importantă, vitală a istoriei familiei.

Amanda le acceptase răbdătoare criticile, spunîndu-și în sinea ei că își cîștigase dreptul de a face ce dorea cu casa aceea. Poate că lui Helen și Sophiei le era drag de casă, dar aceasta îi fusese ca o închisoare, timp de cinci ani. Surorile ei se măritaseră și se mutaseră la casele lor, în timp ce Amanda rămăsese cu părinții și-i

îngrijise pînă în ultima zi a vieții lor. Mama ei suferise timp de trei ani de tuberculoză și murise încet, după care urmase lungul declin al tatălui ei, plin de nemulțumiri, care o adusese la disperare.

Amanda purtase de una singură toată povara. Surorile ei fuseseră prea ocupate cu propriile familii ca să-i vină în ajutor iar majoritatea prietenilor și rudelor o asiguraseră că era suficient de competentă ca să se descurce și singură. Era fată bătrînă, la urma-urmei – ce altceva avea de făcut?

O mătușă bine-intenționată chiar îi împărtășise convingerea ei cum că Dumnezeu avusese grijă ca ea să nu se mărite tocmai pentru ca părinții ei să aibă un ajutor la bătrînețe. Amanda ar fi vrut ca Atotputernicul să fi avut totuși alte planuri pentru ea. Se părea că nimănui nu-i trecuse prin cap că ea nu se căsătorise tocmai pentru că fusese nevoită să-și îngrijească părinții.

Anii aceia fuseseră grei, din punct de vedere emoțional dar și fizic. Mama ei, care avusese o limbă ascuțită și fusese mereu greu de mulțumit îndurase ravagiile făcute de tuberculoză cu o demnitate tăcută care o uimise pe Amanda. Spre sfîrșitul vieții, mama fusese mai blîndă și mai iubitoare decît își putea aminti Amanda, iar ziua în care trecuse în lumea de dincolo fusese sfișietoare.

Prin contrast, tatăl ei se transformase din omul vesel în cel mai exasperant pacient posibil. Amanda alerga tot timpul pe scări să-i aducă repede ceva, să-i pregătească mîncăruri pe care nu contenea să le critice, să-i satisfacă sute de cereri care îi ocupau tot timpul, fără să-i mai lase răgaz și pentru ea.

Ca să nu se lase otrăvită de frustrări, Amanda începuse să scrie, seara tîrziu sau diminețile. Totul începuse ca un mijloc de deconectare dar cu fiecare pagină scrisă spera tot mai mult că va fi publicată.

Acum, cu două cărți tipărite și ambii părinți morți, era liberă să face orice îi plăcea. Anul care se încheiase și-l petrecuse în cel mai aglomerat și mai mare oraș din lume, printre cei un milion și jumătate de oameni care îl populau. Se folosisse de cele două mii de lire lăsate moștenire de tatăl ei și de banii obținuți pe casă și-și cumpăraseră o alta, mică și elegantă, în partea vestică a Londrei. Își adusese cu ea și cei doi servitori ai familiei – pe Charles, lacheul și pe camerista Sukey – și își angajase o bucătăreasă, pe Violet, de îndată ce se mutase.

Londra era exact așa cum își imaginase – și încă ceva mai mult. Chiar și acum, la șase luni după ce se mutase la Londra, se trezea în fiecare dimineață cu un sentiment de plăcută surpriză. Îi plăceau praful, aglomerația, ritmul alert, felul în care începea fiecare

zi, cu strigătele vânzătorilor de stradă, felul în care se sfârșea, cu zgomotul făcut de roțile trăsurilor pe caldarîm. Îi plăcea faptul că putea lua parte în orice seară din săptămîină la o cîte un supeu, la o lectură privată sau o discuție literară.

Spre surprinderea ei, era deja o figură recunoscută în lumea literară a Londrei. Publiciști, poeți, jurnaliști și alți romancieri păreau să-i știe numele și să-i fi citit cărțile. La Windsor, cunoștințele ei priviseră scrisul drept o ocupație frivolă. Cu siguranță, nimeni nu era de acord cu genul de romane scrise de ea, considerîndu-le prea vulgare pentru un cititor decent.

Amanda nu înțelegea nici ea cum de scrisul ei era atît de diferit de propria personalitate. Tocul ei părea să capete o viață proprie atunci cînd se așeza în fața unei coli albe de hîrtie. Scria despre personaje care nu semănau deloc cu oamenii pe care îi cunoștea ea... uneori violenți, brutali, mereu pasionali, oameni care triumfau uneori, în ciuda lipsei de moralitate. Pentru că nu se aflase niciodată în compania unor astfel de oameni, Amanda trebuia să-și închipuie că toate acele sentimente și pasiuni izvorau din adîncul ei. Iar dacă reușea să se convingă de acest lucru, însemna că ar fi trebuit să se alarmeze.

Genul de romane pe care îl pomenise Jack... citise multe, povești despre oameni privilegiați ducînd vieți

extravagante, povești de dragoste, descrieri ale hainelor și bijuteriilor pe care le purtau. Amanda știa mult prea puține despre nobilime, așa că nu ar fi fost în stare niciodată să scrie un astfel de roman. Ea scria despre oamenii de la sate, despre muncitori sau funcționari, despre ofițeri și despre mici boieri de țară. Din fericire, poveștile ei păreau să rezoneze cu cititorii iar vânzările cărților ei erau în creștere.

La o săptămîină după aniversarea ei, Amanda a acceptat o invitație la un dineu oferit de domnul Thaddeus Talbot, un avocat care se ocupa de negocieri și alte chestiuni legale ale scriitorilor. Amandei i se părea cea mai voioasă și mai indulgentă persoană din cîte cunoscuse. Cheltuia, bea, fuma în exces, juca și alerga după fuste și în general părea să se distreze de minune. Petrecerile lui se bucurau întotdeauna de o participare numeroasă, pentru că platourile cu mîncare erau imense, vinul curgea din belșug iar atmosfera era jovială.

- Mă bucur că ieși într-o noapte frumoasă ca asta, domnișoară Amanda, i-a spus Sukey privindu-i reflexia în oglinda mare din hol. Femeia de vîrstă mijlocie, care semăna cu un elf voios, servea familia Briars de mulți ani. Mare mirare că nu te-a doborît vreo migrenă, după cît de mult ai scris săptămîina asta.

- Trebuia să termin romanul, i-a răspuns Amanda cu un zîmbet. Nu îndrăzneam să ies nicăieri, de teamă

că domnul Sheffield ar putea auzi că mă plimb prin oraș în loc să-mi fac treaba.

Sukey a pufnit la auzul numelui editorului Amandei, un bărbat sumbru, mereu serios, îngrijorat că mica lui adunare de scriitori ar putea să se lase atrasă de viața mondenă și să-și neglijeze scrisul. Și era o preocupare îndreptățită, la drept vorbind. Orașul oferea multe amuzamente și nu era deloc greu să uiți de obligații.

Amanda a privit spre geam, observînd așchiile de gheață care se formaseră. S-a înfiorat și s-a uitat din nou la salonul ei confortabil. Brusc, i-ar fi plăcut să se schimbe într-o rochie comodă, de casă și să se așeze lângă foc, cu o carte în mînă.

- Afară pare să fie o vreme îngrozitoare, a spus.

Sukey s-a grăbit să-i aducă pelerina de seară, din catifea neagră, sporovăind:

- Nu lua în seamă frigul, domnișoară Amanda. O să ai tot timpul să stai în fața focului atunci cînd vei fi bătrînă. Acum e vremea să te distrezi cu prietenii. Ce contează un pui de ger? O să te aștept cu o cărămidă fierbinte și un pahar de lapte, la întoarcere.

- Bine, Sukey, i-a răspuns Amanda zîbindu-i.

- Și, domnișoară Amanda, a îndrăznit camerista să o sfătuiască, n-ar fi rău să-ți mai muști limba din cînd în cînd, atunci cînd te afli în preajma bărbaților.

Flatează-i, zîmbește-le, încearcă să pari de acord cu ei atunci cînd discută politică sau...

- Sukey, a întrerupt-o Amanda, doar nu mai speri că mă voi mărita într-o bună zi?

- Se poate întîmpla, a insistat camerista

- Nu mă duc la petreceri decît de dragul companiei și a conversației, i-a spus Amanda. În nici un caz nu ies la vînătoare de soți!

- Înțeleg, și totuși în seara asta arăți foarte bine. Sukey a privit-o aprobator, din cap pînă în picioare. Amanda era îmbrăcată într-o rochie neagră elegantă, din mătase strălucitoare, care îi pune în evidență trupul voluptuos. Corsetul și mînele lungi erau împodobite cu mărgelile strălucitoare, iar mănușile și pantofii erau din piele moale de căprioară. Era o combinație sofisticată, care o avantaja. În trecut Amanda nu pusese mare preț pe stil, dar recent apelase la un croitor londonez vestit la care își comandase cîteva rochii foarte la modă.

Cu ajutorul lui Sukey, Amanda s-a înfășurat în pelerina cu borduri din hermină și a strîns-o bine la gît. Peste coafură și-a pus cu grijă o pălărie mare, în stil parizian, din catifea neagră cu panglici roz. La sugestia lui Sukey, Amanda se hotărîse ca în seara aceea să se pieptene diferit, lăsînd cîteva cîrlionți să alunece din cocul larg.

- Sunt sigură că pînă la urmă o să-ți găsești un soț, a insistat Sukey. Poate că-l vei întîlni chiar în seara asta.

- Nu-mi doresc un soț, a spus Amanda cu răceală. Pun prea mare preț pe independența mea.

- Independență, a repetat Sukey ridicînd ochii spre tavan. E mai bine cînd ai un bărbat în pat, eu știu zic.

- Sukey... a spus Amanda încercînd să pară amenințătoare, dar camerista a rîs. Își permitea asemenea familiarisme, din cauza vîrstei și a lungilor ani în care o servise.

- Pun chezaș că vei găsi un soț mai bun decît cel al surorilor tale, Dumnezeu să le aibă în paza Lui, a prorocit Sukey. Celor care așteaptă le e rezervat tot ce e mai bun, așa am crezut eu întotdeauna.

- Și cine ar îndrăzni să te contrazică? a spus Amanda strîngînd din ochi din cauza gerului atunci cînd Charles i-a deschis ușa.

- Trăsura este gata, domnișoară Amanda, i-a spus vesel, ținînd o pătură pe braț. A însoțit-o la trăsura familiei, veche dar bine întreținută, a ajutat-o să urce și a acoperit-o cu pătura. Amanda s-a sprijinit de spătarul uzat, din piele, și a zîmbind gîndindu-se la petrecerea care o aștepta. Viața era frumoasă, și-a zis. Avea prieteni, o casă confortabilă și o ocupație interesantă și profitabilă. Deși nu ducea lipsă de bani, avea și un motiv de nemulțumire: insistențele lui Sukey de a-și găsi cîndva un soț.

În viața Amandei nu-și găsea locul nici un bărbat. Își dorea să poată vorbi liber, să facă orice dorea. Ideea de a avea un bărbat, a cărui autoritate legală și socială să o eclipsa pe a ei... i se părea intolerabilă. În orice situație, ultimul cuvînt trebuia să fie al lui. El putea dispune de toate cîștigurile ei. Iar eventualii copii ar fi fost considerați proprietatea lui. Amanda știa prea bine că nu ar putea da nimănui asemenea puteri asupra ființei ei. Nu era vorba că i-ar fi displicut sexul cu un bărbat. Din contră, îi considera pe bărbați foarte inteligenți, de vreme ce aranjaseră totul în favoarea lor.

Și totuși... ce plăcut trebuia să fie să mergi la petreceri și la ședințe de lectură însoțită de bărbatul tău. Să ai cu cine să vorbești și cu cine să te certîi. Să ai cu cine împărtăși mîncărurile preferate și lîngă care să te culbărești în pat, în noapțile geroase. Da, independența era bună dar nu era neapărat și cea mai confortabilă alegere. Totul își avea prețul lui iar autonomia ei atrăgea după sine o mare singurătate.

Amintirea a ceea ce se întîmplase cu doar o săptămîină în urmă îi era încă vie în minte, în ciuda șurturilor de a le lăsa în urmă. „Jack”, a șoptit ducînd mîna la piept, acolo unde o durere o chinuia fără încetare. Își amintea totul: albastrul nefiresc al ochilor lui, timbrul cald al vocii. Pentru multe femei, o seară romantică în compania unui bărbat era o întîmplare

obișnuită, dar pentru ea însemna o experiență extraordinară, unică în viața ei.

Momentele de reflecție s-au spulberat atunci când trăsura a tras în fața casei domnului Talbot, o clădire frumoasă din cărămidă roșie, cu coloane albe. Avea trei etaje și o grădină pătrată, iar în seara aceea răsunau de râsete și frînturi de discuții. Așa cum era de așteptat pentru un avocat de succes, reședința Talbot era foarte elegantă. Holul de la intrare era oval, fermecător, iar camera mare de primire din capăt era pictată în tonuri de verde cald, în timp ce stucaturile elaborate se reflectau în dușumelele închise la culoare, din stejar. Mirosuri plăcute pluteau prin aer, promițând o masă pe cinste, în timp ce clinchetul de pahare suna ca o muzică săltăreață.

Încăperile din centrul casei erau aglomerate, iar Amanda a salutat câteva figuri care s-au întors spre ea, zîmbitoare. I se părea că era la fel de populară ca o mătușă vîrstnică pe care lumea o tachina în legătură cu un anumit domn, sau un altul, în timp ce nimeni nu credea cu adevărat că putea suscita cuiva vreun interes romantic.

- Oh, draga mea domnișoară Briars! s-a auzit o voce puternică, masculină. S-a întors și l-a văzut pe voiosul, rubicondul domn Talbot. Numai tu mai lipseai ca seara să fie perfectă.

Deși Talbot era cu zece ani mai mare ca ea, reușea să-și păstreze aerul unui băiețandru, în ciuda părului

lung, complet alb. Era îmbujorat și zîmbea mereu ironic.

- Și ce bine arăți în seara asta! a continuat el, luîndu-i mîna între palmele moi, grăsuțe. Toate celelalte doamne au pălit de invidie.

- M-am obișnuit deja cu complimentele tale, domnule Talbot, i-a răspuns Amanda cu un surîs. Și nu le voi cădea pradă. Ar fi mai bine să le îndrepti spre o tînără dispusă să le ia în seamă.

- Rămîi totuși ținta mea preferată, i-a spus el iar Amanda a dat ochii peste cap, zîmbind.

L-a luat de brațul pe care i-l oferise și l-a însoțit la bufetul lipit de perete, flancat de două urne din argint, una plină cu punct fierbinte iar cealaltă cu apă rece. Talbot i-a făcut semn unui servitor să-i umple Amaliei un pahar cu punct.

- Insist să te ocupi și de ceilalți oaspeți, i-a spus Amanda, lăsînd ca aroma ușor condimentată a băuturii să-i umple nările. Senzația pe care i-o dădea paharul fierbinte îi făcea plăcere. În ciuda faptului că purta mănuși, degetele continuau să-i fie înghețate. Am zărit câteva persoane cu care doresc să discut iar prezența ta mă împiedică s-o fac.

Talbot a rîs jovial auzînd-o și s-a îndepărtat, nu înainte de a se înclina adînc în fața ei. Amanda a sorbit din paharul cu punct și și-a rotit privirea prin mulțime. Autori, publiciști, ilustratori, tipografi, avocați, chiar și

un critic sau doi se adunau și se separau, în grupuri care se schimbau mereu. Conversația era animată, punctată când și când de râsete.

- Amanda, dragă! s-a auzit o voce plăcută. Amanda s-a întors spre văduva blondă atrăgătoare. Era Francine Newlyn, autoarea a șase romane „de senzație”, povești dramatice în care se împleteau bigamia, crima și adulterul. Deși Amandei i se părea că romanele ei erau ușor exagerate, îi făcea totuși plăcere să le citească. Subțire, cu alura unei feline, iubitoare de bîrfă, Francine își făcuse un țel din a cultiva prietenii cu orice scriitor care promitea să se bucure de succes. Amandei îi făceau plăcere conversațiile pe care le purta cu femeia care părea să știe totul despre toți.

- Dragă Amanda, a tors Francine ca o pisică, ținînd delicat între degetele înmănușate un pahar din argint, ce plăcere să te întîlnesc aici! Cred că ești prima persoană cu capul pe umeri care a trecut pragul acestei case în seara asta.

- Nu știu dacă asta este o calitate pe care să mi-o doresc, i-a răspuns zîbind Amanda. Șarmul și frumusețea sînt fără îndoială de preferat.

Francine i-a răspuns tot cu un zîmbet:

- Cît sîntem de norocoase! Și tu și eu avem toate aceste trei calități.

- Nu-i așa? i-a răspuns sec Amanda. Spune-mi, Francine, cum stai cu noul tău roman?

Blonda a privit-o cu ochi mari, plini de un reproș prefăcut:

- Dacă chiar vrei să afli, să știi că nu progrez deloc.

Amanda i-a zîmbit cu înțelegere:

- Vei reuși, pînă la urmă.

- Oh, nu-mi place să lucrez atunci cînd nu am inspirație. Am abandonat orice încercare de a scrie pînă cînd nu voi găsi ceva - sau pe cineva - care să-mi stimuleze creativitatea.

Amanda nu s-a putut abține să nu rîdă văzîndu-i expresia de animal de pradă. Predilecția văduvei pentru aventuri amoroase era binecunoscută în comunitatea literară.

- Ai pe cineva în vizor?

- Nu încă... dar am cîțiva candidați în minte. Văduva a sorbit delicat din pahar. Nu m-ar deranja să mă împrietenesc cu fascinantul domn Devlin, de exemplu.

Deși Amanda nu-l cunoscuse încă, îi auzise numele pomenit frecvent. John T. Devlin era o figură celebră în lumea literară londoneză, un bărbat cu un trecut misterios care reușise într-un răstimp de cinci ani să transforme un mic atelier tipografic în cea mai mare firmă din oraș. Se spunea că ascensiunea lui spectaculoasă nu ținuse cont nici de moralitate și nici de etica afacerilor.

Folosindu-se de farmecul personal, de înșelătorii și de mită, el le furase celorlalți editori cei mai buni autori și-i încurajase să scrie romane scandaloase, care să facă senzație. Le făcuse reclamă în toate publicațiile periodice și plătise oameni care să discute despre ele și să le laude pe la petreceri sau prin taverna. Când criticii s-au plîns că anumite romane distrugau valorile unui public ușor impresionabil, s-a grăbit să publice articole în care își avertiza potențialii cititori că un anumit roman ar putea fi deosebit de violent sau vulgar. Bineînțeles că vânzările crescuseră imediat, spectaculos.

Amanda văzuse clădirea cu cinci etaje, din piatră albă, aflată la intersecția dintre Holborn și Shoe Lane, dar nu pusese niciodată piciorul în ea. În spatele ușilor batante, auzise ea, se aflau sute de mii de cărți așezate pe rafturi pînă în tavan, așezate astfel încît să permită publicului să circule cu ușurință printre ele. Fiecare dintre cei douăzeci de mii de abonați plăteau anual o sumă pentru privilegiul de a împrumuta cărțile lui Devlin. În galeriile de la etajele superioare se aflau cărțile aflate la vânzare, o tipografie, o mică legătorie și, bineînțeles, birourile.

Douăsprezece trăsuri de marfă veneau și plecau constant, livrînd periodice și cărți la domiciliul abonaților. Fregate imense erau încărcate zilnic și plecau

spre țarmuri străine. Fără îndoială că Devlin făcuse avere de pe urma afacerilor lui vulgare, dar nu acesta era motivul pentru care nu îl admira Amanda. Auzise despre felul în care îi falimentase pe editorii mici și distrusese cele cîteva librării concurente. Nu era de acord cu puterea pe care o dobîndise în comunitatea literară și își făcuse un scop din a-l evita.

- N-aveam idee că domnul Devlin va fi aici în seara asta, a spus Amanda, încruntîndu-se. Dumnezeu, mi-e greu să-mi imaginez că domnul Talbot i-ar putea fi prieten! Din cîte am auzit, Devlin este un ticălos.

- Draga mea Amanda, nici unul dintre noi nu-și poate permite să nu fie prieten cu Devlin, i-a răspuns Francine. Ai face bine să încerci să-i cîștigi bunăvoința.

- M-am descurcat foarte bine și fără, pînă acum. Și cred că ar fi mai bine să te ții departe de el. O aventură cu un astfel de bărbat mi se pare cea mai proastă idee din cîte...

S-a oprit brusc atunci cînd a zărit un chip în mulțime. Inima i-a stat în loc și a clipit, uimită.

- Amanda? a întrebat Francine, nedumerită.

- Mi s-a părut că l-am văzut... Tulburată și transpirată, Amanda privea mulțimea. Bătăile inimii îi răsuna în urechi. A făcut un pas înainte, apoi unul înapoi, privind dintr-o parte într-alta.

- Unde a dispărut? a șoptit, cu respirația întretăiată.

- Amanda, ți-e rău?

- Nu, eu... Dîndu-și seama că se comporta ciudat, Amanda a încercat să-și revină. Credeam că am văzut o persoană... pe care încerc să o evit.

Francine se uita cînd la ea, cînd spre mulțime.

- De ce ai vrea să eviți pe cineva? E vreun critic dezagreabil, poate? Sau vreun prieten de care te-ai îndrăgostit în secret? A zîmbit șiret. Sau poate un fost amant cu care ai rupt-o urît?

Deși era clar că voia doar să o necăjească, Amanda a simțit cum roșea.

- Nu fii ridicolă, i-a spus sec și a băut din punciu fierbinte. Ochii i-au lăcrimat ușor din cauza arsurii.

- Nici nu bănuiești cine vine încoace, Amanda, i-a spus Francine. Dacă Devlin este domnul pe care doreai să îl eviți, află că este prea tîrziu.

Amanda a știut, înainte să apuce să ridice privirea.

Ochii șocanți, albaștri, au fixat-o. Vocea aceea gravă, care îi șoptise alinturi cu doar o săptămînă înainte, acum era de o politețe impresionantă.

- Domnișoară Newlyn, ți-aș rămîne îndatorat dacă mi-ai prezenta-o pe însoțitoarea ta.

Francine i-a răspuns cu un rîs gutural.

- Nu sînt prea sigură că doamna dorește asta. Din nefericire, se pare că îți cunoaște deja reputația.

Amanda nu mai putea să respire. El era Jack,

vizitatorul pe care-l avusese de ziua ei, bărbatul care o sărutase în intimitatea salonului ei. Era mai înalt, mai masiv și mai oacheș decît își amintea ea. Într-o clipă și-a amintit felul în care trupul ei se simțise sub greutatea lui, felul în care se agățase de umerii lui puternici... și gura lui dulce.

Genunchii îi tremurau. Nu trebuia însă să facă o scenă, să atragă atenția asupra ei. Trebuia să facă orice era necesar ca să evite secretul umilitor pe care îl împărtășeau. Deși îi era aproape imposibil să vorbească, a reușit să articuleze cîteva cuvinte.

- Poți să ne faci prezentările, Francine.

Blonda frumoasă și subțire i-a studiat pe amîndoi gînditoare.

- Nu cred că voi face asta, a spus, uimind-o pe Amanda cu răspunsul ei. Este evident că voi doi v-ați cunoscut deja. Poate că vreți totuși să-mi spuneți în ce împrejurare...

- Nu, a spus Devlin, temperîndu-și răspunsul abrupt cu un zîmbet fermecător.

Privirea fascinată a lui Francine s-a mutat de la chipul lui Devlin la cel al Amandei.

- Foarte bine. Vă las pe amîndoi să decideți dacă v-ați cunoscut deja sau nu. A rîs. Dar să nu spui că nu te-am avertizat, Amanda. Trebuie să aflu povestea, cu orice chip.

Amanda abia dacă a sesizat plecarea prietenei ei. Confuzie, indignare, trădare... era prea copleșită ca să poată spune ceva în clipa aceea. Fiecare respirație părea să-i chinuiască plămîni. John T. Devlin... Jack... stătea răbdător în fața ei, cu privirea intensă a unui tigru.

El avea puterea de a o distruge, și-a spus panicată. Cu doar cîteva cuvinte și cu o confirmare din partea doamnei Bradshaw, el îi putea distruge cariera și reputația... o putea lipsi de mijlocul de a se întreține.

- Domnule Devlin, a reușit să spună cu o oarecare demnitate. Poate că dorești totuși să-mi explici cum și de ce ai venit în casa mea săptămîna trecută, și de ce m-ai indus în eroare.

În ciuda ostilității, Amanda Briars l-a privit direct în ochi pe Jack, provocîndu-l. Nu era nicidecum o lașă.

Jack avea același sentiment ca și cel din primul moment în care o văzuse, în pragul casei ei. Era o femeie voluptuoasă, cu pielea catifelată și părul cîrlionțat... iar el era un bărbat care știa să aprecieze calitatea atunci cînd o întîlnea. Avea trăsături plăcute, nu tocmai frumoase, dar ochii... ei bine, ochii erau extraordinari. De un gri pătrunzător... griul unei ploii de aprilie... ochi inteligenți, expresivi.

Ceva la ea îl făcea să zîmbească. Ar fi vrut să o sărute pe gura încleștată, de fată bătrînă, pînă cînd i-o

îmblînzea, cu căldură și pasiune. Voia să o farmece, să o tachineze. Și mai presus de toate voia să o cunoască pe persoana care scrisese un roman ale căror caractere ascundeau sub fațadele cuviincioase niște emoții sălbatice. Era un roman care ar fi trebuit să fie scris de o femeie de lume și nu de o fată bătrînă, crescută la țară.

Cuvintele ei scrise îl bîntuiseră cu mult timp înainte de a o cunoaște. Acum, după întîlnirea incitantă din casa ei, o dorea și mai tare. Îi plăcea să se simtă provocat de ea, surprins de ea, era încîntat de felul în care se descurcase de una singură. Semănau în privința asta.

Și mai poseda o gentilețe care lui îi lipsea și pe care o admira. Cum de reușea să fie în același timp naturală și o adevărată doamnă, două calități care lui i se păreau complet opuse, rămînea pentru el un mister care îl intriga.

- Amanda, a început el, dar ea l-a oprit cu un gest.

- Domnișoară Briars!

- Domnișoară Briars, a continuat el. Dacă nu aș fi profitat de ocazia care mi s-a ivit în seara aceea, aș fi regretat tot restul vieții.

S-a încruntat la el:

- Ai de gînd să mă dai în vileag?

- Nu am planuri imediate în această privință, i-a spus gînditor, deși o luminiță neastîmpărată i-a lucit în ochii albaștri. Deși...

- Deși? a întrebat ea, îngrijorată.

- Ar fi un subiect de bîrfă interesant, nu crezi? Respectabila domnișoară Briars își angajează un bărbat care să-i satisfacă plăcerile. Chiar n-aș dori să te fac să te simți stînjenită. A zîmbind, dînd la iveală un șir de dinți albi, dar Amanda nu a spus nimic. Cred că ar trebui să discutăm despre asta. Vreau să știu ce stimulent îmi oferi în schimbul tăcerii.

- Ai de gînd să mă șantajezi? l-a întrebat Amanda, tot mai furioasă. Ești un ticălos, mîrșav...

- Poate n-ar strica să cobori tonul, a sfătuit-o el. De fapt, cred că ar fi mai bine să discutăm mai tîrziu, între patru ochi, din respect pentru reputația ta.

- Niciodată, i-a răspuns ea. Este evident că nu ești un gentleman, așa că nici nu poate fi vorba de vreun „stimulent”.

Devlin era însă în avantaj și o știau amîndoi. Îi zîmbea leneș, cu expresia unui bărbat care știa exact cum să obțină ceea ce-și dorea și nu avea de gînd să se lase oprit din drumul său.

- O să vii să te întîlnești cu mine, i-a spus. Nu ai de ales. Vezi tu... eu am ceva ce-ți aparține și am de gînd să-l folosesc.

- Ești josnic, a murmurat, dezgustată. Vrei să spui că ai furat ceva din casa mea?

Rîsul lui a atras o mulțime de priviri curioase.

- Am primul tău roman, i-a spus.

- Poftim?

- Primul tău roman, a repetat Jack, savurînd expresia ei ultragiată. Titlul este *O doamnă neterminată*. Tocmai ce l-am cumpărat. Nu e tocmai rău, dar are nevoie de unele intervenții pe text înainte de a fi gata de publicare.

- Nu ai făcut asta! a exclamat ea, înecîndu-se în propriile cuvinte furioase. Tonul ei ridicat a suscitât interes printre invitații lui Talbot. L-am vîndut cu zece ani în urmă domnului Grover Steadman, pentru zece lire. Dar imediat ce mi l-a plătit și-a pierdut interesul pentru el și l-a încuiat într-un sertar, unde se află și acum, după știința mea.

- Ei bine, l-am cumpărat de curînd, împreună cu dreptul de a-l publica. iar Steadman mi-a cerut destul de mult pe el. Acțiunile tale au crescut de cînd ultimul tău roman s-a vîndut atît de bine.

- N-ar fi îndrăznit să ți-l vîndă ție, a spus cu înflăcărare.

- Mă tem că a făcut-o. Jack s-a tras mai aproape și l-a șoptit, confidențial: de fapt acesta a fost motivul pentru care am venit să te văd atunci. Stăteau atît de aproape încît îi simțea mirosul vag de lămîie din păr. A simțit că era încordată. Își amintea oare întîlnirea lor înflăcărată? El suferise ore întregi după, tînjise după ea, mîinile lui își doriseră atingerea pielii ei moi, mătăsoase. Nu-i fusese ușor să plece în seara aceea.

Dar nici nu ar fi putut să profite de inocența ei, sub un fals pretext.

Cîndva se va afla din nou în brațele ei, fără urmă de înșelătorie. Iar atunci nici o putere de pe această lume nu-l va mai opri.

Vocea îi era nesigură atunci cînd l-a întreat:

- Cum se face că ai sosit exact atunci cînd îl așteptam pe... celălalt musafir?

- Se pare că am fost induși în eroare cu bună știință de prietena noastră comună, doamna Bradshaw.

- De unde o cunoști? Ochii ei argintii se îngustaseră, acuzatori. Ești unul din clienții ei?

- Nu, piersicuțo, a murmurat Jack. Spre deosebire de tine, eu nu am solicitat niciodată astfel de servicii. Nu s-a putut abține să nu zîmbească satisfăcut atunci cînd a văzut-o roșind. Oh, cîtă plăcere îi făcea să o tulbure! Nevrînd să o mai chinuiască, a continuat pe un ton blînd: ne cunoaștem pentru că tocmai i-am publicat prima carte, *Păcatele doamnei B*.

- Bănuiesc că e un roman murdar.

- Oh, da, i-a răspuns el cu voioșie. O amenințare adusă moralei și decenței. Cred că nu mai este nevoie să-ți spun că este cel mai mare bestseller al meu de pînă acum.

- Mă miră că te arăți atît de mîndru în loc să fii rușinat de asta.

El a ridicat o sprînceană, simțind tonul acuzator:

- Nu am de ce să mă rușinez. Am avut norocul să cumpăr și să public o lucrare pe care publicul a apreciat-o.

- Publicul nu știe întotdeauna ce e bun pentru el. I-a zîmbit leneș.

- Să înțeleg că doar cărțile tale sînt potrivite?

Amanda s-a îmbujorat, stînjenită.

- Nu poți pune cărțile mele pe picior de egalitate cu memoriile vulgare ale unei patroane de bordel!

- Bineînțeles că nu, i-a spus el, domolindu-se. Este evident că doamna Bradshaw nu este scriitoare... cînd îl citești memoriile ai senzația că asculți niște bîrfe spuse pe sub scară. În timp ce tu ai un talent pe care îl admir sincer.

Chipul Amandei arăta clar un conflict de emoții. Ca și majoritatea scriitorilor, care simțeau mereu nevoia să fie lăudați, complimentul îi făcea plăcere. Și totuși nu putea să creadă că era sincer, așa că l-a privit suspicioasă.

- Nu e nevoie să mă flatezi. Oricum nu are nici un efect. Scutește-te singur de acest efort și continuă explicațiile.

Jack a ascultat-o, îndatoritor:

- Într-o discuție recentă cu doamna Bradshaw, i-am pomenit faptul că am achiziționat *O doamnă neterminată* și despre intenția mea de a te cunoaște.

Doamna Bradshaw m-a surprins atunci cînd mi-a pomenit de prietenia voastră. Ea mi-a sugerat să-ți fac o vizită, în joia aceea, fix la ora opt. Părea absolut convinsă că voi fi bine primit. Și așa s-a și întîmplat – nu a rezistat el să nu adauge.

– Dar ce motiv a avut să facă un asemenea aranjament?

Jack a ridicat din umeri. Nu voia să recunoască faptul că aceeași întrebare îl frămîntase zile întregi.

– Nu cred să fi avut o motivație anume. Ca majoritatea femeilor, probabil că ia anumite decizii care nu au legătură cu logica unui bărbat.

– Probabil că a vrut să-și rîdă de mine. Sau de amîndoi.

El a clătinat din cap.

– Nu cred că asta i-a fost intenția.

– Ce altceva să fi fost, atunci?

– Poate că ar trebui să o întreb.

– Oh, o s-o fac, i-a spus hotărîită, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

– Haide, haide, i-a spus cu blîndețe, rezultatul nu a fost chiar într-atît de dezastruos. Nimeni nu a fost rănit... și trebuie să știi că nu sînt prea mulți bărbați care să se fi purtat ca niște domni în situația aceea...

– Ca un domn? a șuierat ea, ultragiată. Dacă ai fi dat dovadă de un dram de integritate sau onestitate

ți-ai fi dezvăluit identitatea de îndată ce-ți dădeai seama că la mijloc este o neînțelegere!

– Și să-ți stric aniversarea? I-a zîmbit ironic văzînd-o că-și încleștase pumnii. Nu te înfuria, i-a spus. Eu sînt același bărbat cu cel din noaptea aceea, Amanda...

– Domnișoară Briars, l-a corectat ea imediat

– Domnișoară Briars, fie. Sînt același, iar atunci m-ai plăcut suficient de mult. Nu avem nici un motiv să nu facem pace și să nu fim prieteni.

– Ba avem. Te-am plăcut mai mult atunci, cînd am crezut că te prostituezi, decît acum, cînd știu că ești un hoț, un editor care nu știe decît să manipuleze. Iar eu nu pot fi prietenă cu cineva care intenționează să mă șantajeze. Mai mult decît atît, nu-ți voi permite niciodată să-mi publici cartea. Prefer să ard eu însămi manuscrisul decît să-l văd în mîinile tale.

– Mă tem că nu ai încotro. Dar ești binevenită mîine, în biroul meu, să discutăm despre planurile pe care le am în privința cărții.

– Sper că nu crezi că... a început ea, aprinsă, dar s-a domolit cînd l-a văzut pe domnul Talbot apropiindu-se.

O avidă curiozitate se citea pe fața avocatului. I-a privit pe amîndoi cu un zîmbet și ochi binevoitori.

– Am fost solicitat să intervin, a spus chicotînd ușor. Oaspeții mei nu au voie să se ciondănească. Nici

nu cred că vă cunoașteți într-atît încît să vă certați atît de aprins.

Amanda i-a răspuns fără să-și desprindă privirea de pe chipul lui Jack:

- Am descoperit că doar cinci minute în compania domnului Devlin sînt suficiente ca să pună la încercare răbdarea unui sfînt.

Jack i-a răspuns cu blîndețe, iar ochii i-au strălucit, amuzați:

- Te pretinzi vreo sfîntă, domnișoară Briars?

Ea a roșit și a strîns din dinți. Chiar în clipa în care ar fi vrut să se dezlănțuie împotriva lui, furioasă, domnul Talbot a intervenit grăbit:

- Ah, domnișoară Briars, văd că tocmai au sosit bunii tăi prieteni, soții Eastman. Te implor să joci rolul de gazdă, alături de mine, și să mă ajuți să-i întîmpin. I-a aruncat lui Jack o privire plină de subînțeles și s-a îndepărtat, însoțit de Amanda.

Înainte de asta, Jack s-a aplecat și i-a șoptit la ureche:

- Îți trimit trăsura mîine dimineată, la zece.

- Nu voi veni, a murmurat Amanda.

Trupul lui devenise extrem de conștient la vederea sînilor plini. Emoții pînă atunci necunoscute au ieșit la iveală... ceva care aducea cu sentimentul de posesie, cu excitarea sau chiar cu tandrețea.

- Vei veni, i-a spus știind că ea nu-i putea rezista, așa cum nici el nu-i putea rezista ei.

Oaspeții au intrat în sala de mese, o încăpere cu lambriuri de mahon în care fuseseră așezate două mese lungi, fiecare avînd paisprezece rînduri de tacîmuri. Patru servitori cu în livrea și cu mănuși își făceau de lucru în jurul meselor, ajutînd musafirii să se așeze, turnînd vin în pahar sau aducînd platouri imense din argint încărcate cu stridii. A urmat supa de broască țestoasă, urmată de calcan cu sos olandez.

Jack s-a trezit așezat lîngă Francine Newlyn. Era mai mult ca sigur că Francine pusese ochii pe el. Deși o găsea atrăgătoare, nu era de părere că merita osteneala să aibă o aventură cu ea. Mai ales că nu dorea ca viața lui intimă, în detaliu, să devină subiect de bîrfă. Și totuși, mîna ei continua să-i alunece pe picior, pe sub masă, și ori de cîte ori o îndepărta, ajungea tot mai departe, explorîndu-l.

- Domnișoară Newlyn, a șoptit el, atențiile tale mă flatează. Dar dacă nu-ți retragi mîna...

Mîna lui Francine a continuat să alunece și l-a privit cu ochi de felină, mimînd inocența.

- Iartă-mă, a tors ea. Îmi pierdusem echilibrul și încercam să mi-l regăsesc. A ridicat paharul cu vin și a sorbit delicat. Ce picior puternic, a continuat, încet. Cred că faci frecvent exerciții.

Jack și-a înfrînat un oftat cînd și-a aruncat privirea spre celălalt capăt al mesei, acolo unde stătea Amanda Briars. Era angrenată într-o conversație animată cu domnul din stînga ei. Discutau dacă noile romane care erau publicate lunar, pe fragmente, puteau fi considerate cu adevărat romane. Era o dezbatere foarte actuală, de vreme ce anumiți editori, printre care se număra și el, lansaseră pe piață astfel de romane, fără să se bucure de prea mare succes.

Lui Jack îi făcea plăcere să-i studieze chipul în lumina lumînărilor. Expresia îi era cînd gînditoare, cînd amuzată iar ochii argintii îi străluceau.

Spre deosebire de celelalte femei prezente, care priveau mîncarea cu un dezinteres foarte la modă, Amanda dădea dovadă de un apetit foarte sănătos. Era, aparent, unul din privilegiile unei fete bătrîne: o astfel de femeie putea mîncea bine în public. Era naturală și directă, spre deosebire de femeile sofisticate pe care le cunoscuse. Ar fi vrut să rămînă singur cu ea. Îl invidia pe bărbatul așezat lîngă ea, care părea să se distreze mai bine decît oricare alt mesean.

Francine continua să-și lipească piciorul de al lui.

- Dragul meu domn Devlin, mi se pare că nu-ți mai poți dezlipi privirea de la domnișoara Briars. Nu se poate ca un bărbat ca tine să fie interesat de ea.

- Și de ce nu?

Ea a rîs.

- Pentru că ești un bărbat tînăr, cu sînge fierbinte, iar ea... ei bine, este evident, nu-i așa? Sigur, bărbații o plac pe domnișoara Briars, dar așa, ca pe o soră sau ca pe o mătușă. Nu este genul de femeie care să trezească instincte amoroase într-un bărbat.

- Dacă spui tu... i-a răspuns el. Femeia se considera cu siguranță mult mai atrăgătoare decît Amanda și nici nu visa ca un bărbat să prefere o fată bătrînă în locul ei. Dar Jack mai avusese de-a face pînă atunci cu femei ca Francine și știa ce se afla sub aparența superficială, atrăgătoare. Sau, mai bine zis, ce nu se afla.

Un servitor s-a apropiat cu platoul pe care se afla friptura de fazan cu smîntînă iar Jack a acceptat să fie servit, cu o mișcare a capului. S'a abținut din nou să nu ofteze, gîndindu-se la noaptea lungă care îl aștepta. Dimineața următoare, vizita Amandei, păreau la secole distanță.

CAPITOLUL 4

- *Îți trimit trăsura mâine dimineată, la zece.*

- *Nu voi veni.*

- *Vei veni.*

Schimbul de replici a tulburat-o pe parcursul întregii nopți, făcînd-o să se trezească mult mai devreme ca de obicei. Oh, cît de mult ar fi vrut să-l fi putut refuza pe domnul John T. Devlin și să nu pună piciorul în trăsura lui! Dar trebuia să discute despre romanul ei. Nu voia ca *O doamnă neterminată* să fie publicat, nici de el, nici de un altul.

Trecuseră ani de cînd îl scrisese sau îl citise și deși se străduise la vremea aceea, romanul conținea cu siguranță multe lacune în ceea ce privea acțiunea sau caracterizarea personajelor. Dacă era publicată acum, *O doamnă neterminată* avea să fie aspru criticată de cititori și critici deopotrivă, asta dacă nu era supusă unor revizii masive. Iar ea nu avea nici timpul și nici dorința de a face o asemenea muncă istovitoare pentru un roman pe care primise doar zece lire. Așa că trebuia neapărat să ia romanul din mîinile lui Devlin.

Se mai punea și problema potențialului șantaj. Dacă el răspîndea prin Londra zvonul că Amanda era genul de femeie care apela la bărbați care se prostituau, reputația și cariera ei erau distruse. Trebuia să obțină cumva de la Devlin promisiunea că nu va sufla un cuvînt despre noaptea aceea îngrozitoare.

Deși nu ar fi vrut să recunoască, era curioasă. Voia să vadă locul unde lucra Devlin, să-i vadă cărțile, legătoria, birourile, tot ce ascundea clădirea masivă de la intersecția lui Holborn cu Shoe Lane.

Ajutată de Sukey, Amanda și-a strîns părul într-un coc auster și s-a îmbrăcat cu cea mai sumbră rochie pe care o avea, din catifea gri, încheiată pînă la gît. Singurele ornamente erau un cordon subțire din panglici de mătase, cu cataramă argintie, și un guler din dantelă albă ridicat pe gît, pînă sub bărbie.

- Arăți ca regina Elizabeth înainte să-i fi tăiat capul contelui de Essex, a spus Sukey.

Amanda a rîs, în ciuda nervozității.

- Aș vrea eu să tai capul unui domn, dar în loc de asta sînt nevoită să ajung la o înțelegere cu el.

- Te vezi cu editorul tău?

Amanda a clătinat din cap.

- Nu este editorul meu și nici nu va fi vreodată. Și am de gînd să i-o spun foarte clar în dimineța asta.

- Aha. Chipul cameristei s-a luminat, plin de interes. Să fie vorba de vreun domn pe care l-ai

cunoscut aseară, la petrecere? Spune-mi, domnișoară Amanda, e frumos?

- N-am observat, i-a răspuns scurt Amanda.

Zîmbind, Sukey s-a grăbit să-i aducă pelerina neagră, din lînă. În timp ce o ajuta să lege șiretul la gît, a intrat pe ușa Charles, lacheul.

- A sosit trăsura, domnișoară Amanda.

Chipul servitorului era îmbujorat de la frigul de afară. Era noiembrie iar livreaua îi mirosea deja a iarnă. A luat un șal de pe scaunul de lîngă ușa de la intrare, și l-a pus pe braț și a însoțit-o afară pe Amanda.

- Ai grijă pe unde calci, domnișoară Amanda. Treptele sînt acoperite cu o pojghiță de gheață.

- Mulțumesc, Charles. Amanda aprecia grija servitorului. Deși nu avea înălțimea care se cerea de obicei unui lacheu - majoritatea familiilor prefera să-i angajeze pe cei care depășeau un metru optzeci - Charles compensa prin eficiență. Familia Briars și acum Amanda beneficiaseră de serviciile lui prompte timp de mai bine de douăzeci de ani.

Lumina slabă a dimineții se revărsa pe terasele caselor din Bradley Square. Grădinițe cochete, cu garduri joase din fier forjat despărteau cele două rînduri de case așezate față în față. La orele zece ale dimineții, majoritatea aveau obloanele trase, semn că proprietarii încă se odihneau după petrecerile de cu o seară înainte.

În afară de un cerșetor zdrențuit și de un polițist cu picioare lungi care se plimba cu bastonul sub braț, strada era pustie. O adiere rece, proaspătă, răzbătea printre case. În ciuda aversiunii ei pentru gerul iernii, Amanda nu putea să nu se bucure: mirosul de canal și gunoi era mai puțin deranjant decît în lunile calde de vară.

La vederea trăsorii, Amanda s-a oprit după ce a coborît trei trepte din cele șase care dădeau în stradă.

- Domnișoară Amanda? a murmurat lacheul, oprindu-se alături de ea.

Amanda se așteptase să vadă o trăsură simplă și uzată, ca a ei. Nu s-ar fi gîndit niciodată că Devlin va trimite după ea un mijloc de transport atît de elegant. Trăsura cu geamuri mari era lăcuită, placată cu bronz, iar treptele se închideau și se deschideau automat, odată cu ușa. Fiecare centimetru era lăcuit, în stare perfectă. Geamurile fațetate aveau perdele din mătase iar interiorul era din piele crem.

Patru cai de aceeași talie fornăiau nerăbdători în aerul rece. Era genul de echipaj pe care îl aveau doar cei foarte înstăriți. Cum de-și permitea un editor irlandez o asemenea trăsură? Probabil că avea chiar mai mult succes decît se zvonea.

Încercînd să nu-și piardă stăpînirea de sine, Amanda s-a apropiat de trăsură. Un servitor a sărit și

i-a deschis ușa în timp ce Charles o ajuta să urce. Vehiculul nu s-a înclinat deloc, semn că avea arcuri solide. S-a așezat pe bancheta îmbrăcată în piele. Nu avea nevoie de șalul pe care i-l adusese Charles – pe banchetă o aștepta o pătură specială, din blană. Iar la picioare, arzătorul era plin cu cărbuni încinși, semn că Devlin își amintise cât de tare ura frigul.

Amețită, Amanda s-a sprijinit de spătar și a privit pe geam, gânditoare, la conturul încețoșat al casei ei. Ușa s-a închis fără zgomot iar trăsura a pornit.

– Ei bine, domnule Devlin, a spus cu glas tare, dacă tu crezi că o amărită de trăsură și o pătură mă vor înmuia în ceea ce te privește, te înșeli amarnic.

Trăsura s-a oprit la intersecția dintre Shoe Lane și Holborn, unde se înălța clădirea masivă cu cinci etaje. Clienții intrau și ieșeau, cu zecile. Știa că Devlin avea o afacere de succes, dar nu se așteptase la asta. Era un adevărat imperiu. Și, fără îndoială, mintea ageră a proprietarului căuta mereu noi metode de a-și spori câștigurile și de a se extinde.

Servitorul a ajutat-o să coboare și s-a grăbit să-i deschidă ușa clădirii, cu o solitudine demnă de o față regală. De îndată ce a trecut pragul, Amanda a fost luată în primire de un domn blond, de vreo treizeci de ani. Era de înălțime medie, dar pentru că era subțire, cu alură de sportiv, părea mai înalt. Zîmbetul lui era

cald și sincer iar ochii verzi ca marea îi străluceau pe după ochelarii cu ramă din oțel.

– Domnișoară Briars, a spus încet, făcînd o plecăciune de bun-venit, sînt onorat să te cunosc. Mă numesc Oscar Fretwell. Iar acesta – a făcut un gest de jur-împrejur – este *Devlin's*. Magazin, bibliotecă, tipografie, legătorie și editură, totul sub un singur acoperiș.

Amanda l-a salutat la rîndul ei și s-a lăsat condusă spre un colț relativ retras, unde o stivă de cărți fusese așezată pe o teighea din lemn de mahon.

– Ce post ocupi aici, domnule Fretwell?

– Sînt director, dar ocazional sînt și editor, și corector, caut cărți nepublicate pe care să i le aduc în atenție domnului Devlin, dacă mi se pare că merită. I-a zîmbit din nou: și am norocul să mă ocup de scriitorii domnului Devlin, atunci cînd mi se cere asta.

– Eu nu sînt scriitoarea domnului Devlin, a spus Amanda, ferm.

– Bineînțeles, i-a răspuns repede Fretwell, preocupat să nu o ofenseze. Nici nu am vrut să sugerez asta. Dar aș dori să-mi exprim plăcerea pe care romanele tale au adus-o cititorilor și mie personal. Cărțile tale sînt solicitate în permanență la biblioteca noastră iar vânzările au crescut spectaculos. Pentru ultimul roman, *Umbre din trecut*, doar comanda de început a fost de cinci sute de exemplare.

- Cinci sute? Amanda era uimită. Cărțile erau obiecte de lux pe care nu și le permitea oricine, iar tiraje de trei mii de exemplare erau considerate excepționale. Numai că, pînă atunci, nu-și dăduse seama în ce mare măsură putea contribui Devlin la creșterea vânzărilor.

- Oh, da, a spus Fretwell, cu sinceritate, dar s-a oprit să vadă ce se întîmpla ceva mai departe de ei. Se părea că un funcționar primise înapoi de la o clientă o carte aflată într-o stare foarte proastă. Abonata, o femeie pudrată și parfumată excesiv, protesta viguros împotriva taxei de distrugere a cărții. E doamna Sandby, a oftat Fretwell. Împrumută frecvent cărți de la noi. Din nefericire, însă, le citește cel mai adesea la coafor, iar cînd le returnează, cărțile sînt pline de vopseluri, cu paginile lipite între ele din cauza difteritelor pomezi.

Amanda a izbucnit în rîs, privind coafura complicată, demodată a femeii. Fără îndoială că și ea și cartea petrecuseră mult timp la coafor.

- Se pare că este nevoie de intervenția ta. Pot să aștept aici pînă rezolvi problema.

- Nu vreau să te las singură, i-a răspuns Fretwell, încruntat. Și totuși...

- Nu mă mișc de aici, i-a spus Amanda zîbind. Și nu mă deranjează să aștept.

În timp ce Oscar Fretwell se grăbea să aplaneze conflictul, Amanda a privit în jur. Peste tot erau cărți, așezate în ordine, pe rafturi care se întindeau de la podea pînă la tavan. Iar încăperea se întindea pe două etaje, cu un balcon aflat la înălțime care dădea acces spre galeria de la etaj. Cărțile legate în piele roșie, aurie, verde și maro erau o desfătare pentru ochi, iar mirosul de pergament și piele era îmbătător. Peste tot plutea aroma frunzelor de ceai. Pentru oricine iubea cititul, acesta trebuia să fie paradisul.

Abonații și cumpărătorii așteptau la rînd să le fie împachetate cărțile în hîrtie maro. Amanda a admirat îndemînarea cu care funcționarii ambalau și legau cu sfoară teancurile de cărți, în timp ce comenzile mari erau puse în lăzi și transportate direct la trăsuri.

Oscar Fretwell s-a apropiat cu un zîmbet larg:

- Problema a fost rezolvată, i-a șoptit conspirativ Amandei. L-am convins pe funcționar să o primească așa cum este, iar noi o vom repara. Am atenționat-o însă pe doamna Sandby să aibă mai multă grijă de cărți, pe viitor. Mergem, domnișoară Briars?

Gîndul că-l va revedea pe Devlin a făcut-o să se înfioare de plăcere, combinată cu neliniște. Se va afla în prezența lui, și asta o făcea curioasă, dar îi dădea și un sentiment de agitație.

Și-a îndreptat umerii și l-a luat pe Fretwell de braț:

- Absolut. Cu cât termin mai repede ce am de discutat cu domnul Devlin, cu atât mai bine.

Fretwell i-a aruncat un zîmbet nedumerit:

- Pari să nu-l placi prea mult pe domnul Devlin.

- Nu. Îl găsesc arogant și manipulator.

- Ei bine... Fretwell își alegea cu grijă cuvintele. Domnul Devlin poate fi destul de agresiv cînd își pune în gînd ceva. Dar te asigur că nu există patron mai bun în toată Londra. Este atent cu prietenii și generos cu cei care lucrează pentru el. Recent a ajutat un romancier să-și cumpere o casă și este întotdeauna gata să-ți găsească bilete la teatru, sau un medic bun pentru un prieten bolnav. Nu ezită în a ajuta pe oricine are dificultăți...

Fretwell continua să-și laude șeful, iar Amanda a adăugat în minte „obsedat de control” la lista de adjective care i se potriveau lui Devlin. Bineînțeles că se străduia să-și facă prieteni, bineînțeles că oamenii care lucrau pentru el îi erau îndatorați... se putea folosi de toate astea împotriva lor.

- Cum și cînd a devenit domnul Devlin editor? a întrebat ea. Nu seamănă deloc cu ceilalți editori pe care i-am cunoscut. Nu pare genul de om care să iubească prea mult cărțile.

A urmat o scurtă ezitare, iar Amanda a simțit că trecutul misterios al lui Devlin ascundea o poveste interesantă, privată.

- Poate că ar fi mai bine să-l întrebi pe el cum și de ce, i-a răspuns în final Fretwell. Dar eu pot să-ți spun un lucru: are o mare dragoste pentru lectură și un mare respect pentru cuvîntul scris. Și are o mare abilitate de a discerne punctele forte ale unui scriitor și de a-l încuraja să ajungă la potențialul maxim.

- Cu alte cuvinte îi mîină de la spate ca să obțină profit.

Fretwell i-a zîmbit ușor provocator

- Sînt sigur că nu ai nimic de obiectat împotriva profitului, domnișoară Briars.

- Doar atunci cînd arta este sacrificată de dragul comerțului, domnule Fretwell.

- Oh, vei afla curînd că domnul Devlin are cel mai mare respect pentru libertatea de exprimare, a spus grăbit Fretwell.

Au ajuns în partea din spate a clădirii și au urcat cîteva trepte luminate cu un șir de luminatoare. Interiorul clădirii, ca și exteriorul, era funcțional dar și plăcut privirii, iar totul era de cea mai bună calitate. Încăperile prin care treceau erau încălzite cu șeminee din marmură iar podelele erau acoperite cu covoare groase.

Fretwell s-a oprit în fața unor uși mari și și-a arcut sprîncenele, întrebător:

- Domnișoară Briars, ai dori să vezi colecția noastră de cărți rare?

Amanda a dat din cap și i-a urmat înăuntru. Încăperea din fața ochilor ei era ticsită de biblioteci din mahon închise cu uși de sticlă. Un medalion floral din alabastru împodobește tavanul, asortându-se ca model cu covorul Aubusson de pe podea.

- Toate aceste cărți sînt de vînzare? a întrebato șoptit Amanda, simțindu-se de parcă intra în camera unui rege.

Fretwell a dat din cap:

- Aici vei găsi de toate, de la antichitate la zoologie. Avem o selecție bogată de hărți antice sau celeste, de manuscrise originale... A făcut semn în jurul lui, de parcă șirul de rafturi vorbea de la sine.

- M-aș dori să mă închid aici o săptămîină, a spus ea dintr-un impuls. Fretwell a rîs și a condus-o afară din încăpere. Au mai urcat un etaj și au ajuns la birouri. Fretwell a deschis o ușă masivă, din lemn de mahon, și i-a făcut semn să intre. Emoțiile au copleșit-o... biroul masiv, șemineul imens din marmură, cu fotolii din piele de o parte și de alta, ambianța elegantă, masculină și tapetul bogat, cu dungi în nuanțe de maro. Soarele se strecura pe geamurile înalte și înguste. În cameră mirosea a piele și a pergament, cu o urmă vagă de tutun.

- În sfîrșit, a auzit o voce familiară, profundă, cu o undă de veselie. Amanda și-a dat seama că Devlin era

amuzat de faptul că venise totuși să-l întîlnească. Dar nu ar fi avut încotro, nu-i așa?

I-a făcut o plecăciune ceremonioasă, ironică și i-a zîmbit larg, studiind-o cu privirea lui albastră.

- Dragă domnișoară Briars, a spus mimînd sinceritatea, nici o dimineață nu mi s-a mai părut atît de lungă. Te-am așteptat cu nerăbdare. Abia m-am înfrînat să nu ies în stradă, să mă uit după tine, în zare.

Ea s-a strîmbat:

- Aș dori să terminăm cît mai repede. Mă grăbesc.

- Hai să ne așezăm în fața focului, a invitat-o el.

Flăcările de după paravan erau cu adevărat îmbietoare. Și-a scos pelerina și i-a dat-o lui Fretwell, apoi s-a așezat pe unul din fotolii.

- Dorești ceva? a întrebato Devlin, plin de solitudine. De obicei, la ora asta eu beau o cafea.

- Prefer un ceai, i-a răspuns scurt.

Devlin s-a uitat spre Fretwell.

- Ceai și un platou cu biscuiți dulci, te rog. Bărbatul a dispărut imediat, lăsîndu-i singuri.

Amanda s-a uitat discret la însoțitorul ei și a simțit cum îi transpirau palmele, prin mănuși. Era de-a dreptul indecent pentru un bărbat să fie atît de frumos, cu ochii albaștri mai exotici decît și-i amintea ea și părul negru, tuns scurt și doar puțin ondulat. Părea ciudat ca un bărbat atît de masiv, de robust, să

fie îndrăgostit de cărți. Nu părea genul cărturar și nici nu părea ca locul lui să fie între patru pereți, chiar și într-un birou mare, ca acela.

- Clădirea este impresionantă, domnule Devlin, i-a spus. Nu mă îndoiesc că toată lumea îți spune asta.

- Mulțumesc, dar sîntem abia la început. Locul nu arată nici pe departe așa cum ar trebui. Devlin s-a așezat în fața ei și și-a întins picioarele lungi, studiindu-și bombeurile pantofilor bine lustruiți. Era îmbrăcat în haine bine croite, ca în seara în care se cunoscuseră, cu un costum gri din lînă fină.

- Unde dorești să ajungi? a spus ea, întrebîndu-se ce anume urmărea el.

- Anul acesta voi deschide șase magazine în țară. În doi ani, numărul lor se va tripla. Am de gînd să cumpăr toate ziarele care merită și cîteva reviste.

O asemenea dorință implica de asemeni o poziție socială înaltă și putere politică. S-a uitat la chipul hotărît al bărbatului din fața ei.

- Ești foarte ambițios, i-a spus.

El i-a zîmbit:

- Tu nu?

- Nu, deloc. A făcut o pauză și a cîntărit vorbele lui. Nu aspir la mari averi sau influență. Îmi doresc doar să trăiesc confortabil și ca într-o bună zi să ajung la un anumit nivel de excelență în munca mea.

A ridicat o sprînceană:

- Nu ți se pare că scrii destul de bine și acum?

- Nu încă. Știu că munca mea are și multe lacune.

- Eu nu am văzut niciuna.

Amanda nu s-a putut abține să nu roșească, luată prin surprindere de cuvintele lui și de privirea lui atentă. A inspirat adînc, încercînd să nu se piardă cu firea.

- N-ai decît să mă flatezi cît vrei, domnule Devlin, i-a spus. Nu ai cum să mă impresionezi. Vizita mea de azi are un singur scop: să te informez că nu voi fi niciodată de acord cu planurile tale de a publica *O doamnă neterminată*.

- Înainte să mă refuzi atît de categoric, i-a sugerat cu blîndețe, ce-ar fi să mă ascuți? Am o ofertă pe care s-ar putea să o găsești interesantă.

- Ascult.

- Vreau să public *O doamnă neterminată* ca roman-foileton.

- Foileton, a repetat Amanda, de parcă nu-i venea să creadă. Ideea o insulta, pentru că romanele publicate pe fragmente erau considerate de o calitate inferioară față de cele standard, în trei volume. Să apară așa, ca o revistă de doi bani!

- După ce va fi publicată ultima serie, a continuat Devlin fără să o ia în seamă, o să-l public din nou, în trei volume, legat în piele, cu ilustrații și goldschnitt.

- Și de ce nu-l publici așa de la început? Eu nu sînt genul de scriitoare de romane-foileton și nici nu-mi doresc să devin.

- Da, știi. Devlin părea relaxat: s-a sprijinit leneș de spătar și a privit-o intens cu ochii lui albaștri care străluceau de energie și căldură. Este o atitudine corectă, sînt de acord. Foarte puține din romanele-foileton pe care le-am citit sînt suficient de bune încît să capteze atenția publicului. Și este necesar să ai un anumit stil... fiecare secțiune trebuie să fie de sine stătătoare iar sfîrșitul trebuie să aibă suspans, astfel încît cititorii să aștepte cu nerăbdare ediția din luna următoare. Nu e o sarcină ușoară pentru un scriitor.

- Nu văd cum s-ar potrivi *O doamnă neterminată* tuturor acestor cerințe, a spus Amanda, încruntîndu-se.

- Este romanul perfect pentru asta. Se poate împărți cu ușurință în fascicule de treizeci și două de pagini și are destule momente dramatice pentru ca fiecare din ele să fie antrenant. Cu relativ puțină muncă ar putea fi transformat într-un roman-foileton.

- Domnule Devlin, a spus Amanda, peste *completa* mea lipsă de dorință de a deveni autoare de cărți în fascicule se adaugă cea de a te avea drept editor. Și nu am intenția să-mi pierd timpul revizuind un roman pentru care am primit doar zece lire.

- Bineînțeles... Înainte ca Devlin să mai apuce să spună ceva, domnul Fretwell a intrat în cameră, aducînd o tavă din argint.

A așezat-o pe măsuta de lîngă fotoliul Amandei, a turnat ceai în cești de porțelan de Sevres și i-a făcut semn spre farfuria pe care erau așezați șase biscuiți mici, perfect rotunzi. Pe deasupra lor, un strat de zahăr tos strălucea îmbietor.

- Încearcă-i, domnișoară Briars. Sînt foarte buni.

- Nu, mulțumesc, a spus Amanda cu părere de rău. Fretwell s-a înclinat și a ieșit. Ea și-a sos mânușile și le-a așezat pe marginea scaunului. A pus lapte și zahăr în ceai și a sorbit, grijulie. Ceaiul era aromat, puternic și s-a gîndit ce bine ar fi mers un biscuit. Și totuși, la o talie ca a ei, orice bomboană pe care o mîncea părea să o îngrășe cît ai clipi. Singura modalitate să-și păstreze o talie relativ subțire era să evite cu totul dulciurile și să meargă mult pe jos, în ritm alert.

Bărbatul de lîngă ea a părut să-i ghicească gîndurile.

- Ia un biscuit, i-a spus. Dacă-ți faci griji pentru siluetă, dă-mi voie să-ți spun că arăți superb. Iar părerea mea este foarte avizată, doar știi.

Amanda s-a îmbujorat de rușine.

- Chiar mă întrebam cînd vei aduce în discuție acest subiect dezgustător! A întins mîna după un biscuit și a mușcat din el, privindu-l cu ochi furioși.

Devlin a zîmbit ironic și și-a pus palmele pe genunchi.

– Sînt sigur că n-a fost chiar într-atît de dezgustător.

Ea aproape că s-a înecat cu ceaiul fierbinte.

– Ba a fost! Am fost indusă în eroare și molestată și nu-mi doresc altceva decît să uit totul!

– Oh, nu te las eu să uiți, a asigurat-o el. În ceea ce privește molestarea... nu e că și cum aș fi țîșnit de undeva din întuneric. M-ai încurajat și tu, pas cu pas.

– Nu erai cel pe care-l credeam! Și am de gînd să aflu cum de doamna Bradshaw te-a trimis pe tine în locul altcuiva. După ce plec de aici mă opresc direct la ea să-i cer o explicație.

– Dă-mi voie să-ți spun eu. Deși tonul îi era indiferent, era clar că nu admitea un refuz. Și eu plănuiam să o vizitez, chiar azi. Nu are rost să-ți riști reputația și să fii văzută intrînd în stabilimentul ei. În orice caz, mie îmi va spune mai multe decît ar face-o în prezența ta.

– Știu deja ce va spune. Amanda își ținea degetele înlănțuite în jurul ceștii de ceai. Este clar că s-a amuzat pe socoteala noastră.

– Rămîne de văzut. Devlin s-a aplecat și a ațîțat focul, dînd paravanul deoparte. Scînteile s-au trezit din nou la viață, împrăștiind o căldură plăcută în aer.

Amanda era fascinată de felul în care arăta el. În lumina aceea intensă, atitudinea lui încrezătoare se

împletea cu ceva ce nu mai văzuse pînă atunci la el – o tenacitate fără limite. Era genul de bărbat care nu ar fi pregetat să o curteze, să o lingusească, să se certe sau chiar să o amenințe pe cea care i-ar fi stat în cale. Pe jumătate irlandez, fără să fie de familie bună, în ciuda felului în care arăta și se purta... probabil că ajunsese atît de sus muncind din greu. Și făcînd o mulțime de sacrificii. Dacă nu ar fi fost atît de îngîmfat și de enervant, aproape că l-ar fi admirat pentru asta.

– Doar zece lire, a reluat el, amintind de discuția lor de mai devreme despre romanul rămas încă nepublicat. Și drepturi de autor, în cazul în care va fi tipărit?

Amanda a ridicat din umeri.

– Ei bine, șansele de a primi ceva erau foarte mici. Autorii nu au de unde să afle cît anume cheltuiește exact un editor cu romanul lui. M-am așteptat încă de la început ca domnul Steadman să pretindă că nu a avut nici un fel de profit, indiferent de vînzări.

Chipul lui Devlin era brusc lipsit de expresie.

– Zece lire pentru un prim roman nu e o sumă mică. Numai că azi cărțile tale valorează mult mai mult. Așa că nu mă aștept să cooperezi în cazul în care nu-ți fac o ofertă generoasă.

Amanda și-a turnat o altă ceașcă de ceai, străduindu-se să nu pară prea interesată de subiect.

o - - Și ce sumă ți s-ar părea potrivită?

fi - - Doresc să fiu drept și să avem o relație de lucru amiabilă. Sunt gata să-ți ofer cinci mii de lire pentru drepturile de a publica *O doamnă neterminată* așa cum ți-am spus, mai întâi ca un roman-foileton și apoi în ediția în trei volume. Sunt de asemenea dispus să-ți plătesc suma în avans. Și-a arcurit o sprinceană, întrebător: ce zici de asta?

Amandei era cît pe ce să-i scape lingurița din mînă. S-a străduit să nu-și lase mîna să tremure atunci cînd amesteca în ceașcă. Gîndea cu înfrigurare. Cinci mii de lire... aproape de două ori mai mult decît promise pe ultimul ei roman. Și asta pentru o treabă aproape gata făcută.

Inima îi bătea cu putere. Oferta era prea frumoasă ca să fie adevărată... numai că urma să-și piară o mare parte din prestigiu dacă își publica romanul în serial.

- Oferta ta merită luată în considerație, bănuiesc, a spus ea alegîndu-și cu grijă cuvintele. Deși nu agreez ideea de a mă face cunoscută drept autoare de romane-foileton.

- Dă-mi voie să-ți mai dau cîteva cifre la care să te gîndești, domnișoară Briars. Estimez că din ultimul tău roman s-au vîndut cam trei mii de exemplare...

- Trei mii cinci sute, a spus defensiv Amanda.

Devlin a dat din cap, cu un zîmbet în colțul gurii.

- O cifră impresionantă pentru un roman în trei

volume. Și totuși, dacă mă lași să-ți public cartea în ediții de cîte un șiling, vom începe de la zece mii de exemplare pe care mă aștept să le dublez în luna următoare. Pînă la sfîrșit vom ajunge la un tiraj de șaizeci de mii. Nu, domnișoară Briars, nu glumesc deloc. Și nu beau niciodată nimic atunci cînd discut afaceri. Sunt convins că ai auzit de tînărul Dickens, reporterul de la *Evening Chronicle*? El și Bentley, editorul lui, au ajuns să vîndă lunar cîte o sută de mii de exemplare din *The Pickwick Papers*.

- O sută de mii, a repetat Amanda, fără să se mai sinchisească să-și ascundă uimirea. Și ea și orice altă persoană de litere din Londra auziseră de domnul Charles Dickens. *Pickwick*, romanul lui foileton, fermecase publicul prin umor și acțiunea sa alertă. Fiecare apariție era așteptată cu nerăbdare de librari, iar exemplarele erau adesea împrumutate, prin taverne sau cafenele. Vînzătorii țineau cîte un exemplar pe sub tejghea, să-l citească atunci cînd nu aveau mușterii. Elevii le țineau printre paginile cărților de gramatică, riscînd oricînd să fie descoperiți. În ciuda vilvei care se iscase în jurul scrierilor lui Dickens, Amanda nu se așteptase ca vînzările lui să fie într-atît de spectaculoase.

- Domnule Devlin, a spus gînditoare, nu am fost niciodată acuzată de falsă modestie. Știu că în calitate

de scriitoare posed anumite abilități. Dar scrisul meu nu se compară cu cel al domnului Dickens. Nu am umorul lui, nu sînt în stare să-l imit...

- Nu vreau să imiți pe nimeni. Vreau să public un roman foileton scris în stilul tău, domnișoară Briars... să fie răsunător, romantic. Și îți promit că publicul va aștepta cu nerăbdare și cu loialitate fiecare apariție.

- Nu poți garanta așa ceva, i-a spus Amanda.

Devlin a făcut o grimasă.

- Nu. Dar sînt dispus să-mi asum riscul, dacă și tu ești de acord. Fie că vom avea succes sau nu, banii îți vor intra în buzunar... și vei avea tot timpul din lume să scrii alte romane pe care să le publici în trei volume, dacă asta îți dorești.

A speriat-o pe Amanda cînd s-a aplecat brusc deasupra ei, sprijinindu-se de brațele fotoliului pe care stătea. Dacă ar fi încercat să se ridice ar fi trebuit să se lipească de el.

- Spune da, Amanda, a insistat el. Nu vei regreta.

Amanda s-a sprijinit de spătar. Ochiul lui dezarmant și chipul de o frumusețe masculină perfectă ar fi putut foarte bine să aparțină unui tablou sau unei sculpturi. Și totuși înfățișarea lui nu avea nimic aristocrat. Poseda o senzualitate, un aer pămîntean imposibil de ignorat. Aducea cu un înger căzut.

Întregul ei trup părea să-i răspundă. Mirosul pielii lui o îmbăta. Avea să i se întipărească pentru totdeauna în memorie acea aromă ușor picantă. Nu mai putea să gîndească clar, tot ce-și dorea acum era să se lipească de el, să-și strecoare mîinile sub hainele lui. Undeva, în adîncurile minții, își dădea seama cu o disperare plină de ironie că precedentă lor întîlnire nu-l stăvilise cu nimic pornirile nedorite, fizice.

Dacă îi accepta oferta însemna să-l vadă, să-i vorbească, să încerce să-și ascundă pornirile trădătoare ale trupului. Nu era nimic mai caraghios decît o fată bătrînă frustrată, dîndu-i tîrcoale unui bărbat frumos - era unul din subiectele favorite ale comedilor care se jucau pe scenă și ale romanelor. Nu trebuia să se lase atrasă în acea postură.

- Mă tem că nu pot, i-a răspuns Amanda, dorindu-și ca tonul ei să fi fost mai ferm. A încercat să-și ferească privirea de la el, fără să reușească. Era prea aproape - chipul și trupul lui îi umpleau cîmpul vizual. Tu... trebuie să-i fiu loială actualului meu editor, domnul Sheffield.

El a rîs, deloc măgulitor.

- Sheffield nu se bazează deloc pe loialitatea scriitorilor lui, crede-mă. Plecarea ta nu-l va surprinde deloc.

- Vrei să sugerezi că pot fi cumpărată, domnule Devlin?

- Da, domnișoară Briars, cred că poți fi.

Ar fi vrut să-i poată demonstra că se înșela. Dar gândul la cele cinci mii de lire era prea îmbietor ca să i poată rezista. S-a încruntat.

- Și dacă refuz?

- O să public oricum romanul, respectînd contractul semnat inițial cu Steadman. O să cîștigi și în acest caz, piersicuțo, dar nu la fel de mult.

- Și cum rămîne cu amenințarea de a le spune tuturor despre noaptea aceea... Vorbele îi rămîneau în gît, înecînd-o. A înghițit în sec și a continuat: dacă intenționezi în continuare să mă șantajezi cu faptul că...

- Că eram cît pe ce să facem dragoste? a sărit el să o ajute cu o sugestie, privind-o într-un fel anume.

- Dragostea nu a avut nici o legătură, a ripostat ea.

- Poate că nu, a rîs el încet. Dar haide să nu coborîm negocierile la un asemenea nivel, domnișoară Briars. Ce-ar fi să-mi accepti propunerea din prima, ca să nu fiu nevoit să recurg la măsuri desperate?

Amanda a deschis gura să-i mai pună o întrebare cînd ușa a vibrat, lovită cu pumnul sau poate cu piciorul.

- Domnule Devlin, s-a auzit vocea înăbușită a lui Oscar Fretwell. Domnule Devlin, nu pot să... Oof!

De afară se auzeau sunetele unei încăierări. Lui

Devlin i s-a șters zîmbetul de pe chip și s-a întors îngrijorat spre Amanda:

- Ce naiba...? a murmurat, îndreptîndu-se spre ușă. S-a oprit cînd aceasta s-a deschis larg, dînd la iveală un bărbat masiv, furios, cu hainele elegante în dezordine și peruca șatenă așezată strîmb. Mirosul puternic de băătură a ajuns pînă la Amanda, care era așezată destul de departe. Ea a strîmbat din nas, dezgustată, întrebîndu-se cum de putea cineva să bea atît de mult, atît de devreme.

- Devlin, a tunat bărbatul, nu mai ai scîpare. Te-am încolțit ca pe o vulpe. Vei plăti pentru ce ai făcut!

Fretwell se chinuia să scape din încheștarea bărbatului furios.

- Este lordul Tirwitt, cel care... ei bine, dînsul consideră că a fost defăimat în cartea doamnei Bradshaw...

Tirwitt l-a împins cît-colo și i-a trîntit ușa în față, după care s-a întors spre Devlin, agitînd amenințător din baston. Lemnul greu, cu mînerul din argint, se transformase într-o armă mortală, pentru că din celălalt capăt îi răsărise un cuțit ascuțit, cu două tășuri.

- Ești un demon, i-a spus. Ochii îi ardeau și era roșu la față. O să mă răzbun, și pe tine și pe ticăloasa de doamnă Bradshaw. O să tai cîte o bucată din tine pentru fiecare cuvînt pe care l-ai publicat despre mine și o să hrănesc cu ele...

- Lord Tirwitt, nu-i așa? Ochii lui pătrunzătorii au fixat pe fața bucălată a bărbatului. Lasă blestemăția aia deoparte, să putem discuta rațional. Și în caz că nu ai observat, este și o lady prezentă. Să-i dăm prilejul să se retragă și...

- O femeie care se află în compania ta nu are cum să fie o lady, a mîrîit Tirwitt, făcînd un gest larg cu bastonul. Nu poate fi mai presus de Gemma Bradshaw.

Chipul lui Devlin împietrise. A făcut un pas înainte, fără să-i pese de amenințare.

Amanda a intervenit în grabă.

- Domnule Devlin, a spus, este un spectacol remarcabil. Este o farsă pe care ai pus-o la cale ca să mă determini să semnez contractul, nu-i așa? Sau îți stă în obicei să fii vizitat la birou de astfel de persoane cu probleme mentale?

Așa cum intenționase, Tirwitt și-a îndreptat atenția spre ea.

- Dacă am probleme, este din cauză că viața mi-a fost distrusă. Am devenit bătaia de joc a tuturor, din cauza minciunilor publicate de acest ticălos. Să distrugi viețile oamenilor doar ca să obții profit... Ei bine, a venit vremea să-și primească răsplata!

- Numele tău nu a fost pomenit deloc în cartea Gemmei Bradshaw, i-a spus calm Devlin. Toate personajele au primit nume fictive.

- Dar au fost dezvăluite anumite detalii personale,

suficiente ca identitatea mea să nu mai constituie un secret. Soția m-a părăsit, prietenii m-au abandonat... mi-a fost luat tot ce conta. Tirwitt respira greu, furios. Nu mai am nimic de pierdut, a spus în șoaptă. Și te iau cu mine în iad, Devlin!

- Ce prostie! l-a întrerupt Amanda. Să dai buzna așa... e ridicol! Nu am asistat niciodată la un comportament într-atît de ridicol! Mă simt tentată să scriu și eu despre un asemenea personaj, într-una din cărțile mele.

- Domnișoară Briars, i-a spus Devlin, n-ar fi rău să-ți ții gura, de data asta. Lasă-mă să-mi rezolv singur problema.

- Nu e nimic de rezolvat! a strigat Tirwitt, atacînd ca un taur înfuriat, cu bastonul înainte. Devlin a sărit într-o parte, dar lama cuțitului i-a tăiat vesta și cămașa.

- Du-te după birou, s-a răstit la Amanda.

Amanda s-a retras la perete, privind uimită. Cuțitul era probabil extrem de ascuțit, și-a spus, de reușise să treacă prin ambele straturi de material. O pată roșie și-a croit imediat drum la suprafață, dar Devlin părea să nici nu fi observat rana.

- Gata, am înțeles, a spus cu voce joasă, țintuindu-l cu privirea pe bărbat. Liniștește-te, altfel te trezești în temnița din Bow Street.

La vederea sîngelui, lordul Tirwitt a părut și mai încrîncenat:

- Abia am început. O să te sacrific ca pe un porc de Crăciun, ca să nu mai apuci să distrugi viața nimănui. Iar publicul îmi va mulțumi.

Devlin a făcut un salt înapoi cu o agilitate uimitoare atunci când bastonul s-a rotit din nou prin aer, ratându-l pe puțin.

- Publicului îi plac și leșurile atârând în aer... pentru că vei ajunge cu siguranță la spînzurătoare.

Amanda era impresionată de prezența lui de spirit, într-un astfel de moment. Numai că lordul Tirwitt era mult prea înnebunit ca să-i mai pese de consecințe. Continua să fie în avantaj, amenințînd cu cuțitul diverse părți ale anatomiei lui Devlin. Acesta s-a retras în spatele biroului și a înșfăcat un dicționar gros, pe care îl ținea pe post de scut. Lama cuțitului i-a crestat coperta iar Devlin a aruncat cu volumul greu spre adversar. Lordul Tirwitt s-a ferit, încasînd doar o lovitură în umăr. A gemut și s-a aruncat încă o dată asupra lui Devlin.

În timp ce ei se înfruntau, Amanda s-a uitat în jur și privirea i s-a oprit pe setul de unelte de lîngă șemineu.

- Excelent, a murmurat, întinzînd mîna după văturaiul din aramă, cu braț lung.

Lordul Tirwitt era prea ocupat ca să observe că Amanda se apropia de el, prin spate. Ținînd văturaiul cu

ambele mîini, Amanda l-a ridicat în aer. A lovit cu toată forța, țintindu-i ceafa. Intenția era să-l lase inconștient, fără să-l omoare. Pentru că nu era antrenată pentru luptă, prima dată nu l-a lovit suficient de tare. Să lovești craniul unui om cu văturaiul i s-a părut o senzație curioasă. Spre marea ei uimire, lordul Tirwitt s-a întors cu fața spre ea, uluit. Bastonul i-a tremurat în mînă. Amanda l-a lovit din nou, de data aceasta în frunte.

Lordul Tirwitt s-a prăbușit la pămînt, cu ochii închiși. Amanda a scăpat văturaiul din mînă, simțindu-se ușor amețită. L-a văzut pe Devlin îngenunchind lîngă bărbatul căzut.

- L-am omorît? a întrebat cu voce nesigură.

CAPITOLUL 5

- Nu, nu l-ai omorât, i-a răspuns Devlin. Va supraviețui, din păcate. A pășit peste bărbatul inconștient, s-a îndreptat spre ușă și a deschis-o, dînd de bățușul angajat de Tirwitt. Înainte ca acesta să apuce să reacționeze, l-a lovit cu pumnul în stomac, lăsîndu-l lat pe podea. Fretwell! a strigat calm, cu tonul cuiva care cerea să i se aducă tava cu ceai. Unde ești, Fretwell?

Tînărul a apărut cît ai clipi, gîfîind puțin din cauza efortului. Era vădit ușurat că șeful lui era nevătămat. Doi băieți solizi îl urmau.

- Am trimis după un agent din Bow Street, a spus pe nerăsuflăte Fretwell, și pînă una-alta am adus doi băieți de la depozit să ne ajute să le dăm afară pe aceste... S-a uitat cu dispreț în jos. Pe aceste scursuri, a încheiat cu o grimasă.

- Mulțumesc, i-a răspuns Devlin. Te-ai descurcat bine, Fretwell. Totuși, se pare că domnișoara Briars s-a descurcat și mai bine.

- Domnișoara Briars?

Bărbatul a aruncat o privire neîncrezătoare spre Amanda, care se aplecase asupra trupului inert al lui Tirwitt.

- Doar nu vrei să spui că ea...?

- L-a lovit în moalele capului, da, a spus Devlin iar fața i s-a luminat brusc de un zîmbet larg, de nestăpînit.

- Înainte să continui să te amuzi pe seama mea, i-a spus Amanda, ar fi bine să te ocupi de rana aceea, domnule Devlin, înainte să cazi din picioare.

- Dumnezeule! a exclamat Fretwell, observînd pata de sînge care se întindea pe vesta gri. Trimit imediat după doctor. Nu observasem că nebunul acesta a reușit să te rănească.

- E doar o zgîrietură, a spus calm Devlin. Nu am nevoie de doctor.

- Ba eu cred că ai. Fretwell pălise vizibil.

- Lasă-mă să mă uit la rană, i-a spus ferm Amanda. După toți acei ani petrecuți lîngă bolnavi, vederea sîngelui nu o mai tulbura. Domnule Fretwell, ocupă-te de lordul Tirwitt. Scoate-l de aici, iar eu îi voi îngriji rana. S-a uitat în ochii lui indigo și i-a spus: scoate-ți de rog haina și așează-te.

Devlin a făcut întocmai, clipind de durere atunci cînd a trebuit să-și tragă mînele. Amanda s-a repezit

să-l ajute, știind că rana îl ardea deja, ca focul. Chiar dacă era doar o zgîrietură, tot trebuia dezinfectată. Numai Dumnezeu știa la ce mai fusese folosit cuțitul acela în trecut.

Amanda i-a luat haina și a așezat-o pe cel mai apropiat spătar. Stofa îi purta aroma și căldura trupului. Mirosul acela o atrăgea, aproape narcotic, și pentru o clipă lipsită de rațiune, Amanda a fost tentată să-și îngroape fața în haina lui.

Devlin îi privea concentrat pe cei doi băieți care îl cărau pe Tirwitt afară din birou. Bărbatul a protestat, gemînd, iar Devlin a părut foarte satisfăcut:

- Sper să-l doară ca naiba capul, a spus încet. Sper să...

- Domnule Devlin, l-a întrerupt Amanda, împingîndu-l pînă cînd l-a așezat pe colțul biroului din mahon, controlează-te. Sunt convinsă că ai un vocabular foarte bogat, dar nu sînt dispusă să te ascult în momentul acesta.

Devlin a zîmbind, dezvelindu-și dinții albi. A rămas nemișcat atunci cînd ea i-a desfăcut cu degetele ei mici nodul cravatei gri, din mătase. În timp ce i-o scotea de la gît și-i descheia nasturii cămășii, a devenit conștientă de privirea lui, ațintită pe ea. Ochii lui albaștri erau plini de căldură dar și de ironie. Nu încăpea îndoială că situația îi făcea o imensă plăcere.

A așteptat ca Fretwell și băieții să iasă și abia atunci a vorbit:

- Pare să-ți facă plăcere să mă tot dezbraci, Amanda.

Amanda s-a oprit la al treilea nasture de la cămașă. Obrajii îi luaseră foc și s-a forțat să-i susțină privirea.

- Nu interpreta greșit compasiunea mea drept un interes personal, domnule Devlin. Am bandajat cîndva un ciine vagabond care se lovise la o lăbuță. Te-aș putea plasa în aceeași categorie, dacă stau să mă gîndesc.

- Îngerul meu păzitor... a murmurat Devlin, iar amuzamentul îi strălucea îi ochi. A tăcut însă, lăsînd-o să-i desfăcă toți nasturii cămășii.

Amanda își ajutase tatăl bolnav să se dezbrace de atîtea ori încît acest lucru nu o mai impresiona. Și totuși era altceva să-și ajute o rudă bolnavă.

L-a ajutat să-și scoată vesta pătată de sînge și a terminat de desfăcut nasturii cămășii. Cu fiecare centimetru de piele expus privirii, Amanda simțea că obrazii îi ardeau și mai tare.

- Mă descurc, i-a spus Devlin care devenise neașteptat de morocănos în acest răstimp. I-a desfăcut nasturii cu gesturi precise, deși era evident că rana îl durea.

- Al naibii Tirwitt, a mîrîit el. Dacă mi se infectează chestia asta, jur că-l găsesc și...

- Nu se va infecta, i-a răspuns Amanda. O să o curăț bine și o s-o bandajez, iar într-o zi-două îți vei reveni complet. I-a scos cu atenție cămașa, dezvelindu-i umerii. Pielea lui arămie a strălucit în lumina flăcărilor. A făcut ghemotoacă cămașa și i-a șters cu ea rana. Era o tăietură de vreo douăzeci de centimetri lungime, chiar sub cutia toracică.

- Ai grijă, i-a spus încet Devlin. O să-ți distrugi rochia.

- Se spală, i-a spus cu indiferență. Domnule Devlin, ai ceva de băut pe aici? Niște coniac, poate?

- Am whisky, în bufetul de acolo. De ce, domnișoară Briars? Simți nevoia să bei ceva după ce m-ai văzut dezbrăcat?

- Ești un nesuferit îngîmfat, i-a spus Amanda, zîmbind. Nu e pentru asta. Vreau să-ți curăț rana.

A continuat să țină ghemotocul de material apăsător, stînd atît de aproape de el că genunchiul i se lipise de piciorul lui. Devlin stătea remișcat, încercînd să nu o atingă. Pantalonii gri din lînă subțire i se mulaseră pe coapse, urmărind liniile puternice ale mușchilor. Ca și cum ar fi încercat să-i demonstreze că nu constituia o amenințare pentru ea, s-a lăsat ușor pe spate, relaxat.

Amanda se străduia să nu se uite insistent la el, dar curiozitatea ei nu avea limite. Devlin era suplu și plin de mușchi, asemenea tigrului pe care îl văzuse cîndva, la o menajerie. Dezbrăcat, părea și mai înalt,

umerii îi păreau mai lați. Textura pielii era grea și fermă, iar abdomenul îi era străbătut de șiruri de mușchi. Văzuse și ea statui care înfățișau trupuri de bărbați, dar niciuna nu-i transmisese acea senzație de căldură, putere și virilitate.

Pentru un motiv anume, operele artistice omiseseră cîteva detalii fascinante, cum ar fi smocurile de păr de la axilă, sfîrcurile întunecate la culoare și umbra de păr care începea de la buric și se continua undeva în pantaloni.

Amanda își amintea de căldura deosebită a pielii lui, de senzația pe care o avusese atunci cînd sîni i se lipiseră de carnea netedă de bărbat. Înainte ca Devlin să-i surprindă ușorul tremur al mîinilor, s-a îndepărtat de el și s-a îndreptat spre bufetul din spatele biroului. A găsit sticla din cristal cu lichidul de culoarea ambrei și a ridicat-o.

- Este whisky? I-a întrebat arătîndu-i sticla iar el a încuviințat. Amanda a privit curioasă sticla. Domnii pe care îi cunoștea ea beau vin de Porto și de Madeira sau coniac, dar această băutură îi era complet necunoscută. Ce este whisky-ul, mai exact?

- O băutură făcută doar din malt, a mormăit Devlin. Ai face bine să-mi aduci un pahar.

- Nu e prea devreme pentru asta? I-a întrebat Amanda, scoțînd o batistă din mîncă.

- Sînt irlandez, i-a reamintit el. Și pe deasupra a fost o dimineață dificilă.

Amanda i-a turnat cu grijă un deget de whisky într-un pahar și și-a umezit bine batista, direct din sticlă.

- Da, asta cam așa este, a început ea, apoi a tăcut brusc. De acolo de unde era îi vedea spatele gol, musculos, inspirînd forță. Pielea îi era însă brăzdată de urme de bici, de demult... cicatrice lăsate de băta nemiloasă.

Devlin s-a uitat peste umăr, alertat de tăcerea ei bruscă. Ochii au cercetat-o întrebători, apoi și-a dat seama ce văzuse. Chipul i-a împietrit, tensionat. A arcuit ușor o sprînceană, uimind-o pe Amanda cu aerul lui mîndru, aproape aristocratic. O provoca în tăcere să comenteze ceva legat de un subiect care-i era cu siguranță interzis. Atunci cînd arbora acea expresie putea fi cu ușurință luat drept un nobil.

Amanda s-a străduit să pară netulburată și a încercat să-și amintească despre ce vorbeau mai devreme... ceva despre o dimineață dificilă.

- Da, a spus și a dat ocol biroului, cu paharul de whisky în mîină. Să înțeleg că nu ești obișnuit să fi atacat și amenințat cu moartea în biroul tău.

- Nu în sens literal, i-a răspuns el. Devlin părea să se relaxeze, înțelegînd că nu avea de gînd să-l întrebe nimic de rănilile de pe spate. A luat paharul și a băut tot whisky-ul dintr-o singură înghițitură.

Amanda era fascinată de gîtul lui puternic și lung.

Ar fi vrut să-i atingă pielea fierbinte de la baza lui, să o atingă cu buzele. Și-a încleștat pumnul. Doamne-Dumnezeule, trebuia să se controleze!

Devlin a lăsat paharul deoparte și a fixat-o cu privirea.

- Dacă stau să mă gîndesc bine, cea mai dificilă treabă nu a fost întreruperea lordului Tirwitt, ci faptul că abia îmi țin mîinile departe de tine.

Declarația directă nu era tocmai flatantă, dar a luat-o prin surprindere pe Amanda. A întins încet mîna și i-a îndepărtat cămașa pătată de sînge, presînd pe rană batista înmuiată în whisky.

Devlin a tresărit cînd l-a atins și a șuiert de durere. Cu blîndețe, Amanda i-a apăsă din nou pe rană cu batista. El a spus o înjurătură printre dinți, trăgîndu-se înapoi.

Netulburată, Amanda continua să-i curețe rana.

- În cărțile mele, a încercat ea să continue conversația, eroul ia în rîs durerea, indiferent cît de mare ar fi.

- Ei bine, eu nu sînt un erou, a mormăit el. Și doare al naibii! Drace, femeie! Nu poți fi mai blîndă?

- Fizic, ai proporții de erou, a remarcat ea. Se pare însă că nu e valabil și în ceea ce privește caracterul.

- Nu poate să aibă toată lumea tăria ta de caracter, domnișoară Briars. Tonul îi era sarcastic.

Deranjată, Amanda i-a trântit pe rană batistă înmuiată în whisky, făcându-l să scoată un geamăt. Ochii lui albaștri promiteau răzbunare.

Au întors amîndoi capul în același timp auzind că și dregea cineva glasul. Oscar Fretwell intrase în cameră. La început, Amanda a crezut că era atît de încordat la vederea sîngelui. Și totuși, buzele lui strîmbe și ochii verzi ca marea spuneau altceva... rîdea? Ce naiba găsea atît de amuzant?

Bărbatul a reușit să se stăpînească, într-un final.

- Eu... am adus bandaje și o cămașă curată, domnule Devlin.

- Ai întotdeauna un schimb de haine la birou, domnule Devlin? I-a întrebat Amanda.

- Oh da, s-a repezit să-i răspundă Fretwell, înainte ca Devlin să apuce să spună ceva. Pete de tuș, aris-tocrați furioși... niciodată nu știi la ce să te aștepți. E mai bine să fii pregătit pentru orice.

- Afară, Fretwell, i-a spus Devlin iar bărbatul a făcut întocmai, cu un zîmbet întipărit pe chip.

- Îmi place Fretwell, a spus Amanda, întinzînd mîna după un bandaj.

- Toată lumea îl place, i-a răspuns sec Devlin.

- Cum de a ajuns să lucreze pentru tine? I-a înfășurat cu grijă bandajul în jurul trupului, abia după ce s-a convins că îi curățase temeinic rana.

- Ne cunoaștem de copii, i-a răspuns el, ținînd de capătul bandajului. Am fost la aceeași școală. Cînd am decis să intru în această afacere, el și cîțiva alți colegi au decis să mă urmeze. Unul dintre ei, Guy Robbins, se ocupă de contabilitate. El ține registrele. Basil Fry se ocupă de exporturi iar Will Orpin de legătorie.

- Ce școală ați urmat?

A tăcut cîteva clipe. Chipul îi era complet lipsit de expresie. Exact cînd Amanda începuse să creadă că nu auzise întrebarea, i-a răspuns:

- Una mică, neînsemnată, în mijlocul unor cîmpii.

Sigur n-ai auzit de ea.

- De ce nu-mi spui, totuși... I-a legat bandajul.

- Dă-mi cămașa, a întrerupt-o el.

Aerul vibra de forța iritării lui. Ridicînd ușor din umeri, Amanda a abandonat subiectul și a întins mîna după cămașa frumos împăturită. El a desfăcut-o cu o mișcare precisă și i-a desfăcut primul nasture. Din obișnuință, ea i-a ținut-o ridicată, ca un valet, așa cum făcuse de atîtea ori pentru tatăl ei.

- Pari foarte familiarizată cu îmbrăcămintea bărbaților, domnișoară Briars, a spus Devlin încheindu-și singur nasturii cămășii.

Amanda s-a întors cu spatele, ferindu-și privirea atunci cînd el și-a băgat cămașa în pantaloni. Era pentru prima oară că se bucura că era o fată bătrînă

de treizeci de ani. Aceasta era o situație extrem de compromițătoare la care o virgină nu ar fi avut voie să fie martoră. Dar dat fiind statutul ei, nu trebuia să-și facă deloc griji.

- L-am îngrijit pe tata în ultimii doi ani ai vieții lui, i-a răspuns lui Devlin. Era invalid și avea nevoie de ajutor la îmbrăcat. I-am fost valet, bucătăreasă și infirmieră, mai ales spre sfârșit.

Expresia lui Devlin s-a schimbat. Nu mai părea la fel de iritat.

- Ești o femeie extrem de capabilă, i-a spus fără urmă de ironie.

Ea s-a lăsat înfășurată în privirea lui caldă, dîndu-și seama că el o înțelegea mult prea bine. Înțelegea că anii ei cei mai prețioși se irosiseră din sentimentul datoriei și din dragoste. Că avusese mereu responsabilități... și că doar rareori avusese ocazia să flirteze, să rîdă, să fie lipsită de griji.

El i-a zîmbit iar răspunsul trupului ei a alarmat-o. În zîmbetul lui era o urmă de ironie, de joacă. Nu mai știa ce să creadă. Toți bărbații pe care îi cunoscuse, în special cei de succes, erau extrem de serioși. Nu reușea deloc să-l înțeleagă pe Jack Devlin.

A căutat cu înfrigurare ceva de spus, ceva care să spargă liniștea încărcată de intimitate dintre ei.

- Dar ce-a scris doamna Bradshaw despre lordul Tirwitt de l-a adus într-o asemenea stare?

- Am început să înțeleg cum îți funcționează mintea, așa că nu mă mir că-mi pui tocmai acum această întrebare. S-a apropiat de un raft cu cărți și a scos de acolo un volum legat în piele pe care i l-a întins.

- *Păcatele doamnei B*, a spus Amanda, încrunțindu-se.

- Este cadoul meu pentru tine. Vei afla totul despre aventurile lordului Tirwitt în capitolele șase și șapte. Vei descoperi suficiente motive pentru o tentativă de crimă.

- Nu pot lua gunoiul acesta acasă, cu mine, a protestat Amanda uitîndu-se la modelul elaborat, auriu, de pe scoarță. Curînd și-a dat seama că formele acelea, privity un timp suficient de lung, începeau să semene cu niște scene obscene. S-a strîmbat: pentru numele lui Dumnezeu, ce te face să crezi că aș citi așa ceva?

- În scopul documentării, bineînțeles, i-a spus el cu inocență. Ești o femeie de lume, nu-i așa? Și apoi, este obscenă doar pe jumătate. S-a aplecat spre ea și i-a murmurat, cu buzele aproape atingîndu-i gîtul: dacă vrei să citești ceva *cu adevărat* decadent, îți pot trimite cîteva cărți care să te facă să roșești o lună întreagă.

- Nu mă îndoiesc de asta, i-a răspuns ea cu răceală. Palmele îi transpiraseră pe carte și fiori fierbinți îi

treceau pe șira spinării. A blestemat în gând. Acum nu i-o mai putea înapoia, pentru că Devlin ar fi observat petele de umezeală lăsate pe carte. Sunt convinsă că doamna Bradshaw s-a descurcat excelent descriindu-și profesia. Îți mulțumesc pentru materialul documentar.

Ochii profunzi i-au zîmbit.

- Măcar atît să fac și eu, după cît de eficient m-ai scăpat de lordul Tirwitt.

Ea a ridicat din umeri, ca și cum ceea ce făcuse nu avea nici o importanță.

- Dacă-l lăsăm să te omoare nu mai primeam cele cinci mii de lire.

- Să înțeleg că te-ai hotărît să-mi accepți oferta?

Amanda a ezitat după care a dat din cap. Era ușor încruntată, totuși.

- Se pare că ai avut dreptate, domnule Devlin. Și eu pot fi cumpărată.

- Ei bine... A rîs stăpînit. Te poți consola cu ideea că m-ai costat mai scump decît toți ceilalți.

- În plus, nu am chef să aflu dacă ai merge într-adevăr pînă într-acolo încît să-l șantajezi pe acel autor care refuză să scrie pentru tine.

- În mod obișnuit nu aș face asta, a asigurat-o el cu o strălucire diavolească în ochi. Este adevărat însă că nu am mai dorit atît de mult un autor.

Amanda a strîns în mînă cartea atunci cînd l-a văzut apropiindu-se. Încetineala cu care se mișca o alarma.

- Nu înseamnă că poți să-ți permiți anumite libertăți cu mine, chiar dacă am acceptat să lucrez cu tine.

- Bineînțeles. Devlin o încolțise cu ușurință și nu s-a oprit pînă nu i-a lipit spatele de un raft cu cărți. Capul i se sprijinea de un rînd de cotoare îmbrăcate în piele moale. Speram să pecetluim înțelegerea noastră cu o strîngere de mînă.

- O strîngere de mînă, a repetat ea nesigură. Bănuiesc că aș putea să... Și-a mușcat ușor buza cînd l-a simțit mîna mare închizîndu-se în jurul mîinii ei. Degetele ei subțiri, mereu înghețate, îi absorbeau căldura. O prinsese și nu-i mai dădea drumul. Nu era o strîngere de mînă ci un act de posedare. Diferența de înălțime dintre ei era atît de mare că a trebuit să încline capul într-o poziție foarte incomodă ca să-i poată privi chipul.

Era ceva în neregulă cu respirația ei. Plămîinii aveau brusc nevoie de mult mai mult aer. Simțurile i se dilataseră și întreg trupul îi era în alertă.

- Domnule Devlin, a reușit să spună, cu mîna încă prinsă în încleștarea lui, de ce insiști să-mi publici cartea sub forma unui roman foileton?

- Cărțile nu ar mai trebui să fie doar privilegiul celor bogați. Vreau să tipăresc cărți bune pe care masele să și le poată permite. Un om sărac are nevoie să evadeze chiar mai mult ca unul bogat.

- Să evadeze, a repetat Amanda. Nu mai auzise niciodată o asemenea descriere a cărților.

- Da, ceva care să-ți îndepărteze mintea de la ce și unde ești. Toată lumea are nevoie de așa ceva. Au fost momente din viața mea când cărțile au fost singurele care m-au ținut departe de pragul nebuniei. Eu...

S-a oprit brusc și Amanda a înțeles că nu intenționase să-i facă o asemenea confesiune. Camera devenise stînjenitor de tăcută, doar trosnetul lemnului în șemineu se auzea când și când. Prin aer plutea o emoție neexprimată. Voia să-i spună că-l înțelegea prea bine, că și ea se simțise adesea eliberată atunci când avusese în față o pagină scrisă. Existaseră vremuri grele în viața ei iar cărțile fuseseră singura ei sursă de mulțumire, de liniște.

Stăteau atît de aproape unul de celălalt că îi simțea căldura trupului. Amanda și-a mușcat buza, încercînd să se împiedice să-i pună întrebări despre trecutul lui tulbure. Ar fi vrut să afle de ce anume dorea el să fugă și dacă avea legătură cu cicatricile de pe spatele lui.

- Amanda, a șoptit el. Deși în vocea lui nu era nici o tentă sexuală, ea nu a putut să nu-și amintească de seara aceea... cît de blînd o mîngîiase... cît de dulce fusese gura lui... cît de mătăsos i se păruse părul lui atunci cînd își trecuse degetele prin el.

A încercat să găsească repede ceva de spus, să rupă vraja dintre ei. Trebuia să iasă imediat din acea situație. Se temea însă că dacă va spune ceva se va

bîlbîi ca o fetiță. O nelinișteea efectul pe care acest bărbat îl avea asupra ei.

Din fericire au fost întrerupți de apariția lui Oscar Fretwell care a bătut la ușă și a intrat fără să aștepte să fie poftit înăuntru. A părut chiar să nu observe că Amanda s-a tras brusc de lîngă Devlin, roșind vinovată.

- Scuze, domnule, i-a spus Fretwell lui Devlin, dar a sosit Jacob Romley, agentul din Bow Street. L-a luat pe lordul Tirwitt în custodie și acum dorește să-ți pună cîteva întrebări despre cele întîmplate.

Devlin nu i-a răspuns. Continua să o fixeze pe Amanda, ca o pisică flămîndă care tocmai a fost luată de lîngă un șoricel.

- Trebuie să plec, a murmurat ea trăgîndu-și grăbită mînușile. Te las să-ți vezi de treabă, domnule Devlin. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă nu i-ai pomeni numele meu domnului Romley... Nu mi-ar place deloc să-mi văd numele prin vreun ziar de scandal. Poți să-ți asumi meritul de a-l fi doborît pe lordul Tirwitt, de unul singur.

- Publicitatea ar face ca vînzările cărților tale să crească, a spus Devlin.

- Vreau ca ele să se vîndă datorită calității lor, domnule Devlin, nu datorită unei publicități vulgare.

A privit-o cu o uimire sinceră:

- Ce contează, atîta vreme cît se vînd? Ea a izbucnit în rîs și i s-a adresat lui Fretwell, care aștepta alături.

- Mă conduci, domnule Fretwell?

- Cu mare plăcere. I-a oferit galant brațul și au ieșit împreună din cameră.

Jack o plăcuse dintotdeauna pe Gemma Bradshaw, recunoscînd în ea un suflet împietrit, foarte asemănător cu al lui. Amîndoi realizaseră ceva în viață, doar prin forțe proprii, într-o lume în care celor cu origini umile nu li se ofereau prea multe șanse. Amîndoi descoperiseră încă din adolescență că norocul și-l făcea chiar omul. Asta, împreună cu un dram de șansă, le dăduse posibilitatea să se bucure de succes în domeniul lor: lui în editarea cărților, ei în prostituție.

Gemma începuse ca femeie ușoară, pe străzi, și nu încăpea îndoială că fusese tare pricepută. Ajunsese însă curînd la concluzia că bolile, violențele și îmbătrînirea prematură, comune tuturor prostituatelor, nu erau pentru ea. Își găsisese un protector cu suficienți bani care să-i finanțeze cumpărarea unei case cochete. Acolo înființase ea cel mai de succes bordel din toată Londra.

Stabilimentul Gemmei era condus cu inteligență, la standarde înalte. Își alegea și își instruia cu grijă fetele. Se asigura că fetele ei erau tratate bine, ca niște obiecte de preț, iar calitatea înaltă a serviciilor era

oferită la prețuri astronomice. Și nu ducea lipsă de domni londonezi dispuși să plătească oricît.

Deși aprecia frumusețea fetelor care lucrau în casa din cărămidă cu șase coloane albe la intrare și zece balconașe pe latura din spate, cu saloane și dormitoare luxoase, Jack nu acceptase oferta Gemmei. O noapte gratis, cu una din fetele ei. Nu-l interesa să petreacă o noapte cu o femeie care avea un preț. Îi plăcea să lupte pentru favorurile unei femei, îi făcea plăcere să flirteze și să seducă și mai presus de toate acestea, nu putea rezista în fața unei provocări.

Trecuseră aproape doi ani de cînd Jack o abordase pe Gemma Bradshaw cu propunerea de a scrie o carte despre escapadele din acel vestit bordel și despre trecutul ei scandalos. Gemmei îi plăcuse ideea, simțînd că asta avea să ducă la creșterea afacerii ei și la sporirea reputației de cea mai bună matroană din oraș. Mai mult decît atît, chiar se mîndrea cu realizările ei și cîteva laude îi făceau oricînd plăcere.

Cu ajutorul unuia dintre scriitorii lui Jack, ea își așternuse pe hîrtie amintirile, cu mult umor și cu dezvăluiri obraznice. Cartea avusese un mare succes, mai mare decît și-ar fi putut imagina cineva, și îi adusese o mulțime de bani și o publicitate care a ridicat imediat stabilimentul, făcîndu-l cunoscut pînă peste hotare.

Jack și Gemma deveniseră prieteni, fiecare apreciind la celălalt felul direct de a vorbi, cu o onestitate aproape brutală. În compania Gemmei, Jack se dezbara de toate falsele amabilități folosite atunci când se afla societate. L-a amuzat gândul că singura altă femeie cu care mai putea vorbi la fel era Amanda Briars. Era ciudat, dar și madama și fata bătrână împărtășeau aceeași calitate reconfortantă.

A fost condus neîntârziat în salonul ei privat, deși programul Gemmei era foarte încărcat, având întâlniri după întâlniri, iar Jack și-a făcut apariția fără să se fi anunțat din timp. Așa cum bănuise, Gemma îi anticipase vizita. Era deopotrivă amuzat și iritat când a văzut-o stînd într-o postură plină de grație, în salonul somptuos.

Ca și restul casei ei, interiorul fusese conceput astfel încît să o pună în valoare. Pereții erau acoperiți cu brocart verde, tapițeria din catifea era în nuanțe de auriu stins și culoarea smaraldului. Pe acest fundal, părul ei roșu semăna cu o flacăra.

Gemma era o femeie înaltă, voluptuoasă, cu o față colțuroasă și un nas mare. Poseda însă un simț deosebit al stilului și o încredere în sine care o făceau să fie considerată o frumusețe. Iar cea mai mare calitate a ei era aceea că-i aprecia sincer pe bărbați.

Multe femei pretindeau că-i plăceau pe bărbați și că-i respectau, dar puține erau acelea care o făceau cu adevărat. Iar Gemma se număra cu siguranță printre ele. Avea un fel anume de a face un bărbat să se simtă în largul lui, să-l asigure că era perfect, că nu ar fi schimbat nimic la el, niciodată.

- Te așteptam, dragul meu, a tors ea întinzînd brațele spre el. Jack i-a prins mîinile și i-a privit chipul, zîmbind ironic. Ca de obicei, mîinile ei erau pline de bijuterii.

- Eram sigur, a mormăit el. Avem cîteva lucruri de discutat, Gemma.

Ea a rîs, încîntată de farsa pe care i-o pusese la cale.

- Doar nu ai de gînd să te superi pe mine, nu-i așa? Mi s-a părut că-ți fac un cadou, sincer. Cît de des ai șansa să faci pe armăsarul în fața unei creaturi atît de delicioase?

- O găsești delicioasă pe domnișoara Briars? a întrebat sceptic Jack.

- Bineînțeles, i-a răspuns Gemma, fără vreo undă de sarcasm. Ochii ei căprui străluceau, amuzați. Domnișoara Briars a venit la mine, hotărîtă, și mi-a comandat un bărbat pentru ziua ei așa cum i-ar fi comandat măcelarului o bucată de carne. Mi s-a părut un act de mare curaj din partea ei. Și mi-a vorbit frumos, așa

cum mi-am imaginat întotdeauna că ar discuta două femei respectabile. Am plăcut-o foarte tare.

S-a așezat cu grație pe un fotoliu și i-a făcut semn să se așeze și el pe scaunul învecinat. Dintr-o obișnuință care-i devenise o a doua natură, a avut grijă ca picioarele ei lungi să se ghicească prin fustele din catifeaua de culoarea vinului.

- Tolly, a spus pe un ton poruncitor iar servitoarea și-a făcut imediat apariția. Tolly, adu-i domnului Devlin un pahar cu coniac.

- Aș prefera o cafea, a spus Jack.

- Cafea, atunci, cu zahăr și frișcă. I-a zîmbit dulce, cu buzele ei pline, ajutate de mult ruj. A așteptat ca servitoarea să iasă și a continuat: bănuiesc că dorești o explicație. Ei bine, vizita pe care mi-ai făcut-o cu doar câteva ore înaintea domnișoarei Briars a fost doar o întâmplare. Mi-ai pomenit atunci de cartea pe care ai cumpărat-o, de dorința ta de a o cunoaște pe domnișoara Briars și atunci mi-a venit ideea. Domnișoara Briars dorea un bărbat iar eu nu știam nici unul potrivit. I-aș fi putut trimite pe Ned sau pe Jude, dar niciunul din frumuseții cu capul sec nu i-ar fi fost pe plac.

- De ce nu? a întrebat Jack.

- Ei, fii serios! N-o puteam insulta pe domnișoara Briars trimițându-i un bărbat fără creier cu care să

scape de virginitate. Exact în clipa în care cîntăream situația, întrebîndu-mă unde aș fi putut găsi bărbatul potrivit, ai sosit tu. A ridicat din umeri, încîntată de ea însăși. Nu mi-a fost deloc greu să pun totul la cale. M-am decis să te trimit pe tine și cum nu am primit nici o plîngere din partea domnișoarei Briars, înțeleg că te-ai achitat cum se cuvine de sarcină.

Lui Jack nu-i trecuse pînă atunci prin gînd că-i datora grațitudine Gemmei, poate din cauza ineditului situației sau din cauza fascinației pe care o simțea pentru Amanda. Gemma Bradshaw i-ar fi putut trimite un tip arogant, care nu ar fi știut să aprecieze calitatea, frumusețea Amandei și i-ar fi răpit inocența fără să se gîndească prea mult, așa cum ar fi rupt un măr din copac. Reacția trupului său la acest gînd l-a alarmat.

- Ar fi trebuit să-mi spui care îți era planul, a mîrîit el, furios și ușurat deopotrivă. Dumnezeuule, dacă în locul lui, în seara aceea, s-ar fi aflat un alt bărbat?

- Nu-mi puteam asuma riscul unui refuz. Și știam că din clipa în care o vei cunoaște nu-i vei mai putea rezista.

Jack nu avea de gînd să-i dea satisfacție, recunoscînd că avusese perfectă dreptate.

- Ce te-a făcut să crezi că o fată bătrînă de treizeci de ani ar putea fi pe gustul meu?

- Păi semănați perfect, a exclamat ea. Oricine poate să vadă asta.

S-a încruntat, uluit.

- Cum adică semănăm?

- Pentru început, amîndoi păreți să vă priviți inimile ca pe niște mecanisme care au nevoie de reparații. A pufnit amuzată și a continuat, pe un ton blînd: Amanda Briars are nevoie de un bărbat care să o iubească și totuși crede că asta se poate rezolva plătind un bărbat, pentru o singură noapte. Iar tu, dragul meu Jack, ai evitat mereu lucrul de care ai cea mai mare nevoie: compania unei femei. Te-ai însurat cu afacerea ta, dar ea nu-ți ține de cald noaptea, în pat.

- Pot avea oricînd companie, Gemma. Nu trăiesc ca un călugăr, în nici un caz.

- Nu mă gîndeam la întîlnirile ocazionale pentru sex, bărbat obtuz ce ești. Nu-ți dorești o parteneră, o femeie pe care să o iubești și în care să ai încredere?

Jack și-a dat seama, iritat, că nu avea nici un răspuns. Cunoștințe, prieteni, chiar și amante, avea cu duiumul. Dar nu găsisese femeia care să-i poată satisface nevoile fizice și emoționale, iar vina era doar a lui. Îi lipsea ceva, era incapabil să se dăruiască, iar cînd încerca, o făcea doar superficial.

- Domnișoara Amanda Briars nu este partenera ideală pentru un ticălos lipsit de inimă ca mine.

- Oh? I-a zîmbit provocator. De ce nu încerci? Rezultatul te-ar putea surprinde.

- Nu mi te-am imaginat niciodată în postura unei pețitoare, Gemma.

- Îmi place să experimentez, din cînd în cînd, i-a răspuns pe un ton jucăuș. Și voi urmări cu interes desfășurarea evenimentelor. Poate că pînă la urmă se va alege ceva.

- Nu se va alege nimic, a asigurat-o el. Iar dacă se va întîmpla asta, mai bine mă spînzur decît să-ți povestesc tocmai ție.

- Dragule, s-a alintat ea, nu poți fi într-atît de crud încît să mă lipsești de această plăcere, mai ales că intențiile mele sînt din cele mai bune. Haide, spune-mi ce s-a întîmplat între voi în seara aceea. Mor de curiozitate.

El nu și-a schimbat expresia.

- Nu s-a întîmplat nimic.

Gemma a rîs:

- Ar trebui să dai dovadă de mai multă istețime, Jack. Dacă mi-ai fi spus că v-ați rezumat la un mic flirt, sau că v-ați certat, mai-mai că te-aș fi crezut... Dar e imposibil să nu se fi întîmplat nimic.

Jack nu era obișnuit să-și dezvăluie adevăratele sentimente în fața nimănui. Cu mult timp în urmă, învățase arta de a face conversații ușoare, fără să dezvăluie ceva. I se păruse dintotdeauna că nu avea rost să împărtășească secrete cu cei care nu erau în stare să le păstreze.

Amanda Briars era o femeie frumoasă care se ascundea sub masca unei femei anoste... era amuzantă, inteligentă, curajoasă și, mai presus de toate, *interesantă*. Îl tulbura faptul că nu știa prea bine ce anume își dorea de la ea. În lumea lui, femeile aveau o menire precisă. Unele îți ofereau companie intelectuală, altele erau amante pricepute sau parteneri de afaceri. Majoritatea erau însă anoste și se gîndeau doar la măritiș, așa că erau de evitat. Amanda nu se potriveau însă în nici una din aceste categorii.

- Am sărutat-o, a spus brusc Jack. Mîinile îi miroseau a lămîie. Am simțit... Nu-și găsea cuvintele să descrie inexplicabilul, așa că a tăcut.

- Doar atît ai de spus? s-a plîns Gemma, nemulțumită de tăcerea lui. Dacă așa te pricepi tu să faci o descriere, nu-i de mirare că nu ai scris niciodată o carte.

- O doresc, Gemma, i-a spus încet. Dar nu e un lucru bun, nici pentru ea, nici pentru mine. A zîmbit amar. Dacă am avea o aventură, s-ar sfîrși cu siguranță prost. Ar ajunge să-și dorească lucruri pe care eu nu le pot oferi.

- Și de unde știi tu asta? l-a ironizat Gemma.

- Nu sînt prost, Gemma. Amanda Briars este genul de femeie care își dorește - și care merită - mai mult decît unul care este bărbat doar pe jumătate.

- Doar pe jumătate bărbat, a repetat ea rîzînd. De ce spui asta? Din cîte mi-a ajuns la urechi legat de anatomia ta, ești extrem de dotat.

Jack a abandonat subiectul, înțelegînd că Gemma nu dorea sau nu putea să discute despre problemele pentru care nu avea soluții. Și nici el, de fapt. S-a întors alimbînd spre camerista care intrase cu tava cu cafea.

- Din fericire, a spus în șoaptă, pe lume mai sînt și alte femei în afară de Amanda Briars.

Gemma a abandonat și ea subiectul.

- Să mă anunți cînd vei dori compania uneia dintre fetele mele. Măcar atît să fac și eu pentru editorul meu drag.

- Că tot ai adus vorba... Jack a făcut o pauză și a sorbit din cafeaua fierbinte, după care a continuat pe un ton voit indiferent: în dimineața asta am primit la birou vizita lordului Tirwitt. Nu i-a plăcut deloc portretul pe care i l-ai făcut în carte.

- Zău? a spus Gemma, fără să pară prea interesată. Și ce a avut de spus ticălosul bătrîn?

- A încercat să mă înjunghie cu pumnalul pe care-l are în capătul bastonului.

Cuvintele lui au atras un hohot de rîs din partea Gemmei.

- Oh, Doamne, a spus ea. Și cînd te gîndești că am încercat să fiu blîndă cu el! Nici nu-ți imaginezi ce

chestii am omis, pentru că erau prea dezgustătoare ca să vadă lumina tiparului.

- Dacă aş fi în locul tău mi-aş avertiza servitorii, în caz că se opreşte la tine după ce va fi eliberat din arestul din Bow Street.

- N-ar îndrăzni să vină aici, a spus Gemma, ştergându-şi o lacrimă din colţul ochiului conturat puternic cu creion negru. N-ar face decît să confirme zvonurile. Dar îţi mulţumesc că m-ai avertizat, dragule.

Au mai stat puţin de vorbă despre investiţii şi politică, genul de conversaţie pe care Jack ar fi purtat-o cu orice om de afaceri priceput. Admira pragmatismul Gemmei şi umorul ei caustic. Împărtăşeau aceleaşi vederi lipsite de scrupule, sprijineau aceleaşi cauze, fie liberale, fie conservatoare, după cum le dictau interesele. Dacă s-ar fi aflat pe un vapor care se scufunda, ei ar fi fost primii care l-ar fi abandonat, alegînd şi cea mai bună barcă de salvare.

Cafeaua se răcise, iar Jack şi-a amintit că mai avea şi alte întîlniri stabilite pentru ziua aceea.

- Ți-am răpit suficient de mult timp, i-a spus ridicîndu-se în picioare şi zîbindu-i Gemmei, care rămăsese aşezată. S-a aplecat şi i-a sărutat mîna. Buzele nu au apucat să-i atingă pielea, întîlnind inelele masive, care străluceau în lumină.

Au mai schimbat cîteva politeţuri, iar în final Gemma l-a întrebat:

- Pînă la urmă ai convins-o pe domnişoara Briars să scrie pentru tine?

- Da, dar am făcut un jurămînt de castitate în ceea ce o priveşte.

- Foarte înţelept din partea ta, dragule. Vocea îi era caldă, aprobatoare, dar ochii îi străluceau amuzaţi. Ca şi cum ar fi rîs de el, în sinea ei. Jack şi-a amintit că şi Oscar Fretwell îl privise la fel în dimineaţa aceea. Ce naiba găseau cu toţii atît de amuzant la înţelegerea lui cu Amanda Briars?

CAPITOLUL 6

Spre surpriza Amandei, contractul nu i-a fost adus acasă de un curier, ci de Oscar Fretwell. Bărbatul era la fel de fermecător precum și-l amintea, cu ochii turcoaz, calzi și prietenoși și un zîmbet sincer. Înfățișarea lui îngrijită a părut să o impresioneze din cale-afară pe Sukey, care l-a studiat din cap pînă în picioare. Amanda era convinsă că Sukey nu omisese nici un detaliu, de la părul blond care strălucea ca o monedă nouă pînă la vârful pantofilor lustruiți.

Sukey l-a adus cu mare pompă pe Fretwell în salon, înclinîndu-se cu o deferență demnă de un cap încoronat.

La invitația Amandei, Fretwell s-a așezat pe un scaun alăturat și a căutat în servieta din piele:

- Acesta este contractul, i-a spus scoțînd un teanc gros de hîrtii și întinzîndu-i-l triumfător. Trebuie citit și semnat. I-a zîmbit, parcă cerîndu-și scuze, văzînd că Amanda ridicase o sprînceană, întrebător.

- N-am mai văzut un contract atît de lung, i-a spus. Este opera avocatului meu, nu încape îndoială.

- După ce prietenul tău Talbot a terminat de trecut toate observațiile, rezultatul a fost un document neobișnuit de lung.

- Îl voi citi neîntîrziat. Îl semnez și-l trimit înapoi, mîine dimineață. L-a pus deoparte. Nu se așteptase să simtă o asemenea nerăbdare, anticipînd cu emoție ziua cînd urma să înceapă să scrie pentru un om de nimic ca Jack Devlin.

- Trebuie să-ți transmit și un mesaj personal din partea domnului Devlin, i-a spus Fretwell privind-o atent din spatele ochelarilor. M-a rugat să-ți spun că lipsa ta de încredere la adresa lui l-a rănit.

Amanda a rîs:

- Poți avea încredere în el cît într-un șarpe. În ceea ce privește contractul, nu vreau să las nici un aspect ambiguu, pentru că sînt sigură că ar profita imediat.

- Oh, domnișoară Briars! Fretwell părea de-a dreptul șocat. Sper că nu ai această impresie despre domnul Devlin! Te asigur că te înșeli! Este un om deosebit... dac-ai ști...

- Ce anume? l-a întrebat ea. A ridicat o sprînceană. Haide, domnule Fretwell, spune-mi ce găsești atît de admirabil la Devlin. Te asigur că nu se bucură de o reputație prea bună și în ciuda faptului că are un oarecare farmec, nu am văzut la el semne că ar avea caracter sau conștiință. Chiar vreau să știu de ce îl consideri un asemenea om.

- Trebuie să recunosc că domnul Devlin impune un ritm greu de urmat, că este foarte pretențios, dar este întotdeauna drept și-i răsplătește întotdeauna cu generozitate pe cei care își fac treaba bine. Are un temperament furtunos, recunosc, dar știe să fie și rezonabil. De fapt are o inimă mare, dar nu vrea ca lumea să știe asta. De exemplu, avem un funcționar care este bolnav de o bucată mare de vreme. Domnul Devlin i-a garantat că slujba îl va aștepta pînă cînd se va însănătoși. Nu orice patron face asta.

- Vă cunoașteți demult, înțeleg, i-a spus Amanda pe un ton întrebător.

- Am fost colegi de școală. După ce am absolvit, eu împreună cu alți cîțiva l-am urmat la Londra. Atunci am aflat că intenționa să devină editor.

- Împărtășiți cu toții interesul pentru activitatea editorială? l-a întrebat ea, sceptică.

Fretwell a ridicat din umeri.

- Nu conta ce alegea. Dacă ne spunea că vrea să se facă docher, măcelar sau negustor de pește, noi tot pentru el am fi vrut să lucrăm. Dacă nu ar fi fost domnul Devlin, viețile noastre ar fi fost complet diferite. De fapt, mulți din noi nici nu ar mai fi fost în viață dacă nu ar fi fost el.

Auzindu-l, Amanda a încercat să-și ascundă uimirea. Rămăsese cu gura căscată.

- De ce spui asta, domnule Fretwell?

Acesta părea stînjenit, de parcă regreta că spusese prea multe.

- Domnul Devlin pune mare preț pe intimitatea lui. Ar fi trebuit să-mi țin gura. Pe de altă parte... sînt anumite lucruri pe care trebuie să le înțelegi la el. Pentru că este evident că te place.

- Mie mi se pare că el place pe toată lumea, i-a răspuns sec Amanda, amintindu-și de ușurința cu care conversase la petrecerea domnului Talbot și de numărul mare de prieteni care îi dădeau atenție. Se înțelegea chiar mai bine cu sexul opus. Nu-i scăpase felul în care invitatele la petrecere își fluturaseră genele și chicotiseră atunci cînd se aflaseră în compania lui, vînd-i atenția.

- Este o fațadă, a asigurat-o Fretwell. Scopul lui este să aibă un cerc cît mai larg de cunoștințe în lumea bună, dar pe puțini îi place cu adevărat și se încrede în și mai puțini. Dacă i-ai cunoaște trecutul nu ai fi deloc surprinsă.

Amandei nu-i stătea în obicei să se folosească de farmecul ei ca să obțină informații. Preferase dintotdeauna să abordeze frontal o persoană. Și totuși s-a trezit zîbindu-i dulce lui Fretwell, cît putea ea de dulce. Era curioasă să afle cît mai multe despre trecutul lui Devlin.

- Domnule Fretwell, i-a spus, chiar nu ai deloc încredere în mine? Știi prea bine să-mi țin gura.

- Te cred, dar acesta nu este un subiect de conversație de salon.

- Nu sînt ușor impresionabilă, domnule Fretwell. Și nici nu sînt o făptură delicată, genul care să aibă imediat nevoie de săruri.

Fretwell i-a zîmbit, dar tonul îi era grav:

- Devlin ți-a povestit ceva despre școala pe care am urmat-o?

- Doar că era o școală mică, între cîmpii. Nu mi-a spus numele ei.

- Este vorba de Knatchford Heath, a spus el printre dinți, de parcă ar fi rostit un blestem. A făcut o pauză, pîrînd să-și amintească un coșmar de demult. Amanda își repeta în gînd cuvintele. Knatchford Heath nu-i era pe deplin necunoscut. Nu era și un cîntec popular care rima cu asta?

- Nu știu nimic despre această școală, i-a răspuns gînditoare Amanda. Am doar o vagă impresie... nu cumva a murit acolo un elev, cîndva?

- Mulți băieți și-au pierdut viața acolo, i-a spus cu amărăciune Fretwell. Locul acela nu mai există, slavă Domnului. Scandalul s-a amplificat cu timpul, pînă cînd părinții nu au mai îndrăznit să-și trimită copiii acolo, de teama oprobiului societății. Dacă școala nu ar fi fost

închisă, eu unul i-aș fi pus foc, să ardă pînă în temelii. Chipul îi împietrise. Acolo veneau copiii nedorți și cei ilegitiimi, de care părinții voiau să scape. Un loc în care îți puteai abandona greșeala din tinerețe. Asta eram și eu: copilul ilegitim al unei doamne măritate care îi pusese coarne soțului și voia să ascundă dovada adulterului. Iar Devlin era fiul unui nobil care violase o biată menajeră irlandeză. După moartea mamei, tatăl nu a mai vrut să aibă de-a face cu bastardul său și l-a trimis la Knatchford Heath. A tăcut, pîrînd copleșit de amintiri.

- Continuă, i-a spus ea cu blîndețe. Povestește-mi despre școală.

- Unul sau doi dintre profesori erau relativ blînzi cu noi, dar majoritatea erau niște monștri. Iar directorul era întruchiparea diavolului. Cînd un elev nu-și învăța lecția sau se plîngea de pîinea mucegăită sau de fiertura infectă pe care o numeau porridge, era imediat disciplinat cu lovituri de bici, înfometare și alte metode, chiar mai crude. Unul dintre angajații de aici, domnul Orpin, este aproape complet surd din cauza loviturilor primite. Un alt băiat a orbit pe cînd se afla la Knatchford Heath, din cauza înfometării. Adesea elevii erau legați de porți și lăsați acolo peste noapte, expuși gerului sau furtunilor. A fost un miracol că am supraviețuit, dar iată că așa s-a întîmplat.

Amanda îl privea cu un amestec de oroare și compasiune.

- Părinții băieților nu știau ce se petrecea acolo?

- Bineînțeles că știau, dar nu le păsa. N-aveam decît să murim acolo. Probabil că asta și sperau. Noi nu aveam sărbători sau vacanțe. Nici un părinte nu venea de Crăciun să-și viziteze copilul. Nimeni nu inspecta condițiile de acolo. Așa cum ți-am spus, eram niște copii nedoriți. Niște greșeli.

- Un copil nu este o greșeală, a spus Amanda, cu voce tremurîndă.

Fretwell a zîmbit amar și a continuat:

- Cînd am sosit la Knatchford Heath, Jack Devlin era acolo de mai bine de un an. Mi-am dat imediat seama că era diferit de ceilalți băieți. Nu părea să se teamă de profesori și de directori, așa ca noi. Devlin era puternic, inteligent, încrezător... de fapt l-aș fi putut numi preferatul tuturor, dacă ar fi existat așa ceva. Bineînțeles că nici el nu scăpa de pedepse. Era bătut și înfometat la fel de des ca și noi ceilalți. Curînd am descoperit că uneori lua asupra lui greșelile altora și era pedepsit în locul lor, știind că băieții mai firavi nu vor supraviețui loviturilor. Și îi încuraja pe cei mai puternici să facă la fel. Trebuia să avem grijă unii de alții, obișnuia să spună. În afara zidurilor școlii se afla lumea, ne amintea el, iar dacă reușeam să supraviețuim...

Fretwell și-a scos ochelarii și și-a șters lentilele cu exagerat de multă grijă.

- Uneori, singura diferență între viață și moarte este capacitatea de a nu-ți pierde speranța. Devlin ne dădea această speranță. Ne făcea promisiuni, uneori imposibile, pe care a reușit să și le țină.

Amanda rămăsese fără cuvinte, fiindu-i imposibil să regăsească în neobrăzatul Jack Devlin pe care îl cunoscuse pe băiatul pe care tocmai i-l descrisese Fretwell.

Citindu-i pe chip neîncrederea, Fretwell și-a pus ochelarii pe nas și i-a zîmbit.

- Înțeleg foarte bine cum ți s-a părut. Devlin pozează adesea în nemernic. Te asigur însă că este cel mai de încredere om din cîți am cunoscut. Mie mi-a salvat viața odată, punîndu-și-o în pericol pe a lui. Pusesem prins în timp ce furam mîncare iar pedeapsa a fost să fiu legat de poartă și lăsat acolo peste noapte. Era frig și bătea vîntul iar eu eram înspăimîntat. Dar imediat după căderea nopții Devlin s-a strecurat pînă la mine cu o pătură. M-a dezlegat și a rămas cu mine pînă în zori. Am stat amîndoi sub pătură și am vorbit despre ziua în care vom pleca de la Knatchford Heath. În zori, cînd profesorul a venit după mine, Devlin mă legase la loc și dispăruse înăuntru. Dacă era prins ajutîndu-mă, probabil ar fi fost în pericol de moarte.

- De ce? a întrebat încet Amanda. De ce și-a primejduit viața pentru tine și pentru alții? Aș fi crezut...

- Că este preocupat doar de el însuși? i-a terminat Fretwell fraza iar ea a dat din cap. Trebuie să mărturisesc că nu am înțeles niciodată cu adevărat ce îl motivează pe Jack Devlin. Dar un lucru îl știu sigur: poate că nu este un om prea religios, dar este un adevărat filantrop.

- Te cred, dacă spui asta, a murmurat Amanda. Și totuși... l-a aruncat o privire sceptică. Mi se pare greu de înțeles cum un bărbat care a îndurat cândva bătăi crâncene poate să se vaite atît pentru o rană superficială.

- Te referi la vizita pe care a avut-o la birou, săptămîna trecută? Cînd lordul Tirwitt l-a atacat cu lama din vîrful bastonului?

- Da.

Fretwell a zîmbit:

- L-am văzut pe Devlin îndurînd dureri de o sută de ori mai mari, fără să clipească măcar. Probabil că doar a dorit să cîştige un strop de simpatie feminină.

- Simpatia *mea* și-a dorit-o? a întrebat Amanda, uimită.

Fretwell părea dispus să-i mai furnizeze și alte informații interesante, dar s-a adunat brusc, de parcă

l se părea mai înțelept să nu o facă. A privit-o pe Amanda în ochii mari și gri.

- Cred că am spus destule.

- Dar, domnule Fretwell, a protestat ea, nu ți-ai terminat povestea. Cum a ajuns un băiat fără familie și fără bani să aibă propria afacere? Și cum de...?

- Îl las pe Devlin să-ți povestească tot, într-o bună zi, cînd va fi pregătît. Nu am nici cea mai mică îndoială că o va face.

- Dar nu poți lăsa povestea la jumătate! s-a plîns Amanda, făcîndu-l să rîdă.

- Nu este povestea mea, domnișoară Briars. A lăsat jos ceașca de ceai și și-a împăturit șervetul. Te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă întorc la treabă, altfel voi avea probleme cu Devlin.

Amanda a trimis după Sukey, care și-a făcut imediat apariția cu haina, mănușile și pălăria lui Fretwell.

- Sper să te revăd curînd, i-a spus Amanda.

El a dat din cap, pe deplin conștient că ea dorea să afle mai multe despre Jack Devlin.

- Voi veni cu plăcere, domnișoară Briars. Oh, era să uit... A dus mîna la buzunar și a scos un obiect mic, într-un săculeț din catifea neagră, legat cu o panglică de mătase. Șeful meu m-a rugat să-ți dau asta, i-a spus. În semn de amintire pentru primul contract pe care l-ai semnat cu el.

- Nu pot accepta un cadou personal de la el, a răspuns Amanda, evitînd să întindă mîna după săculețul de catifea.

- Este un toc pentru penițe, i-a răspuns el. Nu este deloc un obiect căruia să-i dai conotații personale.

Amanda a acceptat săculețul din mîna lui și i-a vărsat conținutul în palmă. Era într-adevăr un toc din argint, cu cîteva penițe din oțel. Amanda a clipit, surprinsă. Indiferent de ce-i putea spune Fretwell, era un obiect personal, la fel de scump ca o bijuterie. Era greu, din argint masiv, iar capacul îi era încrustat cu turcoaze. Cînd primise ultima oară un cadou de la un bărbat, în afară de vreun fleac, de Crăciun, de la vreo rudă? Nici nu-și mai amintea. Ura sentimentul care pusese stăpînire pe ea, făcînd-o să simtă din nou ca o copilă. Instinctul îi spunea să-i înapoieze darul, dar nu și l-a urmat. De ce să nu-l păstreze? Probabil că pentru Devlin nu însemna nimic, iar ei îi făcea plăcere să-l aibă.

- Este foarte frumos, i-a spus ușor înțepată. Bănuiesc că domnul Devlin le face asemenea cadouri tuturor autorilor lui?

- Nu, domnișoară Briars. Fretwell și-a luat rămas-bun și s-a aventurat în gerul de afară.

- Acest pasaj trebuie să dispară. Degetul lui Devlin s-a proptit pe una din paginile pe care le avea în față, pe biroul lui.

Amanda s-a apropiat și a privit peste umărul lui, făcînd ochii mici. A citit paragraful pe care i-l arătase el.

- În nici un caz! În el este descris caracterul eroinei.

- Încetinește mult acțiunea, i-a răspuns sec luînd tocul și pregătindu-se să bareze cu o linie pagina. Așa cum ți-am mai spus de cîteva ori de azi-dimineață, acesta este un roman foileton. Ritmul este totul, domnișoară Briars.

- Crezi că ritmul este mai important decît descrierea personajului principal? l-a întrebat cu înflăcărare, smulgîndu-i pagina din mînă.

- Mai ai cel puțin o sută de paragrafe în care este descris caracterul eroinei, crede-mă, i-a spus în timp ce se ridica de pe scaun și încerca să-i ia foaia din mînă. Iar acesta este redundant.

- Are o importanță crucială asupra poveștii, a insistat Amanda, apărînd cu strășnicie hîrtia.

Jack s-a abținut cu greu să nu zîmbească. Era adorabila. Atît de stăpîină pe ea, atît de drăguță, de ispititoare. Era prima dimineață în care lucrau la cartea ei, *O doamnă neterminată*, și pînă atunci lucrurile se desfășuraseră cît se poate de plăcut. Romanul Amandei era relativ ușor de transformat într-un foileton. Pînă atunci fusese de acord cu toate schim-

bărilor pe care i le sugerase el și fusese receptivă la toate ideile lui. Unii autori erau foarte încăpățânați și nu permiteau să se schimbe nici un cuvânt din operelor, de parcă ar fi fost vorba de textul Bibliei. Cu Amanda se lucra însă ușor iar ea nu ridică pretenții foarte mari asupra lucrării sau asupra ei însăși. Era chiar modestă în privința talentului ei și părea cu adevărat surprinsă și stînjenită atunci cînd el o lăuda.

Subiectul romanului ei se concentra pe o tînără care încerca să trăiască ghidîndu-se după regulile stricte ale societății, fără să reușească însă să se conformeze. Făcuse niște greșeli fatale în viață – jucase jocuri de noroc, avusese un amant, ba chiar și un copil din flori – și toate astea din dorința de a obține fericirea efemeră după care tînjea în secret.

În final, sfîrșise sordid, răpusă de o boală venerică dar și de oprobiul celor din jurul ei. Pe Jack îl fascinasese însă altceva: faptul că Amanda, ca și autor, refuzase să ia atitudine în ceea ce o privea pe eroină – nici nu o aplaudase dar nici nu o condamnase. Era clară simpatia ei pentru personaj, iar Jack suspecta că atitudinea ei rebelă reflecta adevăratele sentimente ale Amandei.

Deși Jack se oferise să o viziteze acasă ca să discute despre revizuirile necesare, ea preferase să se vadă la biroul din Holborn Street. Din cauza celor întîmplate între ei, fără îndoială, și-a spus Jack

amintindu-și totul cu plăcere. A zîmbit satisfăcut: probabil că Amanda se credea mai în siguranță acolo.

– Dă-mi foaia înapoi, i-a spus, amuzat de felul în care se ferea de el. Paragraful trebuie să dispară, Amanda.

– Rămîne, a contraccarat ea, aruncînd o privire peste umăr, să se asigure că el nu avea de gînd să o înghesuie în vreun colț.

În dimineața aceea, Amanda era îmbrăcată într-o rochie roz deschis, din lînă subțire, încinsă în talie cu o cordon din mătase de un roz mai aprins. Purtase și o bonetă împodobită cu trandafiri, care se odihnea acum pe colțul biroului lui, cu panglicile din catifea atîrnînd la podea. Culoarea rochiei îi punea în valoare tenul luminos în timp ce croiala îi avantaja silueta generoasă. Deși îi aprecia inteligența, Jack nu se putea abține să nu o compare cu o bomboană.

– Autorii... a murmurat zîbind. Sînteți cu toții convinși că opera voastră nu are cusur și că acela care încearcă să schimbe un cuvînt măcar este un idiot.

– Iar editorii se consideră cei mai inteligenți oameni de pe pămînt, a ripostat Amanda.

– Să mai chem pe cineva? a întreat arătînd spre foaia de hîrtie. Avem nevoie de o a treia opinie?

– Toți cei de aici lucrează pentru tine. Vor trece imediat de partea ta, indiferent pe cine ai chema.

- Ai dreptate, a încuviințat el cu voioșie. A întins mîna după foaie. Haide, dă-mi-o, Amanda.

- Pentru tine sînt domnișoara Briars, i-a răspuns ea. Deși nu zîmbea, Jack era sigur că schimbul lor de replici îi făcea plăcere. Și nu-ți dau în nici un caz pagina. Insist să rămînă în manuscris. Ce-o să-mi faci?

Jack nu putea rezista provocării. Munciseră suficient pentru prima dimineață iar acum avea chef de joacă.

- Dacă nu mi-o dai, o să te sărut, i-a spus încet.

Amanda a clipit, uimită.

- Poftim?

Jack nu s-a obosit să repete, ci a lăsat cuvintele să vibreze între ei, asemenea cercurilor pe care le face o piatră aruncată într-un lac.

- Este alegerea ta, domnișoară Briars. Jack descoperea că și-ar fi dorit ca Amanda să-l împingă spre limită. Abia aștepta să-și ducă la îndeplinire amenințarea. Își dorise să o sărute de cînd o văzuse intrînd în biroul lui, în dimineața aceea. Felul în care își strîngea buzele, distrugînd curbura voluptuoasă a gurii ei, îl făcea să-și piardă mințile. Voia să o sărute iar și iar, pînă cînd ar fi făcut-o să-i răspundă, să-i împlinească toate fanteziile.

A văzut-o îndreptîndu-și spatele, încercînd să-și recapete stăpînirea de sine. Se îmbujorase iar degetele

li tremurau pe hîrtia pe care o apăraseră cu atîta strășnicie.

- Domnule Devlin, i-a spus serioasă, sînt convinsă că nu joci acest joc ridicol și cu celelalte scriitoare.

- Nu, domnișoară Briars, i-a răspuns grav. Mă tem că ești singura asupra căreia se îndreaptă atențiile mele romantice.

Cuvintele „atenții romantice” au părut să o lase fără glas. A făcut ochii mari, uimită. Iar Jack a descoperit cu uimire că nu-și mai putea controla reacțiile față de ea, deși își pusese în minte să o lase în pace. Instincte adînci puseseră stăpînire pe el.

Deși era în interesul lui ca relația lor să fie amabilă, armonioasă, nu era ceea ce-și dorea de la ea. Nu voia un simulacru de prietenie. Voia să o tulbure, să o uimească, să o facă să devină conștientă de trupul lui, așa cum era el de al ei.

- Fără îndoială că acesta este un compliment pe care l-ai adresat multor femei, a spus într-un final Amanda. Dar eu aș prefera ca atunci cînd ești cu mine să lași deoparte asemenea prostii.

- Ai de gînd să-mi înapoiezi foaia? a întrebat-o cu prefăcută blîndețe.

Brusc, Amanda a părut să fi luat o hotărîre: a făcut hîrtia ghemotoc, s-a apropiat de șemineu și a aruncat-o în foc. Flăcările au cuprins mai întîi marginile hîrtiei

mototolite, iar centrul ghemotocului s-a înnegrit aproape imediat.

- Hîrtia nu mai există, a spus Amanda. Ar trebui să fi mulțumit. A ieșit cum ai vrut.

Gestul ei fusese menit să alunge tensiunea dintre ei, dar atmosfera a rămas încărcată, electrică. Jack i-a vorbit fără să-i zîmbească:

- Cred că este una dintre puținele dăți din viața mea cînd îmi pare rău că a ieșit așa cum am vrut.

- Nu vreau să jucăm nici un joc, domnule Devlin. Vreau doar să terminăm treaba pe care o avem de făcut.

- Să ne terminăm treaba, a repetat el și a salutat-o precum un soldat care primea un ordin de la superiorul lui. S-a întors la birou și a început să-și citească notițele. Constat că am terminat. Cele treizeci de pagini sînt suficiente pentru prima ediție. Le putem trimite la tipar.

- În zece mii de exemplare? a întreat ea timid, amintindu-i de promisiunea făcută.

- Da. Jack i-a zîmbit, simțindu-i îngrijorarea. Se va vinde, domnișoară Briars. Mă pot încrede în instinctul meu în asemenea cazuri.

- Probabil, a spus ea neîncrezătoare. Și totuși... povestea aceasta, în mod special... mulți vor avea obiecții. Este un roman de senzație și este... mai zgu-

duitoare decît îmi aminteam. Nu am luat o atitudine morală în ceea ce o privește pe eroină...

- Tocmai de asta se va vinde, domnișoară Briars.

Amanda a rîs.

- Așa cum s-a vîndut și cartea doamnei Bradshaw.

A descoperit cu uimire și plăcere că ea era în stare să se autoironizeze. Jack s-a ridicat de la birou și a venit lîngă ea. Conștientă de apropierea dintre ei, Amanda a evitat să-l privească în ochi. Privirea i-a alunecat de la fereastră spre podea, oprindu-se asupra primului nasture al cămășii lui.

- Vînzările cărții tale le vor depăși cu mult pe cele ale doamnei Bradshaw, i-a răspuns zîmbind. Și nu din cauza conținutului așa-zis zguduitor. Ai spus cu mult talent o poveste interesantă. Și îmi place că nu ai avut o atitudine moralizatoare față de eroină, față de greșelile ei. Cititorului îi va fi greu să nu o simpatizeze.

- Dar același lucru îl simt și eu, i-a răspuns franc Amanda. Mi se pare că a fi prins într-o căsătorie fără iubire este cea mai mare dintre nenorociri. Atît de multe femei sînt nevoite să se mărite doar din rațiuni economice! Dacă mai multe femei ar fi capabile să se susțină financiar, pe lume ar exista mai puține mirese și soții nefericite.

- Ia te uită, domnișoară Briars! Cît poți fi de nonconformistă!

L-a privit uimită:

- Nu cred. Mi se pare doar o chestiune de bun-simț.

Și-a dat brusc seama că aceasta era cheia spre a o înțelege. Amanda era un spirit practic, dispus să lase deo parte orice ipocrizie și conveniențe sociale pe care majoritatea oamenilor le acceptau fără să se gîndească. Într-adevăr, de ce să se mărite o femeie doar pentru că asta se așteaptă lumea de la ea, dacă are posibilitatea să facă propriile alegeri în viață?

- Poate că multor femei li se pare mai comod să se mărite decît să se întrețină singure, i-a spus el, provocînd-o în mod deliberat.

- Mai comod? a pufnit ea. Nu mi se pare că a-ți petrece viața într-o continuă corvoadă domestică este de preferat muncii. Femeile au nevoie doar de mai multă educație, de posibilitatea de a alege. Vei vedea că au și alte opțiuni în afara căsătoriei

- Dar o femeie nu este completă fără un bărbat alături, a provocat-o Jack și a rîs cînd i-a surprins expresia. Și-a ridicat brațele într-un gest de apărare: liniștește-te, domnișoară Briars. Glumeam. Nu am chef să o iau pe urmele lordului Tirwitt. De fapt, sînt întru totul de acord cu tine. Nu sînt un adept al căsătoriei. Chiar intenționez să o evit, cu orice preț.

- Să înțeleg că nu-ți dorești o soție, copii?

- Dumnezeuule, nu! I-a zîmbit ironic. Orice femeie își dă seama repede că riscă mult în ceea ce mă privește.

- Este absolut evident, a încuviințat Amanda, zîmbind cu subînțeleș.

De obicei, atunci cînd termina un roman, Amanda se apuca imediat să-l scrie pe următorul. Altfel, viața ei nu avea nici un sens. Trebuia să aibă mereu o poveste în minte, ca să nu se simtă rătăcită. Spre deosebire de ceilalți, ei nu-i dispăcea să aștepte la coadă sau în trăsură, timp îndelungat. Acestea erau doar ocazii ca să se gîndească la scrierile ei, să-și construiască dialogurile în minte, să producă noi idei pentru intriga romanului.

Era pentru prima oară după mulți ani că nu se simțea pregătită să se apuce din nou de scris. Sfîrșise de revizuit *O doamnă neterminată* și venise vremea să se lanseze într-un nou proiect, dar perspectiva nu o îmbia deloc.

Se întreba dacă nu era Jack Devlin de vină pentru asta. Trecuse o lună de cînd îl cunoscuse iar viața ei interioară nu mai părea nici pe departe la fel de interesantă ca lumea exterioară. Era o problemă cu care nu mai avusese de-a face pînă atunci. Poate că ar trebui să-i spună să nu o mai viziteze, și-a spus. Devlin căpătase obiceiul să vină la ea de cel puțin două ori pe

săptămîină, pe neaunțate. Se întîmpla fie în miezul zilei, fie la cină, iar ea se vedea nevoită să-l invite la masă.

- Mi s-a spus întotdeauna să nu hrănesc cîinii vagabonzi, i-a spus sumbru Amanda cînd el și-a făcut apariția pentru a treia oară la cină, neinvitat. Asta îi face să se întoarcă, iar și iar.

Aflat în pragul ușii și străduindu-se să pară pocăit, Devlin i-a adresat un zîmbet convingător.

- Este deja ora cinei? Nici nu mi-am dat seama că este atît de tîrziu. Plec. Fără îndoială că bucătăreasa mă așteaptă cu vreun piure rece sau o supă reîncălzită.

Amanda nu părea deloc impresionată.

- Sunt convinsă că bucătăreasa ta nu e nici pe departe așa cum o descrii tu. De fapt, am auzit chiar zilele trecute că ai un întreg regiment de servitori și o casă impresionantă. Nu pot să cred că ești chiar atît de înfometat precum spui.

Înainte ca Devlin să-i poată răspunde, o rafală de vînt rece s-a strecurat înăuntru, iar Amanda s-a grăbit să-i facă semn lui Sukey să-l poftescă înăuntru și să închidă ușa.

- Intră, domnule Devlin, i-a spus sec, înainte să mă transform într-un sloi de gheață.

Radiind de satisfacție, el a pășit în casa caldă și a adulmecat aerul.

- Friptură de vită? a murmurat, privind întrebător spre Sukey, care i-a zîmbit larg.

- Friptură la cuptor, domnule Devlin, cu piure de napi și spanac și cea mai bună prăjitură cu gem de caise din lume. Bucătăreasa noastră s-a întrecut pe ea însăși în seara asta, o să vezi.

- Domnule Devlin, ai început să-ți faci atît de des apariția la ușa mea că nu mai apuc să te invit. L-a luat de braț și i-a făcut semn să o însoțească în mica dar eleganta sală de mese. Deși era singură în marea majoritate a serilor, obișnuia să mănînce la lumina lumînărilor și să folosească cele mai bune porțelanuri și tacîmuri din argint. Lipsa unui soț nu însemna să mănînce spartan, își spunea.

- Dacă mai așteptam puțin, mă invitai? a întrebat-o Devlin, cu ochii strălucind ștregărește.

- Nu, i-a răspuns ea direct. Nu obișnuiesc să invit la masa mea șantajști lipsiți de scrupule.

- Tot nu ai uitat, i-a spus el. Dar spune-mi adevăratul motiv. Încă te mai simți stînjenită din cauza celor întîmplate de ziua ta?

Chiar și acum, după atîtea ore petrecute în compania lui, cea mai nevinovată referire la întîlnirea lor de atunci o mai făcea să se îmbujoreze.

- Nu, a murmurat ea. Nu are nici o legătură cu asta. Eu... S-a oprit brusc și a oftat, încercînd să-și adune puterile și să i se confeseze. Nu sînt tocmai îndrăzneată atunci cînd vine vorba de bărbați. Nu sînt în stare nici măcar să invit un bărbat la cină, cu excepția

cazurilor cînd este vorba de o întîlnire de afaceri. Dar nici nu sufăr foarte tare cînd sînt refuzată.

Așa cum descoperise deja, lui Jack Devlin îi făcea plăcere să o provoace și să o necăjească atunci cînd era cu garda sus. Cînd ea dădea semne de vulnerabilitate, devenea surprinzător de blînd.

- Ești o femeie independentă, cu un chip plăcut, foarte inteligentă și cu o bună reputație... de ce să fi refuzată de vreun bărbat, pentru numele lui Dumnezeu?

Amanda i-a cercetat chipul, în căutarea celui mai mic semn de ironie, dar a găsit în ochii lui doar un interes sincer, care a deconcertat-o.

- Nu sînt o sirenă în stare să ademenească orice bărbat, i-a spus cu prefăcută ușurință. Te asigur, domnule, că există mulți bărbați capabili să mă refuze.

- Înseamnă că nu te merită.

- Absolut, i-a răspuns Amanda rîzînd stînjenită din cauza adierii de intimitate dintre ei. L-a invitat să se așeze la masa frumoasă din mahon, pe care erau așezate porțelanurile de Sevres, în nuanțe de verde și auriu și tacîmurile din argint cu mînere din sîdef. În mijlocul mesei era un vas din sticlă verde, împodobit cu o lucrătură complicată din argint. Lîngă el se afla untiera, al cărui capac avea un mîner din argint în formă de vacă. Deși prefera obiectele simple, ea nu-

putuse rezista și o cumpărase de îndată ce o văzuse într-un magazin londonez.

Devlin s-a așezat pe locul din fața ei cu o familiaritate confortabilă. Părea să se simtă bine acolo, la masa ei. Amanda era de-a dreptul perplexă văzînd cum radia. Un bărbat ca Jack Devlin era binevenit la mesele multora... de ce o prefera oare pe a ei?

- Mă întreb dacă să fie de vină compania mea sau talentul bucătăresei, a mormăit cu voce tare. Violet, bucătăreasa, avea puțin peste douăzeci de ani, dar avea un fel anume de a pregăti mîncărurile obișnuite, pe care le transforma în ceva cu totul excepțional. Învățase meserie servindu-i drept asistentă unei bucătărese de la o mare familie aristocrată și își notase diverse lucruri despre ierburi și condimente în caietul ei de rețete, aflat într-o permanentă creștere.

Devlin a învăluit-o pe Amanda în zîmbetul lui cuceritor și cald, care nu înceta să o vrăjească.

- Talentul bucătăresei tale este de apreciat, a recunoscut el. Dar compania ta poate face ca o coajă de pîine să pară cina potrivită pentru un rege.

- Nu pot să cred că poate fi atît de plăcută compania mea, i-a răspuns ea, încercînd să mascheze valul de plăcere care o cuprinsese. Nu fac nimic care să te fleteze sau să-ți fie pe plac. De fapt, nu-mi amintesc să fi purtat o singură conversație care să nu se fi transformat într-o dispută.

– Îmi place să mă contrazic, a recunoscut el. Face parte din moștenirea mea irlandeză.

Amanda s-a agățat imediat de această rară referire la trecutul lui.

– Mama ta avea un astfel de temperament?
– Vulcanic, a murmurat el, zîbind. Își amintise ceva. Era o femeie care își trăia cu pasiune emoțiile, credințele. Pentru ea, nimic nu putea fi pe jumătate de măsură.

– Ar fi bucurat-o succesul tău.
– Mă îndoiesc, i-a răspuns Devlin, iar zîmbetul i s-a șters de pe buze. Mama nu știa să citească. Nu cred că ar fi fost prea impresionată de faptul că fiul ei a ajuns editor. Era o catolică ferventă și nu era de acord cu nimic în afara *Bibliei* și a imnurilor religioase. Ceea ce public eu ar fi făcut-o probabil să vină după mine, cu o tigaie în mână.

– Și tatăl tău? nu s-a putut ea abține să întrebe. Este încântat că ai devenit editor?

Devlin a privit-o lung, după care i-a răspuns rece:
– Nu ne vorbim. Nu mi-am cunoscut cu adevărat tatăl. Este doar o siluetă vagă care m-a trimis la școală, după moartea mamei, și care mi-a plătit taxele.

Amanda era conștientă că trecutul lui adăpostea amintiri amare, dureroase. Se întreba câtă încredere avea în ea, dacă era cazul să mai insiste în a-l chestiona.

Gîndul că un bărbat atît de puternic i se confesa doar ei o fascina. Iar prezența lui acolo, în seara aceea, era o dovadă. Îi făcea plăcere compania ei, voia ceva de la ea – dar nu-și dădea seama exact ce anume.

Cu siguranță nu era vorba doar de un interes sexual – asta dacă nu era disperat după fetele bătrîne cu limba ascuțită.

Charles, lacheul, a venit să-i servească. A adus platourile din argint, i-a ajutat să-și umple farfuriile cu friptură succulentă și legume trase în unt și le-a pus vin în pahare.

Amanda a așteptat ca servitorul să iasă și abia atunci a vorbit din nou:

– Domnule Devlin, ai evitat în mod repetat să-mi răspunzi la întrebările legate de întîlnirea cu doamna Bradshaw. Mi se pare corect, în lumina ospitalității mele, să-mi explici ce v-ați spus și cum ați pus la cale acea întîlnire ridicolă, de la aniversarea mea. Te avertizez: nici o bucată de prăjitură cu caise nu va ajunge în farfuria ta dacă nu-mi povestești totul.

Ochii lui au strălucit, amuzați.

– Ești o femeie crudă. Profiți de slăbiciunea mea pentru dulciuri.

– Spune-mi, a insistat ea, neclintită.

El a mai tras de timp. A mai gustat din friptură, a mai luat o înghițitură de vin roșu.

- Doamna Bradshaw a fost de părere că nu te vei mulțumi cu un bărbat mai puțin inteligent decât tine. Mi s-a plîns că toți cei pe care îi știa erau prea anosti ca să ți se potrivească.

- Și de ce ar fi contat? l-a întrebat Amanda. Nu am auzit ca actul sexual să necesite un înalt grad de inteligență. Din cîte am observat, toți proștii sînt în stare să facă copii.

Remarca l-a făcut să pufnească în rîs, aproape înecîndu-se. Amanda a așteptat nerăbdătoare ca el să-și revină, dar ori de cîte ori îi arunca cîte o privire întrebătoare, el izbucnea din nou în rîs. În final, după ce a dat pe gît o jumătate de pahar de vin, i-a răspuns:

- Este adevărat. Dar constatarea ta trădează lipsa de experiență, piersicuțo. Adevărul este că satisfacția sexuală este mai greu de atins de către femei decât de către bărbați. Necesită o anume pricepere și, da, chiar inteligență.

Subiectul conversației lor depășise cu mult limitele decenței, așa că Amanda a roșit puternic. S-a uitat spre ușă, asigurîndu-se că erau complet singuri, și abia după aceea i-a spus:

- Iar doamna Bradshaw a fost de părere că ai calitățile necesare pentru... a mă satisface... în timp ce angajații ei nu?

- Așa se pare. A lăsat jos tacîmurile și i-a privit cu interes chipul.

Amanda știa că ar trebui să încheie acea discuție scandaloasă, dar curiozitatea de a afla mai multe era mai puternică. Amanda nu fusese în stare să întrebe pe nimeni despre sex - în nici un caz pe părinții ei, sau pe surorile ei care, în ciuda statutului de femei măritate, păreau chiar mai puțin informate decât ea.

Iar acum avea în fața ei un bărbat nu numai capabil, dar și dornic să-i răspundă la orice întrebare. A renunțat brusc la lupta cu decența - la urma-urmei, era fată bătrînă și la ce-i ajutase decența?

- Dar bărbații? a întrebat ea. Întîmpină vreodată dificultăți în a-și găsi mulțumirea alături de o femeie?

Spre încîntarea ei, Devlin i-a răspuns la întrebare fără urmă de ironie sau batjocură.

- Pentru un bărbat tînăr sau pentru unul lipsit de experiență, este în general de ajuns să aibă lîngă el un trup cald de femeie. Dar pe măsură ce se maturizează își dorește mai mult. Actul sexual este mai interesant atunci cînd femeia te provoacă, îți suscită interesul... sau știe să te facă să rîzi.

- Bărbații își doresc femei care să-i facă să rîdă? a întrebat sceptică Amanda.

- Bineînțeles. Intimitatea este cu atît mai plăcută cu cît partenerul de pat este mai jucăuș și mai lipsit de inhibiții.

- Jucăuș, a repetat Amanda, clătînînd din cap. Ideea îi contrazicea tot ce știuse pînă atunci despre

sex. În pat nu te „jucai”. Ce voia să spună cu asta? Că partenerii de sex săreau pe saltea și se băteau cu pernele, asemenea copiilor?

În timp ce-l privea uimită, Devlin a părut brusc stînjenit. Privirea lui o ardea, ca o flacără albastră. Se și îmbujorase puțin și nu mai părea în stare să lase jos furculița pe care o ținea strîns. Cînd i-a vorbit, tonul îi era grav și blînd:

- Mă tem, domnișoară Briars, că va trebui să schimbăm subiectul. Pentru că nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decît să-ți demonstrez ce ți-am spus.

CAPITOLUL 7

Devlin voise să spună, și-a dat Amanda seama, că discuția lor îl excitase. Și a constatat cu uimire și stînjenală că și trupul ei se trezise la viață după schimbul intim de replici. Senzații noi îi străbăteau trupul, sîinii îi ardeau, la fel și stomacul și locul dintre coapse. Ce ciudat că doar vederea unui bărbat, sunetul vocii lui, puteau avea un asemenea efect asupra genunchilor ei, altădată fermi pe poziție.

- Mi-am cîștigat prăjitura cu gem? a întrebat Devlin, întinzînd mîna spre platoul acoperit. Pentru că am de gînd să o mănînc, oricum. Te avertizez că mă poți împiedica doar recurgînd la forța fizică.

A reușit să o facă să zîmbească, așa cum intenționase.

- Absolut! i-a răspuns, cu voce sigură. Te rog să te servești.

Și-a pus imediat două prăjituri în farfurie și a început să mănînce cu entuziasmul unui băiețel. Amanda a căutat un nou subiect de conversație.

- Domnule Devlin, aş vrea să ştiu cum ai devenit editor.

- Mi s-a părut mult mai interesant decât să scrijelesc cifre în registrul vreunei bănci sau vreunei societăţi de asigurare. Şi ştiam că nu voi câştiga bani dacă voi începe ca ucenic. Am vrut să-mi deschid propria afacere, să am angajaţii mei şi să pot publica imediat ceva. Aşa că în ziua în care am absolvit m-am îndreptat spre Londra însoţit de câţiva colegi şi... A făcut o pauză şi o umbră i-a trecut peste chip. Am obţinut un împrumut, a spus într-un final.

- Trebuie să fi fost foarte convingător dacă ai obţinut de la bancă suficienţi bani să acoperi toate cheituielile. Mai ales la acea vîrstă fragedă.

Amanda avusese intenţia să-l complimenteze, dar pentru un motiv oarecare ochii lui s-au întunecat şi au căpătat o expresie gînditoare.

- Da a spus el încet, cu o uşoară autoironie, am fost suficient de convingător. A mai băut puţin vin, după care s-a uitat la Amanda care îl privea întrebător. Şi-a continuat povestea de parcă şi-ar fi luat o povară de pe umeri: am decis să încep cu o revistă ilustrată şi cu şase romane în trei volume. Nu aveam suficiente ore într-o zi ca să putem termina tot ce aveam de făcut. Fretwell, Stubbins, Orpin şi cu mine munceam pînă la epuizare - nu cred să fi dormit pe atunci mai mult de patru ore pe noapte. Am luat decizii la repezeală - nu

toate bune - dar am reuşit cumva să evit să fac o greşeală majoră, care să ne ruineze. Am reuşit să fac bani foarte repede. Altfel nu aş fi supravieţuit. Colegii de breaslă m-au considerat un trădător fără scrupule - şi aveau dreptate. Dar în primul an al afacerii mele am vîndut trei sute de mii de cărţi, numai ale mele, şi am reuşit să înapoiez toţi banii împrumutaţi.

- Mă mir că ceilalţi nu au complotat împotriva ta, încercînd să te dea la o parte, i-a spus Amanda. Oricine din lumea literară ştie că membrii *Asociaţiei vînzătorilor de carte* şi cei ai *Comitetului editorilor* obişnuiesc să-şi unească forţele ca să-i distrugă pe cei care nu le urmează regulile nescrise.

- Oh, au încercat, a spus el zîmbind cu amărăciune. Dar în momentul în care au vrut să organizeze o campanie împotriva mea eu câştigasem suficient de mulţi bani şi aveam destulă influenţă ca să mă pot apăra.

- Trebuie să fii foarte mulţumit de ce ai realizat.

El a rîs.

- Pînă acum nimic nu a reuşit să mă mulţumească. Şi mă îndoiesc că se va întîmpla vreodată.

- Ce ţi-ai mai putea dori? l-a întrebat fascinată şi uimită deopotrivă.

- Orice nu am încă, a spus el, făcînd-o să izbucnească în rîs.

Conversaţia lor a devenit mai relaxată. Au vorbit despre romane şi scriitori, despre anii pe care Amanda

îi petrecuse cu familia ei, în Windsor. Și-a descris surorile, cumnații și copiii lor iar Devlin a ascultat-o cu un interes care a surprins-o. Era neobișnuit de receptiv pentru un bărbat, și-a spus. Părea să audă și ceea ce ea nu spunea, la fel de clar ca și cuvintele pe care le rostea.

- Îți invidiezi surorile pentru că au soți și copii? S-a sprijinit de spătarul scaunului și o șuviță i-a căzut pe frunte. Pe moment, atenția Amandei a fost distrasă - își dorea să-i atingă fruntea, să-i aranjeze părul. Nu-i uitase textura, moale și totodată elastică, energică.

Ea a cîntărit întrebarea, gîndindu-se cum de îndrăzneala el să pună întrebări pe care nu i le mai pusese nimeni... și motivul pentru care îi răspundea la ele. Îi plăcea să analizeze acțiunile și sentimentele altora, dar nu și pe ale ei. Ceva o determina însă să-i răspundă cu toată sinceritatea.

- Bănuiesc, a ezitat puțin Amanda, că le-am invidiat ocazional pentru că au copii. Dar nu mi-aș dori un soț care să semene cu vreunul dintre ei. Mi-am dorit întotdeauna altceva... foarte diferit. A făcut o pauză, gînditoare, timp în care Devlin a rămas tăcut. Tăcerea din încăperea a determinat-o să continue. N-am acceptat ideea că viața de femeie măritată nu este așa cum mi-am imaginat-o eu. Am crezut mereu că iubirea trebuie să fie irezistibilă, sălbatică. Că trebuie să te acapareze cu totul. Așa cum o descriu cărțile, cîntecele. Dar lucrurile nu au stat așa nici pentru părinții mei și

nici pentru surorile mele - pentru nici una dintre cunoștințele mele de acolo, din Windsor. Și totuși... am știu dintotdeauna că eu am idei greșite, că doar acele căsnicii sînt potrivite.

- De ce spui asta? Ochii lui străluceau, interesați.

- Pentru că nu este practic. Și pentru că o astfel de iubire pălește întotdeauna.

A zîmbit.

- De unde știi asta?

- Așa spune toată lumea. Și are sens.

- Iar ție îți place să ții cont de părerea altora, a ironizat-o el.

L-a privit provocator.

- Și ce ar fi rău în asta?

- Nimic. Dar într-o bună zi, piersicuțo, latura ta romantică o va învinge pe cea practică. Și sper să fiu prin preajmă atunci cînd se va întîmpla asta.

Îi privea în lumina lumînărilor, umbrele se jucau cu trăsăturile lui ferme iar gura și pomeții lui căpătaseră accente aurii. Amanda se simțea goală și fierbinte pe dinăuntru, ca o sticlă care fusese ținută deasupra focului.

Își dorea să-i atingă părul aspru și mătăsos deopotrivă, pielea catifelată, pulsul de la baza gîtului. Voia să-l simtă ținîndu-și răsufierea, să-l audă șoptindu-i din nou la ureche. Cîte femei nu-și doriseră oare asta, s-a surprins întrebîndu-se, cuprinsă de melan-

colie. Îl cunoștea oare cineva cu adevărat? Își împărtășise vreodată secretele unei femei?

- Dar tu? l-a întrebat. Mariajul ar trebui să fie un aranjament practic pentru un bărbat ca tine.

Devlin s-a sprijinit din nou de spătar și a privit-o zîmbindu-i din colțul gurii.

- Adică? a provocat-o el.

- Ei bine, ai nevoie de o soție care să joace rolul amfitrioanei, care să-ți ofere companie. Și sînt sigură că-ți dorești copii, altfel cui vei lăsa afacerea și toate proprietățile?

- Nu trebuie neapărat să te însori ca să ai companie, a remarcat el. Și nu dau doi bani pe ce se va alege de proprietățile mele după moartea mea. În plus, sînt și așa prea mulți copii - aș face o favoare lumii dacă nu i-aș mai adăuga și pe ai mei.

- Nu pari să-ți placă copiii, a observat ea, așteptîndu-se ca el să nege.

- Nu în mod special.

Amanda a fost uimită de onestitatea lui. Cei cărora nu le plăceau copii obișnuiau să ascundă acest lucru, să pretindă contrariul.

- Probabil că nu vei mai simți la fel cînd îi vei avea pe ai tăi, i-a spus apelînd la cuvintele așa-zis înțelepte pe care le auzise de atîtea ori.

Devlin a ridicat din umeri și i-a răspuns cu ușurință:

- Mă îndoiesc.

Subiectul „copii” a părut să risipească intimitatea dintre ei. Devlin a așezat cu grijă șervetul pe masă și i-a zîmbit.

- Ar trebui să plec, i-a șoptit.

Privirea ei atentă îl stînjenise, și-a spus Amanda, cuprinsă de remușcări. Era un lucru pe care îl făcea uneori - se uita fix la oameni, de parcă ar fi vrut să ajungă pînă la sufletul lor. Nu o făcea intenționat - era doar un obicei de scriitor.

- Nu vrei o cafea? l-a întrebat Amanda. Sau un pahar de vin de Porto? Văzînd că el clătina din cap, s-a ridicat și a dat să sune după Sukey. Să-ți aducă haina și pălăria, atunci...

- Așteaptă. Devlin s-a ridicat la rîndul lui și a ocolit masa, apropiindu-se de ea. Avea o expresie ciudată, ca a unui animal care ezita să ia hrana din mîna unui străin în care nu avea încredere. Amanda i-a întors privirea, zîmbindu-i politicos, deși inima începuse să-i bată cu putere.

- Da, domnule Devlin?

- Ai un efect neobișnuit asupra mea, i-a murmurat el. Mă faci să-mi doresc să spun adevărul - lucru neobișnuit la mine, și extrem de neplăcut.

Nici nu și-a dat seama că se dăduse cîțiva pași înapoi pînă cînd nu și-a simțit spatele lipindu-se de pereți. Devlin s-a sprijinit într-o mîna, ținînd-o captivă, copleșind-o cu apropierea lui.

Și-a umezit buzele uscate cu vîrfurile limbii.

- Despre ce adevăr vorbești, domnule Devlin? a reușit să-l întrebe.

El a făcut o pauză lungă, atât de lungă încât ea a crezut că nu-i va mai răspunde. După care a privit-o în ochi. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, iar albastrul ochilor lui era șocant de intens.

- Împrumutul, a șoptit el, de parcă îi era greu să rostească acele cuvinte. Împrumutul pe care l-am făcut ca să-mi pot începe afacerea. Nu a fost făcut la bancă. Bani erau de la tatăl meu.

- Înțeleg, a spus ea încet, deși știa amândoi că de fapt nu înțelegea nimic.

Palma deschisă sprijinită de perete s-a strâns într-un pumn, apăsând cu putere în tapetul din brocart.

- Nu-l cunoscusem pînă atunci dar îl uram. Este nobil, un om bogat, iar mama îi era cameristă. A violat-o sau a sedus-o iar la nașterea mea a aruncat-o în stradă, fără milă. Nu eram primul lui bastard și probabil nici ultimul. Iar un copil ilegitim nu-l interesa cîtusi de puțin. Are alți șapte, cu soția lui. A zîmbit dezgustat. Niște leneși, niște răsfațați.

- I-ai cunoscut pe frații tăi vitregi? l-a întrebat Amanda, precaută.

- Da, i-am văzut, i-a răspuns el cu amărăciune. Dar nu au nici cea mai mică dorință să-l cunoască pe unul dintre mulții barbarzi ai tatălui lor.

Amanda a dat din cap, continuînd să-i privească chipul mîndru, împietrit.

- După moartea mamei, nimeni nu s-a oferit să mă la în grijă, așa că tatăl meu m-a trimis la Knatchford Heath. Era... nu era un loc prea plăcut. Orice băiat trimis acolo putea gîndi cu ușurință că tatăl lui îi dorise moartea. Iar eu știam prea bine că moartea mea nu ar fi fost vreo mare pierdere. Numai gîndul acesta mă ținea în viață. A rîs scurt, amar. Am supraviețuit doar din încăpăținare. Am vrut să-i fac în necaz tatălui meu. Eu... S-a oprit și a clătinat din cap, ca și cum ar fi încercat să-și limpezească mintea. N-ar trebui să-ți povestesc toate astea.

Amanda i-a atins ușor haina, prinzîndu-i reverul între degete.

- Continuă, a murmurat ea. A rămas nemișcată, conștientă că el își pune sufletul pe tavă în fața ei, că avea încredere în ea așa cum nu mai avusese în altcineva... și dorea să-l înțeleagă.

Devlin nu și-a dezlipit privirea de la ea.

- Cînd am absolvit, a continuat cu glas răgușit, nu aveam nimic: nici avere, nici nume, nici rude. Și știam că nu voi reuși să fac nimic fără bani, că nu îmi voi putea deschide propria afacere. Așa că m-am dus la tatăl meu, la omul pe care îl uram cel mai mult pe lume și i-am cerut să mă împrumute, cu orice dobîndă dorea. Nu știam ce altceva să fac.

- Trebuie să-ți fi fost foarte greu, a șoptit Amanda.

- În clipa în care l-am văzut am simțit că mă cufundam într-o mare de otravă. Bănuiesc că pînă în clipa aceea avusesem impresia că îmi datora ceva, dar am știut din felul în care s-a uitat la mine că pentru el nu eram un fiu sau cineva cît de cît apropiat, măcar. Eram doar o greșeală.

O greșeală. Amanda și-a amintit că Oscar Fretwell folosise aceleași cuvinte atunci cînd îi vorbise despre el și despre ceilalți băieți de la școală.

- Erai fiul lui, i-a spus ea. Îți era dator.

Devlin nu a părut să o audă.

- Ironia este - a continuat el încet - că semăn perfect cu el. Mai mult decît oricare dintre fiii lui legitimi. Sînt cu toții blonzi, ca mama lor. Cred că l-a amuzat faptul că „pecetea” lui era atît de evidentă, la mine. Dar nu i-a făcut deloc plăcere că nu i-am spus nimic despre școala la care mersesem. Mi-a dat nenumărate ocazii să mă plîng despre iadul de acolo, dar eu nu am scos nici un cuvînt. L-am spus planul meu de a deveni editor iar el m-a întrebat cîți bani doream de la el. Știam că făceam un pact cu diavolul. Că îmi trădam mama, luînd bani de la el. Dar îmi trebuiau prea mult ca să-mi pese. Așa că i-am luat.

- Cine te-ar putea învinui? i-a spus Amanda cu sinceritate, deși știa că acest lucru nu conta deloc

pentru el. Devlin nu se putea ierta pe el însuși, indiferent de ce îi spunea oricine. Și i-ai înapoiat banii, nu-i așa? Totul este de acum de domeniul trecutului.

El i-a zîmbit cu amărăciune.

- Da, i-am restituit totul, cu dobîndă. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Tatălui meu îi place să se laude prietenilor că el m-a ajutat să pornesc. Joacă rolul binefăcătorului iar eu nu-l pot contrazice.

- Dar cunoscuții tăi știu adevărul, a murmurat Amanda. Doar asta contează.

- Da. Expresia lui devenise distantă și Amanda a înțeles că el regreta că-i povestise atît de multe despre el. Nu voia ca el să regrete încrederea pe care i-o arătase. Dar de ce făcuse asta? De ce îi spusese ce era mai rău despre el? Ca să o apropie sau ca să o îndepărteze de el? Devlin și-a coborît privirea, de parcă aștepta o concluzie din partea ea.

- Jack, a spus ea, rostindu-i numele mic înainte să-și fi dat seama că o făcuse. El a făcut un gest de parcă ar fi încercat să se depărteze de ea, dar Amanda l-a luat de după umeri, dintr-un impuls. L-a îmbrățișat protector iar Devlin și-a încordat spatele. Spre surpriza ei, și probabil și a lui, i-a acceptat treptat îmbrățișarea, aplecîndu-se ușor, pentru că ea era mult mai scundă decît el. Capul aproape că i s-a lipit de umărul ei. Amanda i-a atins ușor gîtul, acolo unde pielea moale întîlnea gulerul cămășii.

– Jack... A încercat să-i vorbească cu blîndețe, dar vocea i-a sunat pragmatic, ca de obicei. Ceea ce ai făcut tu nu a fost nici ilegal și nici imoral, așa că nu are rost să-ți irosești vremea cu regrete. Așa cum ai spus și tu, nu ai avut de ales. Iar dacă vrei să te răzbuni cu adevărat pe tatăl și pe frații tăi, cred că ar trebui să încerci să fii fericit.

El i-a rîs aproape de ureche.

– Prințesa mea cea practică! A îmbrățișat-o strîns. Aș fi vrut să fie atît de ușor. Dar unii oameni nu sînt făcuți să fie fericiți – te-ai gîndit vreodată la asta?

Pentru un bărbat obișnuit să controleze totul, să se lupte și să cucerească, momentul acela de slăbiciune a fost o experiență al naibii de stranie. Jack se simțea amețit, ca și cum fusese învîluit de o ceață caldă care netezise muchiile tăioase ale lumii lui crude. Nu era foarte sigur ce anume cauzase acele mărturisiri impetuoase, dar, cumva, un cuvînt îl atrăsese după el pe un altul, și apoi altul, pînă cînd dăduse la iveală secrete pe care nu i le mai împărtășise nimănui. Nici măcar lui Fretwell și Stubbins, cei mai apropiați confidenți ai lui. Ar fi preferat ca Amanda să-l ironizeze sau să fie rece și distantă... atunci ar fi reușit să privească totul cu umor și sarcasm, ca întotdeauna. Dar atitudinea ei înțeleghătoare era de-a dreptul

enervantă. Nu reușise să se desprindă de lîngă ea, chiar dacă momentul îmbrățișării lor se prelungea nepermis de mult.

Îi admira puterea, felul direct în care aborda viața, lipsa de sentimentalism plîngăcios. Își dădea seama că lui îi trebuise dintotdeauna o femeie ca ea, care să nu se lase intimidată de ambiția lui nemăsurată și de agitația din viața lui.

– Jack, a spus ea încet. Mai rămîi puțin. Hai să bem ceva în salon.

El și-a cufundat fața în buclele ei rebele.

– Nu te temi să stai singură cu mine în salon? a întreat-o. Amintește-ți ce s-a întîmplat data trecută.

– Cred că mă descurc, mulțumesc.

Stăpînirea ei de sine i-a făcut plăcere. S-a dat puțin înapoi și i-a cuprins fața rotundă în palme, lipind-o de perete sub greutatea lui. În ochii ei gri a citit surprindere și a văzut-o cum se înroșea. Avea un ten superb și cea mai tentantă gură din cîte văzuse vreodată – cel puțin în momentele în care nu strîngea din buze, așa cum îi era în obicei.

– Nu trebuie să-i spui niciodată asta unui bărbat. Pe mine unul mă faci să-mi doresc să-ți dovedesc contrariul.

Îi făcea plăcere să o tulbure, lucru pe care, bănuia el, nu-l reușeau prea mulți bărbați. A rîs nesigură, continuînd să roșească și fără să fie în stare să-i dea

vreun răspuns. Jack i-a mîngîiat obrazii cu vârful degetelor. Avea pielea rece și mătăsoasă. Voia să o încălzească, să-i umple trupul de flăcări. Și-a plecat capul și și-a lăsat buzele să rătăcească pe obrazul ei.

- Amanda... tot ce ți-am spus... nu am făcut-o ca să-ți câștig simpatia. Vreau să înțelegi ce fel de om sînt. Nu sînt nobil. Nu sînt un bărbat cu principii.

- Nici nu mi-am imaginat asta, i-a spus cu franchețe iar el a rîs, lipit de obrazul ei. A simțit-o tremurînd.

- Jack... Și-a lipit obrazul de al lui. Pari să mă avertizezi într-un fel, dar nu înțeleg de ce o faci.

- Nu înțelegi? Jack s-a dat înapoi și a privit-o grav, deși dorințele erau cît pe ce să-i adoarmă rațiunea. Ea făcuse ochii mari. Ar fi putut să o privească în ei o veșnicie. Pentru că te dolesc. S-a străduit să vorbească normal, deși răgușise brusc. Pentru că nu ar trebui să mă mai primești la tine acasă, la cină. Și pentru că ar trebui să fugi cît mai departe atunci cînd mă zărești pe stradă. Tu ești asemenea eroinelor din romanele tale, Amanda. Ești o femeie bună, morală, care este în pericol să ajungă într-o companie nepotrivită.

- Companiile nepotrivite mi se par cele mai interesante. Amanda nu părea să se teamă deloc de el și nici nu părea să înțeleagă ce încerca să-i spună el. Și

poate că te studiez doar, pentru unul dintre romanele mele. L-a uimit aruncîndu-și brațele în jurul gîtului lui și atingîndu-i buzele cu colțul gurii ei. Uite, vezi? Nu mi-e teamă de tine.

Gura ei moale l-a ars. Jack nu se mai putea controla, așa cum nu ar fi reușit să oprească rotația pămîntului. A pus stăpînire pe buzele ei și a sărutat-o pasional. Ea era dulce și savuroasă, trupul ei micuț se potrivea de minune cu al lui iar sînii voluptuoși se lipiseră de pieptul lui. A explorat-o adînc cu limba, încercînd să fie blînd, deși trupul lui era cuprins de flăcări. Voia să-i smulgă rochia de pe ea, să-i guste pielea, sfîrcurile, curbura abdomenului, cîrlionții dintre coapse. Voia să o seducă în mii de feluri, să o șocheze, să o privească adormind epuizată în brațele lui. Fustele ei cu falduri bogate îl împiedicau să o simtă așa cum ar fi vrut. S-au sărutat și mai adînc, agățîndu-se unul de celălalt, pînă cînd Amanda a gemut ușor. Jack a reușit să-și desprindă gura de a ei și a lipit-o de trupul lui excitat.

- Ajunge... a șoptit cu greu. Ajunge... sau te voi face a mea, chiar aici.

Ea își ferise fața de privirea lui, dar a simțit-o respirînd sacadat și făcînd eforturi să-și stăpînească tremurul din trup. A mîngîiat-o pe păr cu mâini neîndemînatice.

A trecut ceva timp pînă cînd a reușit să vorbească.

- Acum înțelegi de ce nu e o idee bună să mergem în salon?

- Poate că ai dreptate, i-a răspuns nesigură.

Jack a eliberat-o din îmbrățișare, deși trupul lui a protestat.

- N-ar fi trebuit să vin aici în seara asta, a șoptit. Mi-am făcut o promisiune, dar se pare că nu sînt în stare să... S-a oprit, dîndu-și seama că era pe cale să i se confeseze din nou. Ce se întîmpla cu el, care era atît de reținut de obicei? Nu se putea opri din vorbit atunci cînd era cu ea. La revedere, i-a spus brusc, privindu-i chipul îmbujorat.

- Așteaptă. L-a prins de mîneca hainei. El i-a privit mîna mică și a simțit brusc dorința să i-o ducă în jos, să o facă să-i atingă sexul întărit. Cînd te voi revedea? l-a întrebat.

A trecut o vreme pînă să-i răspundă.

- Ce faci de sărbători?

Crăciunul era la mai puțin de două săptămîni distanță. Amanda a plecat privirea și și-a aranjat cordonul.

- Aveam de gînd să plec în Windsor, ca de obicei, să fac sărbătorile cu surorile mele și cu familiile lor. Doar eu știu rețeta de puncii a mamei iar sora mea

Helen mă roagă în fiecare an să-l pregătesc eu. Ca să nu mai vorbesc de plăcinta cu prune...

- Fă Crăciunul cu mine.

- Cu tine? a șoptit ea, uimită. Unde?

- În fiecare an, în ziua de Crăciun, eu dau o petrecere pentru colegi și prieteni. Este... S-a oprit, încercînd să-i descifreze expresia. Este o nebunie. Toată lumea bea și vorbește tare, asurzindu-te. Iar cînd reușești în sfîrșit să ajungi lîngă un platou cu mîncare, ea s-a răcit deja. Mai mult decît atît, nu cunoști pe nimeni și...

- Voi veni.

- Adevărat? O privea uimit. Cum rămîne cu surorile tale, cu nepoții, cu punciiul?

- O să scriu rețeta și o să i-o trimit surorii mele. În ceea ce-i privește pe copii, mă îndoiesc că vor observa că lipsesc.

Jack a dat din cap, încă uluit de răspunsul ei.

- Mai ai timp să te răzgîndești... a început el, dar Amanda a clătinat hotărîtă din cap.

- În nici un caz. Va fi o schimbare, departe de țipetele copiilor și de reproșurile surorilor mele. Și nu voi mai avea parte de drumul cu trăsura, dus-întors, care să-mi taseze toate oasele. Mă bucur să petrec Crăciunul în compania unor figuri noi. A început să-l

împingă afară din cameră, de parcă se aștepta ca el să-și retragă invitația. Nu te rețin, domnule Devlin. Știu că doreai să pleci. Noapte bună.

A sunat după Sukey să-i aducă haina iar Jack s-a trezit afară înainte să apuce să-și dea seama ce i se întâmplase.

A rămas cu mâinile în buzunare pe treptele înghețate, acoperite cu un strat de nisip, ca să nu se alunece. S-a îndreptat apoi încet spre trăsura care îl aștepta.

- De ce naiba am făcut asta? s-a întrebat în șoaptă, uimit de întorsătura pe care o luase acea seară. Își dorise doar o oră-două în compania ei și se trezise invitînd-o la el acasă, de Crăciun.

S-a urcat în trăsura și s-a așezat fără să atingă spătarul banchetei, cu mâinile pe genunchi. Se simțea amenințat, ca și cum nu se mai afla în lumea care i se păruse atât de confortabilă. Ceva se întâmpla cu el și asta nu-i plăcea deloc.

O față bătrână îi distrusese zidul de apărare construit cu atîta grijă. Ar fi vrut să o curteze, dar în același timp ar fi vrut să se țină departe de ea. Mai rău decît atât, Amanda era o femeie respectabilă, care nu s-ar fi mulțumit cu o scurtă aventură. Trebuia să cucerească inima bărbatului de lîngă ea - era prea

mîndră și prea încăpățînată să dorească mai puțin decît atât. Iar inima lui împietrită nu era disponibilă nici pentru ea, nici pentru altcineva.

CAPITOLUL 8

*Și-am venit să colindăm,
Florile dalbe...*

Din prag, Amanda îi asculta zîmbind înfrigurată pe copiii care cîntau colinde. Grupul de fete și băieți, șase la număr, avea căciulile trase bine pe urechi și fulare împletite în dreptul gurii. Li se vedeau doar vîrfurile înroșite ale nasurilor.

Au terminat colindul iar Amanda și servitorii i-au aplaudat.

- Luați de aici, i-a spus Amanda celui mai înalt dintre ei., întinzîndu-i o monedă. La cîte case v-ați gîndit să mai colindați?

Băiatul i-a răspuns cu un puternic accent cockney:

- Ne gîndeam să mai mergem la una, după care să plecăm acasă, la masa de Crăciun.

Amanda le-a zîmbit copiilor. Doi dintre ei săreau de pe un picior pe altul, să și le dezmoștească. Mulți copii erau trimiși la colindat în dimineața de Crăciun, ca să facă rost de ceva bani pentru familiile lor.

- Mai luați-i și pe aceștia, a spus Amanda căutînd prin buzunar și scoțînd încă o monedă. Luați-i și mergeți direct acasă. Nu mai stați în frig.

- Mulțumim, domnișoară, a spus încîntat băiatul, urmat de un cor de strigăte de recunoștință din partea celorlalți. Crăciun fericit, domnișoară! Și au zbughit-o imediat, de parcă se temeau ca ea să nu se răzgîndească.

- Domnișoară Amanda, n-ar trebui să împarți bani în stînga și-n dreapta cu atîta ușurință, i-a spus Sukey, urmînd-o în casă și închizînd ușa în calea vîntului rece. Copiii ar mai fi putut cînta ceva, nu păteau nimic.

Amanda a rîs și și-a strîns șalul în jurul umerilor.

- Nu mai bombăni, Sukey. Este ziua de Crăciun. Trebuie să ne grăbim... Trăsura domnului Devlin va sosi curînd.

Amanda urma să ia parte la petrecerea dată de Jack Devlin, iar Charles, Sukey și Violet mergeau în vizită la prietenii lor. A doua zi trebuiau să plece cu toții la Windsor, să petreacă o săptămîină la Sophie, una din surorile Amandei.

Amanda se bucura la gîndul că avea să-și revadă rudele, dar și mai tare o bucura că-și va petrece ziua de Crăciun la Londra. Era foarte plăcut să facă și altceva, anul acesta. O amuza faptul că, de aici încolo, rudele ei nu vor mai ști cu siguranță la ce să se aștepte de la ea.

- Cum? Amanda nu vine? aproape că o auzea pe mătușa ei exclamînd. Dar vine mereu de Crăciun - că doar nu are familia ei. Și cine se va ocupa de puncti...?

Iar în timpul acesta ea va dansa și va cina cu Jack Devlin. Poate că-l va lăsa și să o surprindă sub ramura de vișc.

- Ei bine domnule Devlin, a șoptit ea nerăbdătoare, vom vedea amîndoi ce ne va aduce ziua de Crăciun.

După ce a făcut o baie fierbinte, aromată, Amanda s-a îmbrăcat într-un halat și s-a așezat în fața șemineului din camera ei. Și-a periat părul pînă cînd i s-a uscat, transformîndu-se într-o bogăție de bucle roșcate. Le-a prins într-un coc în creștetul capului, lăsînd libere cîteva șuvițe, pe frunte și de o parte și de alta a feței.

Ajutată de Sukey, s-a îmbrăcat cu o rochie de culoarea smaraldului. Mînecele lungi din catifea se terminau cu cîte o brățară din pietre de jad iar decolteul pătrat era suficient de adînc ca să-i pună în valoare sîinii. A făcut o concesie frigului de afară și și-a pus pe umeri un șal din mătase. Cerceii în stil flamand îi străluceau la ureche, ca niște lacrimi din aur. S-a privit zîmbind în oglindă, mulțumită de rezultat. Nu mai arătase nicicînd atît de bine. Nu avea nevoie să se ciupească de obraji, ca să capete puțină roșeață - era deja îmbujorată de emoție. Puțină pudră pe vîrfurile nasului, niște parfum și era gata.

S-a uitat pe fereastră și a sorbit din ceașca de ceai, încercînd să-și domolească bătăile necontrolate ale inimii atunci cînd a zărit trăsura lui Devlin.

- Ce prostie pentru o femeie de vîrsta mea, să mă simt asemenea Cenușăresei! și-a spus, dar sentimentul de încîntare nu a părăsit-o nici cînd a coborît treptele, în căutarea pelerinei.

Servitorul a ajutat-o să urce în trăsura și să se înfășoare în pătura cu garnituri din blană. Pe banchetă, Amanda a observat un cadou frumos ambalat. A atins ușor panglica roșie de pe pachetul pătrat și a citit biletul împăturit:

Poate că nu este la fel de incitantă ca memoriile doamnei B, dar s-ar putea să o găsești interesantă. Crăciun fericit!

J. D.

Amanda a desfăcut pachetul și a privit uimită. Era o carte... una mică, foarte veche, cu scoarțele din piele și paginile fragile, de o culoare maronie. A manevrat-o cu deosebită grijă și i-a citit titlul cu glas tare: *Călătorii în ținuturi îndepărtate ale lumii, în patru părți. De Lemuel Gulliver...*

A făcut o pauză, încîntată.

- Călătoriile lui Gulliver! Îi mărturisise cîndva lui Devlin că această lucrare cvasi-anonimă de Jonathan Swift, preotul și satiristul irlandez, fusese una din cărțile ei favorite, în copilărie. Iar acea ediție era una originală, Motte, din anul 1726, nespuse de rară.

Zîmbind, Amanda și-a spus că micul volum însemna pentru ea mai mult decît orice bijuterie. Ar fi trebuit să refuze un dar atît de prețios, nu încăpea îndoială, dar nu se îndura.

A ținut cartea în poală tot drumul. Deși nu mai fusese niciodată în casa lui Jack Devlin, auzise destule despre ea de la Oscar Fretwell. Devlin o cumpăraseră de la fostul ambasador al Franței care, ajuns la o vîrstă, hotărîse să se retragă pe continent și să-și vîndă proprietățile pe care le avea în Anglia.

Casa era situată într-o zonă selectă, cu magazine exclusiviste și case elegante, de burlaci. Pentru un om de afaceri era destul de neobișnuit să locuiască în St. James. Majoritatea își construiau case la sud de rîu sau în Bloomsbury. Dar Devlin avea ceva sînge aristocrat în vene. Poate că acest lucru, combinat cu averea lui considerabilă, îl făcuse să aleagă acel loc.

Trăsura a încetinit și s-a aliniat cozii care se întindea de-a lungul străzii. Pasagerii coborau pe rînd în fața minunatei clădiri. Amanda aproape că a rămas cu gura căscată privind-o.

Era o casă splendidă, cu turnuri, în stil georgian. Era din cărămidă roșie, cu coloane albe, masive și rînduri de ferestre supradimensionate în stilul roman al lui Palladio. Lateralele casei erau încadrate cu tîsă impecabil tunsă și gard viu, continuîndu-se cu un covor de ciclame albe.

Era o casă cu care s-ar fi mîndrit oricine. Imaginația Amandei se înflăcăraseră în timp ce aștepta să-i vină rîndul să coboare. Și l-a imaginat pe Jack Devlin elev de școală, visînd cu ochii deschiși la ce era dincolo de zidurile școlii Knatchford Heath. Se gîndise vreodată că va locui într-o asemenea casă? Ce anume îl motivase de-a lungul drumului său în viață? Și mai mult decît atît, se va opri oare vreodată sau aceeași ambiție îi va controla întreaga viață, pînă în ultima lui clipă?

Devlin nu avea aceleași limite ca oamenii obișnuiți... nu se putea relaxa, nu era niciodată mulțumit, nu reușea să se bucure de propriile realizări. În ciuda acestor lucruri, sau poate tocmai datorită lor, Amanda se gîndea că era, probabil, cea mai fascinantă persoană din cîte întîlnise vreodată. Și nu se îndoia că era și deopotrivă de periculos.

- Numai că eu nu mai sînt o școlăriță care visează cu ochii deschiși, și-a spus Amanda, bazîndu-se pe înțelepciunea ei. Sînt o femeie în toată firea care îl vede pe Jack Devlin așa cum este... și nu voi fi în pericol atîta timp cît nu-mi permit să mă port ridicol.

Cum ar fi fost să se îndrăgostească de el. Nu - inima i s-a strîns doar cînd s-a gîndit la asta. Nu-l iubea și nici nu dorea să-l iubească. Îi făcea plăcere compania lui și era de ajuns. Trebuia să-și repete mereu că Devlin nu putea rămîne fidel unei singure femei, întreaga viață.

Trăsura s-a oprit iar vizitiul s-a grăbit să o ajute să coboare. L-a luat de braț, lăsându-se ghidată pe treptele acoperite de o pojghiță de gheață amestecată cu nisip, pînă la ușile mari, duble. Din interior răzbăteau frînturi de conversație și muzică. De balustrade și cornișe erau agățate crengi de brad și de vîsc, prinse cu panglici din catifea roșie. Mirosul florilor se amesteca delicat cu cel ușor condimentat, de mîncare, o promisiune a unei elaborate care se pregătea.

Erau mai mulți musafiri decît se așteptase Amanda, pe puțin două sute. În timp ce copiii se jucau într-un salon separat, rezervat lor, adulții se plimbau dintr-o cameră în alta. Muzica veselă din salonul de pictură umplea casa.

Amanda a tresărit de plăcere cînd a văzut că Devlin i-a remarcat imediat prezența. Era elegant, îmbrăcat într-o vestă și o haină de culoarea cărbunelui care îi puneau în evidență silueta armonioasă. Dar hainele demne de un aristocrat nu-i ascundeau deloc alura de pirat. Era prea nestăpînit, prea calculat ca să păcălească pe cineva, ca să fie luat drept un gentleman

- Domnișoară Briars, a spus luîndu-i ambele mîini într-ale lui. A privit-o aprobator și franc. Arăți ca un înger de Crăciun.

Amanda a rîs, flatată.

- Îți mulțumesc pentru minunata carte. O voi prețui mereu. Mă tem însă că eu nu am nimic pentru tine.

- Să te văd într-o rochie cu decolteu, ca aceasta, este singurul cadou pe care mi-l doresc.

Ea s-a încruntat și a privit în jur, să vadă dacă nu era nimeni pe aproape.

- Șșt... dacă te aude cineva?

- Ar crede că mi s-au aprins călcîiele după tine, i-a șoptit *sotto voce*. Și ar avea dreptate.

- Să ți se aprindă călcîiele, a repetat ea cu răceală, deși cuvintele îi făcuseră plăcere. Doamne, ce poetic!

I-a zîmbit.

- Nu am talentul tău literar cînd vine vorba de descrierea poftelor carnale, sînt nevoit să recunosc...

- Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai pomeni asemenea subiecte într-o zi sacră de sărbătoare, i-a șoptit ea, cu obrazii în flăcări.

Devlin a zîmbit din nou și a luat-o de braț.

- Foarte bine. Voi fi cuminte ca un băiat din corul bisericii, toată seara, dacă asta îți dorești.

- Ar fi o schimbare plăcută, i-a răspuns ea, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

- Vino cu mine. Vreau să-ți prezint cîțiva prieteni.

Amandei nu i-a scăpat aerul de stăpîn pe care îl arbora în timp ce străbătea salonul uriaș. Mutîndu-se de la un grup la altul, schimba zîmbete și glume, le făcea cunoștință musafirilor, totul cu o ușurință care o uimea.

Deși nu o spusese niciodată deschis, ceva în tonul și în expresia lui sugera că între el și Amanda era ceva mai mult decât o relație strict profesională. Iar propria reacție o uimea. Nu se mai simțise niciodată ca o jumătate a unui cuplu, nu mai fusese privită cu invidie de alte femei, sau cu admirație de alți bărbați.

Au înaintat încet printre grupurile de invitați. Cei care nu doriseră să danseze se strânseseră într-un salon ornat cu lambriuri din mahon, jucând șarade sau whist. Amanda i-a recunoscut pe mulți dintre ei – erau scriitori, publiciști și jurnaliști cu care se mai întâlneau cu diverse ocazii în ultimele luni. Erau o adunare zgomoasă iar spiritul sărbătorilor se reflecta pe chipul tuturor, de la cei mai tineri pînă la cei mai bătrîni.

Devlin s-a oprit la masa cu răcoritoare unde cîțiva copii se urcaseră pe scaune, în jurul unui bol cu puncte fierbinte din care scoteau stafidele încinse cu degetele lor grăsuțe și le aruncau repede în gură.

– Cine câștigă? a întrebat Jack iar ei au arătat spre un băiat durduluiu, cu un smoc de păr în creștet.

– Georgie! El a prins cele mai multe stafide pînă acum.

– Am cele mai rapide degete dintre toți, domnule, a recunoscut băiatul, zîmbind.

Devlin i-a zîmbit la rîndul lui și i-a făcut semn Amandei spre bol:

– Încearcă și tu, i-a spus iar băieții au început să chicotească.

Amanda s-a încruntat discret:

– Mă tem că ar dura prea mult. Trebuie să-mi scot mânușile...

Ochii lui Devlin au strălucit, amuzați și șireți.

– Bine, atunci încerc eu. Și-a dat mânușa jos și înainte ca Amanda să apuce să protesteze a prins o stafidă și i-a îndesat-o în gură. Amanda a înghițit din reflex, simțind cum stafida fierbinte îi ardea limba. Copiii au izbucnit cu toții în rîs. Amanda și-a ferit privirea, ca să nu o vadă că zîmbea, în timp ce stafida își răspîndea savoarea în interiorul gurii ei. După ce a înghițit, l-a privit cu reproș.

– Încă una? a întrebat cu inocență, întinzînd mîna spre bol.

– Nu, mulțumesc. Nu vreau să-mi stric pofta de mîncare. Devlin a zîmbit și și-a supt degetul lipicios, după care și-a pus mânușa la loc. Copiii s-au strîns din nou în jurul bolului, reluîndu-și jocul.

– Vrei niște vin? a întrebat-o el.

– Nu vreau să te monopolizez. Trebuie să te ocupi și de ceilalți invitați.

Devlin a tras-o într-un colț al salonului, luînd din mers un pahar cu vin de pe o tavă purtată de un servitor. I l-a întîns Amandei și s-a plecat să-i șoptească la ureche:

- Pentru mine un singur musafir de-aici contează.

Amanda a simțit cum roșea. I se părea că visa. Toate astea nu i se puteau întâmpla Amandei Briars, fata bătrână din Windsor... muzica plăcută, casa minunată, bărbatul atrăgător care îi șoptea la ureche mici prostii seducătoare.

- Ai o casă foarte frumoasă, i-a spus cu glas nesigur, făcând eforturi să rupă vraja dintre ei.

- Nu am nici un merit. Așa am cumpărat-o, cu mobilier cu tot.

- Este foarte mare pentru o singură persoană.

- Am adesea oaspeți.

- Ai locuit aici și cu vreuna din amantele tale?

Amanda nu înțelegea cum de îndrăznise să pună o întrebare atât de șocantă.

El a zîmbit:

- Domnișoară Briars... Să pui asemenea întrebări într-o zi sacră de sărbătoare....

- Ai făcut-o sau nu? a insistat ea. Nu mai putea da înapoi, oricum.

- Nu, a recunoscut el. Am avut câteva aventuri, dar niciodată o amantă. E destul de neplăcut, din câte am observat - și foarte costisitor - să scapi de amantă atunci când te-ai plictisit de ea.

- Și când a luat sfârșit ultima ta aventură?

Devlin a rîs încet.

- Nu mai răspund la nici o întrebare pînă cînd nu-mi spui de ce te interesează așa, dintr-o dată, ce fac eu în dormitor.

- S-ar putea să-mi fii sursă de inspirație pentru un personaj, cîndva.

- Înseamnă că va trebui să afli mai multe despre mine, băgăcioasa mea prietenă. Cum ar fi că-mi place să dansez. Și mă pricep destul de bine. Așa că, dacă-mi dai voie să-ți demonstrez...

I-a luat paharul de vin din mînă și l-a pus pe o masă din apropiere, apoi a condus-o spre salonul mare.

În următoarele ore, Amanda a continuat să creadă că visa. A dansat, a băut, a rîs și a participat la jocuri. Datoriile lui de gazdă îl mai îndepărtau cînd și cînd de ea, dar chiar și atunci cînd se afla în celălalt colț al încăperii, Amanda era conștientă de privirea lui care o fixa. Spre amuzamentul ei, îi arunca priviri morocănoase cînd zăbovea prea mult la vreo discuție cu vreun domn, de parcă ar fi fost gelos. L-a trimis chiar pe Oscar Fretwell să intervină după ce a dansat și a doua oară cu un bancher fermecător, „King” Mitchell.

- Domnișoară Briars, a exclamat Fretwell, al cărui păr blond strălucea în lumina candelabrelor. Noi doi nu am dansat pînă acum... iar domnul Mitchell nu poate monopoliza o doamnă atât de fermecătoare.

Plin de regret, Mitchell s-a dat deoparte iar Amanda a întrebat zîmbind, cînd a început cadrilul:

- Te-a trimis Devlin, nu-i așa?

Fretwell a zîmbit, fără să încerce să nege.

- Mi s-a spus să-ți aduc la cunoștință că Mitchell este divorțat și că-i plac jocurile de noroc. Nu este o companie potrivită.

- Mie mi s-a părut foarte amuzant, i-a răspuns Amanda. L-a zărit pe Devlin în arcada dintre saloane. Era încruntat. I-a făcut cu mîna, veselă, și a continuat cadrilul.

Cînd dansul s-a terminat, Fretwell a însoțit-o la masa cu băuturi, pentru o cupă de punci. Un servitor turna cu polonicul lichidul de culoarea murelor în cupe de cristal. Amanda a simțit prezența unui bărbat, lipit de cotul ei. S-a întors și i-a zîmbit.

- Ne cunoaștem cumva, domnule?

- Nu, spre marele meu regret. Era un bărbat înalt, cu o figură banală și o barbă scurtă care devenise foarte la modă în ultima vreme. Avea ochi căprui, frumoși, o gură surîzătoare și un zîmbet liniștitor. Părul cu accente roșcate era brăzdat de fire argintii, la tîmple. Era probabil cu cinci sau zece ani mai în vîrstă ca ea... un bărbat matur, stăpînit, foarte încrezător în el însuși.

- Dați-mi voie să fac prezentările, a spus Fretwell, proptindu-și și mai bine ochelarii pe nas. Domnișoară

Amanda Briars, dînsul este domnul Charles Hartley. Întîmplarea face să aveți amîndoi același editor.

Pe Amanda o intriga ideea că Hartley era și el colaboratorul lui Jack Devlin.

- Domnul Hartley are deja compasiunea mea, a spus ea, făcîndu-i pe amîndoi să rîdă.

- Cu permisiunea ta, domnișoară Briars, vă las să vă plîngeți de milă unul altuia. Trebuie să întîmpin niște vechi prieteni care tocmai au venit.

- Bineînțeles, a spus Amanda luînd o înghițitură din punciul dulce, ușor acidulat. Hartley. Numele i se părea cunoscut. Doar nu ești *Unchiul Hartley*? I-a întrebat, încîntată. Cel care scrie cărți de versuri pentru copii? Văzîndu-l că încuviința, l-a luat de braț, dintr-un impuls. Lucrările tale sînt minunate. Absolut minunate. Le-am citit pe toate nepoților și nepoatelor mele. Preferata mea este cea cu elefantul care se plîngea tot timpul... sau poate cea cu regele care găsește o pisică magică...

- Da, versurile mele sînt nemuritoare, s-a autoironizat el.

- Dar ești atît de inteligent! i-a spus cu sinceritate Amanda. Și este atît de greu să scrii pentru copii! Eu nu aș putea avea idei care să le suscite interesul.

El i-a zîmbit cu atîta căldură încît chipul lui a devenit aproape frumos.

- Greu de crezut că nu poți aborda cu talent orice subiect, domnișoară Briars.

- Hai să găsim un colț mai retras, să stăm de vorbă, l-a rugat Amanda. Am o grămadă de întrebări să-ți pun.

- Ce idee bună! a spus el dîndu-i brațul și conducînd-o afară din salon.

Amanda a descoperit că era o companie plăcută, odihnitoare, complet diferită de cea a lui Devlin, care i se părea foarte stimulatoare. Ironia făcea ca Hartley, care își cîștiga existența scriind cărți pentru cei mici, să fie văduv, fără copii.

- Am avut o căsnicie reușită, i s-a confesat Amandei în timp ce continua să țină în mîini un pahar de punci pe care îl golise cu cîteva minute în urmă. Soția mea era genul de femeie plăcută, fără aerele acestea prostești pe care și le dau multe femei în ziua de azi. Îi plăcea să vorbească liber și să rîdă. A făcut o pauză și a continuat, gînditor: semănați mult, de fapt.

Jack a reușit cu greu să se smulgă din conversația plicticoasă în care fusese atras de doi cărturari, doctorul Samuel Shoreham și fratele acestuia, Claude, care se străduiau să-l convingă să le publice manuscrisul despre antichitățile grecești. L-a găsit imediat pe Fretwell:

- Unde este? l-a întrebat scurt. Nu mai era nevoie să-i spună despre cine era vorba.

- Domnișoara Briars este acolo, în colț, cu domnul Hartley, i-a răspuns Fretwell. Este în siguranță cu el, te asigur. Hartley nu ar fi în stare să-i facă avansuri necuviincioase unei doamne.

Jack s-a uitat la cei doi, după care și-a întors privirea spre pahar. A zîmbit cu amărăciune și a vorbit fără să ridice ochii:

- Ce știi despre Charles Hartley, Oscar?

- Te referi la situația lui materială? Sau la caracterul lui? Hartley este văduv și este cunoscut drept un bărbat onorabil. Are avere, deși nu foarte mare, s-a născut într-o familie bună și nu a fost implicat în nici un scandal. Fretwell a făcut o pauză, după care a continuat: și cred că este adorat de copiii de pretutindeni.

- Și ce știi despre mine? l-a întrebat apoi Jack.

Fretwell s-a încruntat, nedumerit.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

- Îmi cunoști stilul de a face afaceri. Nu sînt onorabil și nici nu mă țin departe de scandaluri. Am făcut avere, dar sînt fiu ilegal. Și mai mult decît atît, nu-mi plac copiii, detest ideea de căsătorie și nu am reușit să am o relație cu o femeie care să dureze mai mult de șase luni... Și sînt un ticălos egoist, pentru că nu voi lăsa nimic din toate astea să mă împiedice să-i

fac curte domnișoarei Briars, deși sînt ultimul bărbat de care ar avea nevoie.

– Domnișoara Briars este o femeie inteligentă, i-a spus încet Fretwell. Poate că ar fi mai bine să o lași pe ea să hotărască ce-i trebuie și ce nu.

Jack a clătinat din cap.

– Nu-și va da seama de greșeală decît după ce o va face. Așa sînt femeile.

– Domnule... a dat să spună Fretwell, dar Jack se îndepărtase deja.

Cina de Crăciun a fost splendidă, iar oaspeții exclamau încîntați ori de cîte ori era servit un nou fel de mîncare. Paharele scoteau clinchete ritmice, dopurile sticlelor pocneau iar conversația era animată. Amanda pierduse deja șirul delicatelor care le fuseseră servite: cel puțin patru feluri de supă și cîțiva curcani cu sos din ierburi aromate. O procesiune nesfîrșită de servitori adusese platouri cu vițel în sos bechamel, claponi, prepelițe fripte, friptură de iepure, ouă de lebădă și caserole cu legume. Plăcinte cu pește și vînat erau așezate în vase aburinde din argint, urmate de fructe exotice și trufe în vin.

Deși savura mîncarea, Amanda era pe deplin absorbită de bărbatul de lîngă ea. Devlin era nespus de

fermecător și povestea într-una. Avea talent, probabil că de vină era moștenirea lui irlandeză.

Simțea furtună în trup, care nu aveau nici o legătură cu faptul că băuse puțin vin. Voia să rămînă singură cu Devlin, chiar și pentru scurt timp. I-a privit mîinile și gura i s-a uscat. Își amintea căldura mîinilor lui pe trupul ei și voia să o simtă din nou. Voia să fie fericită și relaxată, în brațele lui. Pînă atunci dusese o viață anostă, obișnuită, iar Devlin i se părea la fel de strălucitor ca o cometă care brăzda cerul.

După un timp care i-a părut o eternitate, cina a luat sfîrșit iar oaspeții s-au împărțit în grupuri. Unii au rămas la masă, să bea cîte un pahar de Porto, cîteva doamne s-au retras în salonaș pentru ceai, dar majoritatea s-a strîns în jurul pianului, să cînte colinde. Amanda se pregătea să li se alătore, dar s-a simțit luată de cot și i-a auzit vocea lui Devlin la ureche:

– Vino cu mine.

– Unde mergem? I-a întrebat.

Expresia lui politicoasă abia dacă mai masca dorința vibrantă din ochii lui.

– Să găsim niște vișc.

– Vei da naștere unui scandal, l-a avertizat ea, neștiind dacă să rîdă sau să fie alarmată.

– Te temi de scandal? A condus-o pe holul întunecat. Înseamnă că ar fi mai bine să rămîi cu Hartley, prietenul tău cel respectabil.

– Aproape că pari gelos pe acest domn blînd, văduv...

– Bineînțeles că sînt gelos pe el, a mormăit Devlin. Sunt gelos pe orice bărbat care te privește. A tras-o într-o încăpere cufundată în întuneric care mirosea a piele, a tutun și pergament. Erau în bibliotecă, și-a dat ea seama, în timp ce inima îi bătea cu putere la gîndul că era singură cu el. Te vreau doar pentru mine, a continuat Devlin, răgușit. Vreau să plece cu toții.

– Domnule Devlin, a spus cu voce tremurîndă, simțind cum o lipea cu spatele de un corp de bibliotecă. Cred că ai băut prea mult.

– Nu sînt beat. De ce-ți este atît de greu să crezi că te doresc? A simțit cum îi cuprindea capul între palme, cu blîndețe. Buzele lui i-au atins fruntea, obrajii, nasul, cu săruturi ușoare și fierbinți. I-a șoptit, mîngîind-o cu răsufierea: întrebarea este – tu mă dorești?

Trupul ei s-a arcurat spre el. A lipit-o strîns de el, atît cît le permiteau hainele. I-a sărutat gîtul gol, a mîngîiat-o și a gustat-o, făcînd-o să-i tremure genunchii.

– Frumoasa mea, i-a șoptit, cu buzele lipite de pielea ei. *A chuisle mo chroi...* Ți-am mai spus asta, îți amintești?

– Dar nu mi-ai spus ce înseamnă, a reușit ea să vorbească, lipindu-și obrazul de al lui.

El a dat capul pe spate și-a privit-o. Ochiul lui albaștri păreau acum negri. Pieptul i se ridica și-i cobora în ritmul respirației.

– Ești bătaia inimii mele, i-a șoptit. Am știut că asta se va întîmpla între noi, din clipa în care te-am văzut prima oară.

Degetele i-au tremurat cînd s-a agățat de haina lui. Aceasta era adevărata dorință, și-a spus, și era de o sută de ori mai puternică decît tot ce trăise pînă atunci. În seara aceea, în care aflase ce era plăcerea, îl percepu ca pe un străin. Acum înțelegea diferența între a dori un străin atrăgător și a dori un bărbat la care țineai. Ceva nou se înfiripase între ei. Atracția dintre ei se transformase în ceva întunecat, primar.

– *Nu va fi niciodată al tău, și-a repetat în gînd. Nu-ți va aparține. Nu va dori să se căsătorească sau să-i fie îngrădită în vreun fel libertatea. Totul se va sfîrși într-o zi iar tu vei fi din nou singură.* Era prea realistă ca să nu-și dea seama de adevăr.

Dar toate aceste gînduri au dispărut cînd el și-a lipit buzele de ale ei. Gura lui a așțat-o, insistent, pînă cînd gura ei s-a relaxat și i s-a deschis. Răspunsul ei a părut să vină ca un șoc – sărutul lui a devenit mai apăsat, mai adînc, iar limba lui o explora frenetic. Invazia a excitat-o și s-a lipit și mai tare de el, presîndu-i pieptul cu sîni ei.

Devlin s-a smuls din sărut de parcă nu mai rezista, nu mai putea respira. Dar nu a eliberat-o din îmbrățișare.

- Dumnezeule, i-a șoptit printre bucle. Felul în care îmi umpli brațele... mă scoate din minți. Ești atât de dulce... de moale... A sărutat-o din nou, cu buze fierbinți, provocatoare, de parcă ar fi fost o delicată după care tînjise, ca și cum ar fi fost dependent de ea. Senzația de plăcere invadase trupul Amandei, care parcă aștepta declicul care să facă tensiunea acumulată să explodeze într-un val de extaz.

Măinile i-au căutat frenetic corsetul, capetele șiretului din mătase care îi susținea decolteul. Și-a lipit buzele de pielea moale, umplînd-o de sărutări. Sfircurile i se întăriseră pe sub rochie. Le-a atins prin material, degetele lui mari frecau, presau. Amanda a gemut ușor, amintindu-și de cealaltă întîlnire a lor, atunci, de ziua ei, cînd buzele lui îi atinseseră sînii dezveliți. Își dorea din nou acea intimitate, cu o disparare vecină cu nebunia.

Devlin a părut să-i citească gîndurile. Palma i-a cuprins sînul și a ținut-o strîns, de parcă încerca să-i alunge toate durerile.

- Amanda, i-a șoptit răgușit, lasă-mă să te duc acasă în noaptea asta.

Mintea îi era încețoșată de atîta senzualitate. După un timp, i-a răspuns:

- Dar mi-ai oferit deja trăsura ta.

- Știi bine ce vreau să spun.

Bineînțeles că știa. Voia să meargă acasă la ea, să o însoțească în dormitor și să facă dragoste în patul în care nu mai dormise altcineva, cu excepția ei. Și-a sprijinit fruntea de pieptul lui și a dat ușor din cap. Venise vremea. Înțelegea riscurile, limitele, consecințele și era gata să le accepte pe toate în schimbul bucuriei pure de a fi cu el. O noapte cu el... o sută de nopți... orice îi rezerva soarta.

- Da, a spus cu buzele lipite de cămașa lui, inspirîndu-i aroma pielii, cu un iz de parfum. Vreau să mă duci tu acasă, în seara asta.

CAPITOLUL 9

Amanda nici nu a mai conștientizat cum a trecut restul serii, știa doar că i s-a părut că a durat o eternitate pînă să plece toți musafirii. Într-un final, copii au fost luați pe sus și îndesați în trăsuri de părinții ușor amețiți de vin și gălăgie, cuplurile și-au luat rămas-bun pe treptele de la intrare, făcînd schimb de planuri și de promisiuni. Au fost și cîteva săruturi fugare, sub ramura de vișc atîrnată deasupra ușii.

Amanda l-a văzut foarte puțin pe Devlin în ultima oră a petrecerii. Fusese ocupat să-și ia la revedere de la invitații lui și să le accepte urările de bine. A zîmbit cînd și-a dat seama ce făcea el: îi conducea pe fiecare la ușă, pe nesimțite, cît de rapid putea. Era clar că era nerăbdător să scape de ei și să rămînă singur cu ea. Iar din privirile pe care i le arunca a înțeles că-și făcea griji să nu se răzgîndească.

Și totuși nimic nu avea să stea între ei în noaptea aceea. Ea nu se mai simțise niciodată atît de lipsită de apărare și de dornică. A așteptat, forțîndu-se să fie

răbdătoare, în salonașul albastru cu auriu, contemplînd focul din șemineu. Cînd a plecat și ultimul oaspete, muzicanții și-au strîns instrumentele iar prin casă au început să forfotească servitorii, începînd să facă curățenie, Devlin a venit la ea.

- Jack. I-a rostit încet numele, iar el a luat-o de mîină.

Flăcările îi luminau parțial fața.

- E vremea să pleci acasă, i-a spus privind-o intens, fără să mai afișeze încrederea obișnuită sau vreun zîmbet. O privea atent, de parcă încerca să-i citească gîndurile cele mai intime. Vrei să pleci singură, a continuat cu blîndețe, sau dorești să te însoțesc?

I-a atins obrazul cu vîrfurile degetelor înmănușate. Nu mai văzuse niciodată o gură atît de frumoasă, buze atît de bine conturate, pline, promițînd delicii carnale.

- Vino cu mine, i-a spus.

Interiorul trăsorii era rece și întunecat. Amanda și-a pus picioarele direct pe vasul cald, ca să se încălzească. Trupul lui masiv și-a făcut loc lîngă ea, iar picioarele lui lungi au ocupat aproape întreg spațiul dintre banchete. A rîs văzînd-o cum încerca să absoarbă toată căldura emanată de vasul de porțelan, plin cu cărbuni încinși, după ce vizitiul a închis ușa.

A luat-o pe după umeri și i-a șoptit la ureche.

- Pot să te încălzesc eu. Trăsura a pornit, cu zdruncinături ușoare din cauza denivelărilor de pe drum.

S-a trezit luată pe sus și așezată în poala lui, fără urmă de efort.

- Jack! a exclamat cu respirația întretăiată când el i-a dat deoparte șalul și și-a trecut palma pe spatele ei. A părut să nu o audă. Își ațintise privirea pe sîinii ei, pe jumătate dezgoliți, în timp ce cu mîna cealaltă îi căuta pe sub fustă. Jack! a oftat din nou, încercînd să se tragă de lîngă el, fără să reușească însă.

- Da? a murmurat el trecîndu-și buzele de-a lungul gîtului ei.

- Nu în trăsura, pentru numele lui Dumnezeu!

- De ce nu?

- Pentru că este... O atingea cu vîrfurile limbii, găsindu-i punctul sensibil de la baza gîtului, așa că nu și-a putut stăpîni un oftat. Vulgar. Comun.

- Și excitant, i-a șoptit. Te-ai gîndit vreodată să faci dragoste în trăsura, Amanda?

Ea a dat capul pe spate și l-a privit uimită, încercînd să-i descifreze trăsăturile prin întuneric.

- Bineînțeles că nu! Nici nu-mi imaginez cum poți face asta. Când și-a dat seama că el zîmbea provocator, s-a grăbit să adauge: nu, nu! Nu-mi spune!

- Mai bine îți arăt, i-a spus, murmurîndu-i cuvinte intime în timp ce degetele îi erau ocupate cu spatele

rochiei ei. Amanda a simțit cum corsetul i se desfăcea rapid.

Cînd acceptase să facă dragoste cu el își imaginase o scenă romantică, în dormitorul ei, în nici un caz în trăsura. El i-a furat un sărut, apoi a început să-și plimbe buzele pe gîtul ei.

- Nu, a gemut ea. Ajungem imediat... Vizitiul își va da seama. Oprește-te!

Jack o ținea prizonieră în poala lui, privind-o provocator. Pulsul i se accelerase, bărbăția i se întărise. Voia să o pătrundă, să o strîngă lîngă el, să o muște și să-i sărute fiecare centimetru de piele.

A sărutat-o arzător, căutîndu-i limba, absorbindu-i-o cu nesăț. Ea i-a răspuns dornică, lăsîndu-l să o sărute exact așa cum dorea el, arcuindu-se atunci cînd palma lui i-a atins spatele gol. Îi desfăcuse nerăbdător șireturile corsetului, iar acum Amanda putea respira în voie, eliberată.

I-a dat deoparte rochia în față și i-a desfăcut și șireturile de la decolteu. Sîinii plini au dat să iasă afară, acoperiți doar de cămașa subțire. A ridicat-o orbește, căutîndu-i un sfîrc. I l-a găsit și a pus stăpînire pe el, lingîndu-l și mușcîndu-l ușurel prin materialul subțire. Bobocul dulce i s-a întărit sub buzele lui, iar Amanda a gemut ușor. I-a tras cămașa deoparte, simțind cum materialul fragil i se rupea între degete, pînă cînd i-a

dezgolit complet sîinii. Și-a îngropat gura în adîncitura lor, susținîndu-le greutatea cu palmele desfăcute.

- Jack, abia a reușit ea să șoptească. Oh, Jack.

Gura lui lacomă i-a găsit din nou sfîrcul, trasînd cercuri cu limba în jurul lui. Răspunsul ei primar l-a făcut să uite de tot ce-i înconjură, de tot ce se afla dincolo de trăsura în care se aflau amîndoi. Ca un animal care își revendică prada, și-a strecurat mîinile sub fustele ei și a așezat-o cu picioarele desfăcute deasupra lui.

Așa cum se așteptase, Amanda nu era o parteneră pasivă. Gura ei îi răspundea dornică, săruturile ei îl ațîtau, mîinile ei rătăceau pe pieptul lui, hainele și cravata o încurcau, așa că a tras de ele, cu un geamăt înfundat.

- Ajută-mă, i-a spus cu un tremur în glas, căutînd înfrigurată să-i desfacă pantalonii. Vreau să te ating.

- Nu încă. Palmele lui au alunecat mai jos, găsindu-i fesele. Dacă mă atingi acum nu voi mai fi în stare să mă opresc.

- Nu-mi pasă. A tras și mai tare de pantaloni și a reușit să-i deschidă primul nasture. Vreau să te simt... să te ating... Degetele i se mișcau peste bărbăția întărită, vizibilă prin pantaloni. Presiunea ușoară l-a făcut să tresară și să geamă. În plus, i-a reamintit ea, tu ești cel care a început.

Era adorabilă, atît de imperioasă, de pasională, încît Jack a simțit că i se strînge inima, cuprins de un sentiment pe care nu-l mai cunoscuse pînă atunci... și care i se părea prea periculos ca să-l examineze.

- Bine, atunci, i-a spus cu vocea încărcată de dorință. Departe de mine gîndul să-ți refuz ceva.

A dat-o puțin deoparte și și-a desfăcut imediat cei șase nasturi care mai rămăseseră. Ereția sa a răsărit viguroasă, vibrînd lîngă carnea caldă, de femeie. Mîinile îi tremurau, încerca să-și stăvilească dorința de a o așeza deasupra și a se avînta în trupul ei virginal. A așteptat, forțîndu-și răbdarea și strîngînd din dinți cînd degetele ei reci l-au atins timide.

- Oh, a șoptit ea cu ochii întredeschiși, explorînd cu blîndețe. Nu mă așteptam... ești așa fierbinte... și pielea e atît de...

Jack a întors capul, respirînd greu, luptîndu-se cu senzațiile copleșitoare. I-a simțit obrazul Amandei lipindu-se de al lui.

- Te doare cînd te ating? i-a șoptit ea, ezitînd.

- Nu, Dumnezeu, nu... A rîs răgușit. E tare bine. *Mhuirnin*... mă omori... trebuie să te oprești.

A prins-o de încheietură și i-a dat mîna deoparte, în timp ce cu cealaltă mîna a început să-i caute capsele care îi susțineau pantalonășii. Le-a desfăcut cu o singură mișcare, apoi și-a strecurat degetul mare printre buclele roșiatice.

- Este rîndul meu, i-a murmurat sărutîndu-i chipul înfierbîntat, continuînd să-și miște degetul în adîncitura umedă. Amanda a gemut și s-a lipit și mai tare de el, căutîndu-l. El a continuat să o atingă, înnebunitor, odihnindu-și degetul chiar deasupra culmii delicate care devenise insuportabil de sensibilă. Tremura și se zvîrcolea ușor în timp ce degetul lui se rotea în cerc.

Nu a pătruns-o, ci a atins-o doar cu sexul. Fiecare hurducătură a trăsorii îi aducea și mai aproape. Jack a închis ochii - senzațiile erau mult prea intense. Auto-controlul începea să-l părăsească. Știa că va ajunge curînd la punctul culminant... nu, nu putea face asta, nu acolo, nu încă. A înjurat printre dinți și a îndepărtat-o de pe erecția lui.

- Jack, a oftat ea. Am nevoie de tine... oh, Doamne, te rog...

- Da, a murmurat el, asudat, concentrat să nu se miște. O să-ți ofer ce vrei, draga mea. Curînd. Dar trebuie să mai așteptăm, *mhuirnin*... trebuie să o facem așa cum se cuvine, într-un pat confortabil. Nu mi-am imaginat că vom ajunge atît de departe aici, în trăsură... numai că... nu m-am mai putut controla. Întoarce-te, lasă-mă să-ți închei rochia...

- Nu mai aștepta, i-a spus ea. Te doresc acum. L-a sărutat cu nesăț, folosindu-și limba, încitîndu-l.

- Nu. A rîs nesigur și i-a cuprins fața în palme, presărîndu-i săruturi pe buze. Vei regreta dacă nu ne

oprim acum... oh, iubito... lasă-mă să mă opresc, cît mai pot.

- Am așteptat treizeci de ani, i-a șoptit ea. Lasă-mă pe mine să decid cînd și unde. Te rog. Data viitoare hotărăști tu.

Cuvintele „data viitoare”, gîndul la ce va face cu ea, pentru ea... nu se mai putea abține.

- N-ar trebui să facem asta, s-a auzit șoptind în timp ce o așeza din nou deasupra lui, căutîndu-i pe sub fuste.

- Nu-mi pasă. Vreau acum... acum... Cuvintele i s-au transformat în geamăt cînd degetul lui mijlociu și-a croit drum înăuntrul ei.

Jack o privea în ochii gri, vedea cum pasiunea îi colora obraji. Mîinile ei s-au încleștat pe umerii lui și l-a tras mai aproape. Interiorul fierbinte al trupului ei s-a strîns în fața invaziei degetului lui. Gura ei a căutat-o pe a lui iar el a sărutat-o într-atît de adînc cum își dorise. Limba lui se mișca în același timp cu degetul, aducînd-o mai aproape, și mai aproape.

A scos un sunet înfundat, apoi a gemut și s-a ținut strîns de el cînd a ajuns la extaz. S-a cutremurat, s-a arcuit, s-a lipit de el în timp ce sexul i se contracta în valuri. Cu un murmur, Jack și-a retras degetul și a așezat-o deasupra sexului său. Amanda s-a apăsat pe el, dornică. Și-a ținut răsufierea de durere atunci cînd

ei a pătruns-o, dar trupul ei a continuat să se lase în jos, pînă cînd a pătruns-o deplin.

Jack a lăsat capul pe spate, cu ochii închiși. Plăcerea pe care o simțea era prea mare, aproape de nesuportat. Nu putea gîndi sau vorbi, nu reușea să-i rostească numele. Putea doar să se lase pradă senzațiilor care veneau în valuri.

A continuat să o țină strîns la pieptul lui, mîngîind-o pe spatele gol. Ea a tresărit din cauza contrastului dintre aerul rece și mîna lui caldă. Înjurînd printre dinți, pentru că și-a dat seama că trăsura încetinise, Jack a încercat să-i adune marginile corsetului.

- La naiba! Am ajuns.

Amanda a continuat să stea relaxată la pieptul lui. A întins mîna și a încuiat ușa trăsुरii.

- Totul va fi bine, Jack.

El a reușit să-i închidă rochia.

- Nu trebuia să-mi pierd capul... trebuia să mai așteptăm. Nu se procedează așa cu o virgină. Aveam intenția să fiu blînd cu tine, voiam să...

- A fost exact așa cum am vrut. L-a privit zîmbind. Era încă îmbujorată, ochii îi străluceau. Iar eu nu sînt genul de virgină la care te aștepți de obicei, așa că nu trebuia să o facem într-un stil... convențional.

Continuînd să stea încrunțat, Jack a luat-o de talie și a ridicat-o. Înțelegîndu-i cele mai intime nevoi, a

reușit să-și găsească batista în buzunar și i-a întins-o Amandei, în tăcere. Stînjenită, ea s-a șters între coapse.

- Ți-am făcut rău, a spus el cuprins de remușcări, dar ea a clătinat imediat din cap.

- Disconfortul nu a fost într-atît de mare cum mi-a fost dat de înțeles, i-a spus ea. Am auzit povești de groază despre noaptea nunții, dar nu a fost chiar atît de teribil cum am crezut.

- Amanda, a murmurat el, amuzat și a strîns-o la piept. A sărutat-o pe păr, pe obraz și pe colțul gurii.

Trăsura se oprise brusc. Ajunseseră în fața casei Amandei. Mormăind, Jack și-a aranjat hainele în timp ce Amanda încerca să-și refacă în grabă coafura, cît de cît. Și-a prins mai bine cîteva ace de păr și și-a pus șalul pe umeri.

- Cum arăt? l-a întrebat.

Jack a clătinat din cap. Nimănui nu-i putea scăpa roșeața din obraji ei, strălucirea ochilor sau roșeața buzelor.

- Ca și cum ai fi fost necinstită, i-a spus direct.

A zîmbit, uimindu-l.

- Grăbește-te. Vreau să intru repede în casă, să mă uit în oglindă. Mi-am dorit întotdeauna să știu cum arată o femeie sedusă.

- Și apoi?

L-a privit în ochi.

- Apoi vreau să scapi de toate hainele astea. N-am văzut niciodată un bărbat complet gol.

- Sînt la dispoziția ta. A întins mîna să-i așeze o buclă după ureche.

Ea a rămas privind-l fără să clipească. Jack s-a întrebat la ce anume se gîdea.

- Trebuie să discutăm ceva, a șoptit ea într-un final. Cred că ar fi mai bine să impunem de la început niște reguli.

- Reguli? Mîna i-a înțepenit în aer.

- Legate de aventura noastră. S-a încruntat, nesigură. Vrei să ai o aventură cu mine, nu-i așa?

CAPITOLUL 10

- Da, da, vreau o aventură, i-a răspuns Jack. De fapt, ar fi trebuit să-mi dau seama că vei dori să pui totul la cale.

- Ți se pare că greșesc cu ceva? l-a întrebat Amanda. De ce nu am stabili niște reguli, ca doi oameni raționali?

- Bine, a murmurat el, amuzat. Hai să mergem înăuntru și să negociem. De-abia aștept să-ți aud planurile.

Vizitiul le-a deschis ușa iar Amanda a intrat în casă, însoțită de Jack. Picioarele îi tremurau iar locul dintre coapse o ustura. Era un Crăciun pe care nu-l va uita niciodată, și-a spus. O șuviță i-a alunecat din coafura răvășită, peste ochiul drept. Și-a dat-o după ureche, gîndindu-se la degetele lui insistente, încadrîndu-i fața, la gura lui lipită de-a ei.

Nu putea fi adevărat... nu renunțase la virginitate în felul acela... și totuși, disconfortul sîcîitor dintre picioarele ei, mîinile lui invizibile pe tot trupul ei, toate

erau dovezi că asta făcuse. A căutat un regret măcar, în adîncul sufletului, dar nu a găsit niciunul.

Nimeni nu o mai făcuse să se simtă atît de dorită, de împlinită. Nu-și dorea decît să-i poată ascunde dragostea ei.

Pentru că îl iubea.

Își dăduse seama de asta, iar sentimentul nu o izbise ca un tunet de vară, ci mai degrabă ca o ploaie de aprilie. Nu-și imagina vreo femeie care să nu se îndrăgostească de Jack Devlin cel frumos și viclean. Nu-și făcea iluzii că o va iubi la rîndul lui sau că idila lor va trece testul timpului.

O femeie care l-ar fi putut atrage în capcana căsătoriei avea să fie mereu nefericită. Pentru că el era un bărbat arătos, cu avere și poziție socială iar femeile aveau să i se arunce mereu în brațe.

Ea trebuia să ia ce i se oferea și să aibă grijă ca relația lor să se termine frumos, să nu aducă tristețe și amărăciune nici unuia dintre ei.

Au intrat în salon. Jack a scos un chibrit din cutia din argint și a aprins focul în șemineu. Amanda s-a așezat pe covor, în fața focului, întinzînd mîinile spre căldură. Jack a venit în spatele ei și i-a pus o mîna pe spate. L-a simțit sărutînd-o pe păr, gura lui atingînd-o cu blîndețe pe buclele răvășite.

- Spune-mi care sînt condițiile tale, înainte să te seduc din nou, i-a spus el cu glas răgușit.

Ea s-a chinuit să-și amintească ce avusese de gînd să-i spună. Îi era greu să gîndească atunci cînd îi simțea trupul atît de aproape.

- În primul rînd, insist asupra discreției, i-a spus ea. Aș avea mult de pierdut dacă relația noastră intimă ar deveni de notorietate. Vor fi zvonuri, bineînțeles, dar atîta vreme cît vom fi discreți, nu se va isca nici un scandal. De asemenea... A făcut o pauză, simțind cum mîna lui îi aluneca de-a lungul șirei spinării. A închis ochii.

- De asemenea...? a repetat el.

- Vreau ca aventura noastră să aibă o durată limitată. Trei luni, poate. La sfîrșitul acestui timp, vom rămîne prieteni și vom pleca fiecare pe drumul lui.

Deși nu-i vedea chipul, l-a simțit încordîndu-se. Cererea ei îl luase prin surprindere.

- Bănuiesc că ai o listă întregă de motive pentru asta. Aș vrea să le aud, numai Dumnezeu știe însă de ce.

Amanda a dat hotărîta din cap.

- Din cîte am observat, relațiile se termină mai mereu din cauza plictiselii, a certurilor sau geloziei. Dar dacă noi hotărîm de la început cît va dura, mai mult ca sigur că vom reuși să ne despărțim amiabil. N-aș vrea să pierd prietenia ta atunci cînd pasiunea se va sfîrși.

- De ce ești atât de sigură că se va sfârși?

- Păi... nici o aventură nu durează la nesfârșit, nu-i așa?

Nu i-a răspuns, ci i-a pus la rîndul lui o întrebare:

- Și dacă nici unul dintre noi nu va dori să se termine totul după cele trei luni?

- Cu atât mai bine. Prefer să o sfârșim dorindu-ne să mai fi durat decît să ne plictisim unul de celălalt. Și apoi, șansele de a fi surprins cresc proporțional cu timpul... iar eu nu doresc deloc să devin o paria.

A întors-o cu fața spre el, părăind să oscileze între amuzament și iritare.

- Sunt sigur că voi continua să te doresc după cele trei luni, i-a spus. Iar cînd va veni timpul, îmi rezerv dreptul să încerc să te fac să te răzgîndești.

- N-ai decît, i-a răspuns zîbind. Nu mă voi răzgîndi, însă. Am o voință foarte puternică.

- Și eu.

Și-au aruncat priviri provocatoare. Jack a cuprins-o de umeri și și-a apropiat buzele de ale ei. Au fost însă întrerupți de zgomotul făcut de cineva care intra în casă.

- Sînt servitorii mei, i-a spus Amanda. A dat să se ridice. Jack s-a ridicat cu ușurință și a ajutat-o și pe ea.

Deși se știa cu Sukey de-o viață și fusese nevoită să o audă mereu plîngîndu-se de lipsa unui bărbat în

viața ei, Amanda se simțea stînjinită din cauza situației compromițătoare în care se găsea. A simțit cum obrajii îi luau foc, chiar dacă a arborat o expresie politicoasă. Sukey s-a arătat în prag și nu și-a putut ascunde mirarea cînd a văzut că Amanda era singură în casă, doar cu Jack Devlin. Părul și hainele răvășite, atmosfera intimă, toate arătau ce se întîmplase între ei.

- Scuze, domnișoară Amanda.

- Bună seara, Sukey. Sper că tu și Charles ați petrecut bine?

- Foarte bine, domnișoară. A fost o seară foarte plăcută. Vă mai pot fi de folos cu ceva înainte să merg la culcare?

Amanda a dat din cap.

- Te rog să-mi duci un vas cu apă fierbinte în dormitor.

- Da, domnișoară. A evitat intenționat să se uite spre musafirul Amandei și s-a grăbit spre bucătărie.

Înainte să apuce să se miște, Amanda i-a simțit mîna lui Jack prinzînd-o de talie, prin spate. A lipit-o de pieptul lui și și-a cufundat nasul în părul ei, sărutînd-o pe gît. Gura lui era fierbinte și ușoară și i-a trimis senzații delicioase în tot trupul.

- Mai am de adăugat o condiție la înțelegerea noastră, i-a spus el, cu buzele lipite de pielea ei.

- Care? Nu-și mai recunoștea propria voce, acum groasă, încărcată de plăcere.

- Dacă tot vom fi amanți pe termen scurt, vreau să profit la maxim. Vreau să-mi promiți că nu-mi vei refuza nimic. A mîngîiat-o lung și a continuat să-i șoptească. Vreau să fac totul cu tine, Amanda.

- Ce înțelegi tu prin „totul”?

El a rîs încet, în loc de răspuns.

Amanda s-a întors spre el, încruntată.

- Doar nu te aștepti să încuviințez ceea ce nu știu! Jack i-a zîmbit, amuzat.

- Ți-am dăruit un exemplar din cartea doamnei Bradshaw. Cred că ea te va lumina.

- N-am citit-o pe toată, i-a răspuns Amanda. Numai anumite părți... dar mi s-a părut prea obscenă ca să pot continua.

- Nu mi-aș fi imaginat că o lady care este dispusă să renunțe la virginitate într-o trăsură poate fi atît de pudică. Hai să facem o înțelegere. Aventura noastră se va sfîrși după trei luni, la cererea ta, dar în acest răstimp vei fi dispusă să faci cu mine tot ce este descris în cartea Gemmei.

- Doar nu vorbești serios, i-a spus Amanda, consternată.

- Cu anumite limite, bineînțeles. Doar ceea ce este posibil din punct de vedere anatomic. Dar va fi interesant, nu găsești?

- Ești un depravat, i-a spus ea.

- Da, iar pentru următoarele trei luni voi fi doar al tău. I-a zîmbit cu subînțeleles. Ei, cum începea primul capitol?

Amanda nu știa dacă să rîdă sau să se arate oripilată, se întreba dacă el chiar crezuse în propunerea pe care i-o făcuse.

- Parcă începea cu un anume domn care era condus la ușă.

Jack a sărutat-o lung, adînc.

- Eu îmi amintesc altceva, i-a spus. Lasă-mă să te duc sus, să-ți arăt.

Amanda l-a condus spre scară, dar s-a oprit înainte să pună piciorul pe prima treaptă. O cuprinsese brusc rușinea. În întunericul trăsorii îi fusese ușor să se desprindă de realitate, dar în interiorul familiar al casei ei, conștientiza brusc ceea ce făcea.

Părînd să-i înțeleagă nesiguranța, Jack s-a oprit și a lipit-o de balustradă, cuprinzînd-o între brațele lui.

- Să te duc în brațe?

Ea a suit pe prima treaptă, ca să fie la același nivel cu el.

- Nu. Sunt mult prea grea. O să mă scapi sau o să te împiedici și ne frîngem amîndoi gîtul.

Ochii lui albaștri au strălucit.

- Va trebui să te învăț să nu mă subestimezi niciodată.

- Nu e vorba de asta, numai că... A chicotit surprinsă cînd el s-a aplecat și a ridicat-o cu ușurință în brațe. Oh, nu! Jack, mă scapi!

Dar el o ținea bine și nu părea să fie prea grea în timp ce o ducea sus.

- Nu ești nici pe jumătate cît mine, i-a spus. Te-aș putea duce în brațe kilometri întregi, dacă nu te-ai agita atît.

- Gata, ai demonstrat ce voiai să demonstrezi. Acum lasă-mă jos.

- Te las, poți să fii sigură. Direct pe pat. Care este dormitorul tău?

- A doua ușă pe dreapta, i-a spus cu buzele lipite de pieptul lui. Nu o mai purtase nimeni în brațe astfel, și deși se simțea ușor ridicolă, trebuia să recunoască faptul că îi făcea plăcere, într-un mod primitiv.

Și-a sprijinit obrazul de umărul lui, savurînd îmbrățișarea bărbatului puternic.

Au intrat în dormitor iar Jack a închis ușa cu călcîiul. A așezat-o cu grijă pe patul mare, cu baldachin și cearceafuri galben-aurii din damasc. Un nor de aburi se ridica din vasul cu apă fierbinte așezat pe lavoar iar focul fusese aprins în șemineu.

Amanda îl privea pe Jack cu ochi mari, întrebîndu-se dacă avea de gînd să se dezbrace chiar acolo, în fața ei. El și-a așezat haina pe spătarul unui scaun și a început să-și scoată vesta și cravata.

Amanda și-a dres glasul. Inima începuse să-i bată necontrolat, sîngele îi pulsa în vene.

- Jack, i-a spus, doar nu ai de gînd să începem cu *Capitolul Unu*?

El a zîmbit, înțelegînd că se referea la *Păcatele doamnei B*.

- Trebuie să-ți mărturisesc, piersicuțo, că memoria mea are nevoie să fie reîmprospătată. Nu-mi amintesc cum începea blestemăția aceea... Nu vrei să mă luminezi tu?

- Nu, s-a grăbit ea să răspundă, făcîndu-l să rîdă.

Jack s-a apropiat de ea, cu cămașa desfăcută pe jumătate. Lumina lămpii i se reflecta pe mușchii pieptului. I-a scos ușor cerceii, masîndu-i cu blîndețe lobul urechilor. A pus bijuteriile deoparte, pe măsuta de toaletă și i-a desfăcut părul. Amanda a închis ochii, încercînd să respire ritmic. Fiecare mișcare a lui părea dată cu încetinitorul, de parcă atingea cu grijă o creatură extrem de delicată.

- Trebuie să-ți fi plăcut vreun fragment din cartea Gemmei. A descălțat-o, lăsînd pantofii să cadă pe covor. Ceva care să te fi intrigat... care să te fi excitat.

I-a scos ciorapii din mătase, unul cîte unul, atingîndu-i în treacăt pulpele ferme.

- Doar nu-ți imaginezi că ți-aș spune așa ceva, a protestat, rîzînd. În plus, nu mi-a plăcut nimic din cartea aceea îngrozitoare.

- Oh, ți-a plăcut, i-a spus el încet. Și-mi vei spune ce anume. După ce s-a întâmplat între noi, o fantezie sau două nu mai înseamnă mare lucru.

- Spune-mi tu primul, l-a provocat ea.

A prins-o de glezne și a tras-o mai aproape.

- Eu am fantezii legate de fiecare părticică din trupul tău. Părul, gura, sîni... chiar și picioarele.

- *Picioarele mele?* A tresărit cînd el i-a așezat talpa chiar pe porțiunea din față a pantalonilor lui, acolo unde se ghicea o umflătură.

Stînjinită dar și excitată, Amanda l-a privit pe sub gene, surprinzînd strălucirea jucăușă din ochii lui. Și-a tras piciorul și l-a auzit rîzînd. După care a continuat să-și scoată și celexalte haine, lăsîndu-le să cadă pe podea. În cameră se lăsase tăcerea - se auzeau doar lemnele trosnind în foc. Amanda a riscat o privire timidă spre bărbatul gol din față ei și a fost încîntată. Jocul de lumini al flăcărilor îi puneau în evidență fiecare detaliu, mușchii și pielea aurie, liniile ferme ale trupului, care inspirau eleganță și putere. Nu-și imaginase că un om se poate simți atît de confortabil cu propria goliciune, și totuși stătea dezinvolt în fața ei, de parcă ar fi fost complet îmbrăcat. Era excitat, dar nu încerca să ascundă acest lucru. Amanda îl privea și simțea cum o invadea un val de plăcere. Nu-și mai dorise niciodată ceva cu atîta ardoare... să-i simtă

trupul lui gol peste al ei, să-i simtă răsufliarea fierbinte pe piele.

- Acum poți spune că ai văzut un bărbat complet gol, i-a spus Jack. Ce crezi?

Ea și-a umezit buzele uscate.

- Cred că am așteptat prea mult. Nu trebuia să las să treacă treizeci de ani.

A întins mîinile spre ea și i-a desfăcut rochia. Mirosul pielii lui, calde și ușor sărate, a amețit-o, așa cum pățea atunci cînd își bea prea repede paharul cu vin. Și-a proptit mîinile pe umerii lui, ca să-și țină echilibrul.

El a ridicat-o cu blîndețe și a ajutat-o să-și scoată rochia. Rămasă doar în cămașuță, în corsetul subțire și pantalonăși, Amanda s-a îndepărtat puțin de el, cu un murmur rușinat.

- Jack... S-a apropiat de lavoar și a turnat niște apă fierbinte într-un bol de pămînt. Ai putea să aștepti puțin dincolo de paravan? l-a întrebat fără să-l privească. Am nevoie de o clipă de intimitate.

El a venit prin spatele ei și a prins-o de talie.

- Lasă-mă să te ajut.

- Nu, nu, a spus ea, foarte stînjinită. Te rog, du-te acolo. Mă descurc singură.

El a continuat însă să o sărute și i-a ignorat protestele. l-a desfăcut corsetul și i-a dat jos toată

lenjeria. Amanda s-a forțat să stea nemișcată sub privirile lui. Era perfect conștientă de defectele ei: picioarele ar fi trebuit să fie mai lungi, șoldurile erau prea late, abdomenul nu-i era deloc plat. Dar Jack a privit-o intens iar mâna i-a tremurat ușor atunci când i-a mîngîiat sînul rotund. Ai fi zis că se uita la o zeiță și nu la o fată bătrînă de treizeci de ani.

- Doamne, cît de mult te doresc, i-a spus.

Declarația lui a uimit-o.

- Te rog, nu încerca să pretinzi că aș fi frumoasă. Știm amîndoi că nu este așa.

Jack a muiat o bucată de material în apa caldă și i-a șters cu blîndețe interiorul pulpelor. Spre deplina ei rușine, a forțat-o să urce un picior pe scaun, făcînd-o să se expună și mai mult.

- Fiecare bărbat are preferințele lui, i-a spus. A clătît și a stors din nou cîrpa și i-a pus-o direct între picioare, astfel încît căldura să-i mai aline din usturime. Iar tu mi le îndeplinești pe toate.

Amanda și-a sprijinit obrazul de umărul lui gol, relaxîndu-se.

- Chiar îți plac femeile scunde cu șolduri mari? I-a întrebat sceptică.

Și-a plimbat zîmbind mîinile pe fesele ei generoase.

- Îmi place totul la tine. Felul în care te simt, gustul tău... fiecare formă a trupului. Dar ce mă atrage cel mai

tare la tine este aici. I-a atins tîmpla cu degetele. Mă fascinezi, i-a șoptit. Ai făcut-o dintotdeauna. Ești cea mai originală, cea mai provocatoare femeie din cîte am întîlnit. Am vrut să te duc în pat din clipa în care te-am văzut pentru prima oară, în pragul casei tale.

A rămăsese tăcută, nemișcată. L-a lăsat să o curețe, să-i pună comprese fierbinți între pulpe. Când a terminat, el a dus-o spre pat și a așezat-o cu blîndețe. Inima ei bătea violent iar pereții încăperii păreau să se dezintegreze, lăsînd în urmă doar întuneric și atingerea caldă a trupurilor lor.

- Jack, i-a șoptit ea cînd el s-a întins pe pat. Mîinile lui îi găsiseră fesele și le strîngeau ușor, ca ghearele jucăușe ale unei pisici. Jack respira sacadat, cu fața cufundată în părul ei. Prinzînd curaj, Amanda și-a strecurat mîna pînă la sexul lui și l-a atins, strîngîndu-l între degete. El s-a întors pe o parte, lăsînd-o să-l atingă așa cum dorea.

Și-a trecut degetele pe lungimea sexului lui, atingînd ușor venele proeminente și mîngîindu-i bulbul cu degetul mare. Jack a gemut, încleștîndu-și mîna în părul ei.

- Îți place? i-a șoptit ea.

A reușit cu greu să-i răspundă.

- Da. A rîs înfundat. Oh, Doamne, da... mai am puțin și explodez. Mîna lui mare a acoperit-o pe a ei,

ghidînd-o, pînă cînd bărbăția lui i-a atins carnea moale dintre picioare. I-a desfăcut coapsele, deschizînd-o pentru el. Freac-o de tine, i-a șoptit.

Amanda a roșit pînă în vîrfurile urechilor, dar l-a ascultat. Cu fiecare mișcare simțea cum se umezește, iar sexul lui aluneca tot mai mult spre interiorul trupului ei.

- Jack, a gemut ea, te vreau acum. Vreau să te simt în mine. Vreau...

A întrerupt-o cu un sărut adînc.

- Întoarce-te, i-a șoptit. Întoarce-te pe o parte, cu spatele spre mine.

Amanda a gemut cînd l-a simțit jucîndu-se cu sfîrcurile ei.

- Nu... Vreau...

- Știu ce vrei. I-a sărutat chipul înfierbîntat. Fă cum îți spun, iubita mea.

Amanda l-a ascultat cu un suspin și și-a lipit spatele de pieptul lui. I-a simțit erecția între fese și a fremătat. Dorința era atît de puternică încît orice urmă de rușine dispăruse. El i-a sărutat, i-a mușcat grumazul și i-a șoptit ce să facă. Să-și desfacă picioarele și să-și arcuiască spatele. Spre marea ei surpriză, l-a simțind pătrunzînd-o pe la spate. A gemut gutural cînd el a mers și mai adînc, umplînd-o. Deși se purta cu blîndețe, ea a simțit un ușor disconfort, trupul ei nefiind obișnuit cu o asemenea invazie intimă.

- Te doare? i-a șoptit el la ureche.

- Da, puțin, i-a răspuns ea.

Mîinile lui mari i-au acoperit partea din față a trupului, mîngîindu-i sîinii, stomacul, coborînd spre sexul ei. A torturat-o pînă cînd ea a început să se zvîrcolească, dornică de mai mult.

- Jack, te rog... te rog... a gemut ea, încercînd să ajungă la orgasmul pe care el i-l refuza deocamdată.

- Bine, iubita mea, i-a șoptit el. A pătruns-o cu mai multă forță iar lumea a părut să explodeze în jurul ei. Trupul i se strîngea, în spasmele extazului. Cu un gemăt, el s-a retras din ea, împrăștiindu-și sămînța pe cearșaf.

Epuizată, mulțumită, Amanda s-a rostogolit cu fața spre el, îmbrățișîndu-l. I-a simțit pe spate cicatricile bătailor îndurate demult și l-a mîngîiat ușor în timp ce își recăpătau amîndoi ritmul respirației. Jack rămăsese nemișcat, cu genele plecate, ascunzîndu-și gîndurile.

Îl atingea cu grijă, de parcă ar fi putut să-i aline durerea de atunci.

- Domnul Fretwell mi-a spus cîndva că ai încasat bătaii și în locul altor băieți, la școală, i-a spus. Încearcă să-i protejezi pe cei mai slabi.

A strîns din buze, nemulțumit.

- Fretwell vorbește prea mult.

- Mă bucur că mi-a povestit... nu te-aș fi crezut în stare de un asemenea sacrificiu.

El a ridicat din umeri.

- Nu înseamnă nimic. Sînt irlandez, deci eram probabil mai rezistent decît alții.

Amanda s-a lipit și mai tare de el.

- Nu încerca să faci ca toate acele întâmplări să pară neînsemnate.

- Șșt. Jack i-a pus un deget pe buze. Mai ai puțin și mă transformi în sfînt. Crede-mă, nu este cazul. Am fost și rămîn un păcătos. Amanda i-a lins degetul cu vârful limbii, gîdilîndu-l.

Surprins de felul ei jucăuș, Jack a privit-o. Orice urmă de regret îi dispăruse din privire.

- Vrajitoare mică! Cred că găsim ceva mai bun de făcut cu limba ta, i-a șoptit și i-a acoperit gura cu gura lui.

CAPITOLUL 11

Rudele Amandei nu au fost deloc încîntate cînd au aflat că nu va mai veni deloc la Windsor, pentru restul sărbătorilor. Și-au făcut imediat cunoscută nemulțumirea, prin cîteva scrisori puse rapid la poștă, la care Amanda a refuzat să răspundă. În mod obișnuit s-ar fi străduit să le intre în voie, dar zilele treceau și constata că nu-i păsa deloc. Întreaga ei existență se învîrtea în jurul lui Jack Devlin. Orele în care erau despărțiți treceau cu o încetineală înnebunitoare iar serile petrecute împreună căpătaseră un ritm frenetic. Venea întotdeauna la ea după lăsarea întunericii și pleca înainte să răsară soarele și cu fiecare oră pe care o petreceau împreună, ea îl dorea și mai tare.

Jack o trata așa cum nu o mai tratase nici un bărbat, nu o privea ca pe o fată bătrîină, liniștită, molcomă, ci ca pe o femeie caldă, plină de pasiune. Atunci cînd dădea dovadă de prea multe inhibiții, el o necăjea fără milă, provocînd-o și scoțînd la iveală laturi ale ei pe care nici nu bănuise că le-ar fi avut. Existau și

momente în care Jack se transforma din bărbatul ironic într-un amant plin de tandrețe. O ținea în brațe ore întregi, o mîngîia și făcea dragoste cu ea dînd dovadă de multă tandrețe. În acele momente, el părea să o înțeleagă pe deplin, de parcă o citea pînă în adîncul sufletului.

Așa cum conveniseră, Jack o pusese să citească anumite capitole din *Păcatele doamnei B* și le transpuseseră în pat, făcînd mare haz de stînjeneala ei.

- Nu pot, i-a spus ea cu voce pierită într-o seară, acoperindu-și cu cearșaful obrajii roșii ca focul. Pur și simplu nu pot. Alege altceva - fac orice, dar asta nu.

- Mi-ai promis că încerci, i-a spus Jack cu ochii strălucind amuzați, trăgînd de cearșaf.

- Nu-mi amintesc să fi făcut așa ceva.

- Ești lașă. A sărutat-o pe ceafă, apoi și-a coborît buzele pe spatele ei. Fii curajoasă, Amanda, i-a șoptit. Ce ai de pierdut?

- Respectul de sine! A încercat să scape din îmbrățișarea lui, dar el a imobilizat-o și i-a sărutat locul sensibil dintre umeri.

- Eu zic să încerci, a insistat el. Uite, încep eu - nu ți-ar place? A întors-o cu fața în sus și a sărutat-o. Vreau să te gust, i-a șoptit. Vreau să-mi simt limba înăuntrul tău.

Era în stare să moară de rușine, atunci și acolo.

- Poate altădată, i-a spus. Am nevoie de timp, să mă obișnuiesc cu ideea.

El a rîs:

- Tu ai limitat relația noastră la trei luni. Nu mai ai mult timp la dispoziție. Gura lui se juca în jurul buricului ei. Un sărut, atîta tot, a rugat-o el înnebunind-o cu degetul. Chiar aici. Îți cer chiar atît de mult?

Ea a scos un sunet de neputință.

- Doar unul, a spus cu glas nesigur.

Gura lui a coborît ușor, nu înainte ca el să o desfacă cu degetele. A început să o cerceteze cu mișcări circulare, aducîndu-i extazul în fiecare extremitate a trupului, în fiecare nerv, alungîndu-i orice gînd coerent.

- Încă unul? a întreat-o răgușit și și-a plecat din nou capul înainte ca ea să apuce să-l refuze. Gura lui a atins-o din nou, limba lui o incita cu pricepere. S-a așezat apoi între picioarele ei și a oftat de plăcere cînd a auzit-o țipînd și i-a simțit tremurul din corp. Degetul lui pătrunsese în locul umed dintre coapsele ei, urmat de al doilea, tot mai adînc, făcînd-o să-i ceară îndurare, să-l imploră să o elibereze, pînă cînd au știut amîndoi că ea nu-i mai putea refuza nimic. L-a lăsat să facă cu ea orice dorea pînă într-un final, cînd lumea din jurul ei a explodat.

Cîteva minute mai tîrziu, Amanda se odihnea la pieptul lui.

- Trebuie să fi avut multe aventuri, de vreme ce ești atît de priceput, i-a șoptit, simțind o împunsătură de gelozie.

El s-a încruntat ușor, pentru că nu reușea să-și dea seama dacă era o critică sau un compliment.

- Nu prea, i-a răspuns jucîndu-se cu părul ei, răsfirîndu-l pe pieptul lui. Sunt destul de selectiv în privința asta și apoi, am fost într-atît de prins de munca mea încît nu am prea avut timp pentru ele.

- Dar pentru dragoste? Amanda s-a ridicat într-un cot, să-l privească în ochi. Nu te-ai îndrăgostit niciodată nebunește de cineva?

- Nu într-atît încît să-mi afecteze munca.

Amanda a rîs și a întins mîna să-i îndepărteze o suviță care îi căzuse pe frunte. Avea un păr frumos, negru și des, cu firul gros.

- Înseamnă că n-a fost dragoste. Nu și dacă ai putut s-o dai deoparte, pentru că începuse să te stînjenească.

- Dar tu? a contracarat Jack, plimbîndu-și palma fierbinte pe brațul ei. Este clar că nici tu nu te-ai îndrăgostit niciodată.

- Cum de ești atît de sigur?

- Pentru că nu ai mai fi fost virgină.

- Ești cinic, l-a acuzat ea zîmbind. Nu crezi că poți iubi cu adevărat, rămînînd cast?

- Nu, i-a răspuns el sec. Dacă este vorba de dragoste adevărată, trebuie să includă și pasiunea fizică. Altfel, un bărbat și o femeie nu se pot cunoaște deplin.

- Nu sînt de acord. Eu cred că emoțiile pot fi mai intense decît pasiunea fizică.

- Poate pentru o femeie.

A aruncat cu o pernă după el.

- Ești un bătăran primitiv!

Jack s-a ferit rîzînd și a prins-o de încheieturi.

- Toți bărbații sînt niște bătărani primitivi, i-a spus. Numai că unii reușesc să ascundă mai bine acest lucru decît alții.

- Asta explică de ce nu m-am căsătorit pînă acum. Amanda s-a luptat cu el, în joacă, savurînd senzația pe care i-o dădea erecția lui fierbinte, lipită de trupul ei.

- *Mhuirnin*, i-a șoptit el, mă simt obligat să-ți reamintesc că m-am străduit să te satisfac... în timp ce tu nu mi-ai întors acest favor.

Amanda și-a lipit buzele de ale lui, sărutîndu-l cu patimă. Se simțea eliberată de orice inhibiție, imorală, o păcătoasă.

- Trebuie să mă revanșez, imediat, i-a răspuns. N-aș vrea să rămîn datoare.

Privirile li s-au întîlnit, aventuroase, încărcate de dorință. Jack a închis ochii iar Amanda și-a lăsat trupul să alunece, lipit de al lui.

Pentru o femeie care avusese drept moto „Totul cu moderație”, relația cu Jack Devlin se dovedea dezastruoasă pentru echilibrul ei interior. Emoțiile ei treceau de la o extremă la alta, de la plăcerea deplină atunci când era cu el la obsesii și deznădejde, când erau despărțiți. Avea momente când o cuprindea melancolia, învăluind-o ca într-o ceață. Și asta din cauză că știa că totul era vremelnic, că în curînd totul se va sfîrși. Jack nu era cu adevărat al ei și nu avea să fie niciodată. Cu cît îl cunoștea mai bine, cu atît înțelegea că el nu putea să se dăruiască total unei singure femei. I se părea chiar ironic că un bărbat care risca mereu în viața de zi cu zi nu era în stare să-și asume și acest risc, atît de important.

Era prima oară când Amanda își dorea totul de la un bărbat, și inima dar și trupul lui. Ghinionul ei era că-și dorea acest lucru tocmai de la Jack Devlin. Dar asta nu însemna că va rămîne singură toată viața, și-a spus. Jack o învățase că era o femeie dezirabilă, că avea calități pe care i le-ar fi apreciat orice bărbat. Dacă dorea, când relația lor se va sfîrși, își putea găsi un alt partener. Dar pînă atunci... pînă atunci...

Atentă să nu dea de bănuț, Amanda avea grijă să ajungă separat la petreceri și să-l trateze pe Jack cu aceeași politețe prietenoasă ca și pe ceilalți bărbați

prezenți. Nu se trăda prin nici o privire, nici un cuvînt. Jack era la fel de atent și o trata cu un respect exagerat care o enerva și o amuza în același timp. Totuși, pe măsură ce treceau săptămînile, Jack nu mai părea dispus să păstreze cu strășnicie secretul. Începuse să-l deranjeze faptul că ea le dădea atenție și altor bărbați - și i-a spus-o fără ocolișuri într-o seară, pe când luau parte la o serată muzicală. Reușise să o tragă deoparte în timpul pauzei, într-un salon care nu fusese destinat oaspeților.

- Ai înnebunit? a spus Amanda pe cînd el închidea ușa în urma lor. Încăperea era slab luminată. E posibil să ne fi văzut cineva. Îți dai seama la ce bîrfe poți da naștere dacă își dai cineva seama că am dispărut amîndoi în același timp?

- Nu-mi pasă. A înlănțuit-o cu brațele, ținînd-o prizonieră sub greutatea trupului său. De o oră și jumătate încerc să mă țin deoparte și să mă fac că nu observ cum te privesc pofticios ceilalți bărbați. Aș vrea să mergem chiar acum acasă, la naiba!

- Nu fii ridicol, i-a spus ea. Nimeni nu mă privește astfel. Nu știu ce e cu această așa-zisă scenă de gelozie, dar te asigur că nu e necesară.

- Îmi dau și eu seama cînd un bărbat îi face ochi dulci unei femei. Și-a trecut palma peste rochia ei arămie, din mătase și catifea, ajungînd pînă la decolteul generos. De ce te-ai îmbrăcat cu rochia asta?

- Am mai purtat-o și altă dată și mi-ai spus că-ți place. S-a înfiorat sub atingerea fierbinte a mîinii lui.

- Mi-a plăcut în privat, a mormăit el. Nu voiam să o porți în public.

- Jack, a început ea fără să reușească să-și termine fraza, pentru că el îi săruta deja pielea expusă a decolteului. Oprește-te, i-a șoptit. Limba lui se juca deja în valea dintre sîinii ei. Vom fi descoperiți... Oh, lasă-mă să plec înainte să reînceapă muzica!

- Nu mă pot abține. Vocea îi era blîndă, guturală, îi simțea respirația fierbinte pe piele. A strîns-o lîngă el și a sărutat-o cu patimă.

Sentimentul ei de panică se transforma într-o dorință copleșitoare. Nu mai putea respira, nu mai putea gândi, trupul îi devenise neajutorat în mîinile lui cercetătoare. I-a ridicat fustele și și-a strecurat mîinile în pantalonașii ei, cu atîta forță că ea s-a temut că i-i va sfișia. A oftat cînd degetul lui a alunecat între coapsele ei, căutînd carnea moale.

- Nu acum, i-a spus. În cîteva ore vom fi împreună. Poți să aștepti pînă atunci.

- Nu, nu pot. I-a desfăcut șiretul care îi susținea pantalonașii și i-a lăsat să-i cadă la glezne, după care a început să se deschidă furibund la pantaloni. A lipit-o de ușa închisă și a sărutat-o pe gît.

- Jack, a gemut ea, în timp ce teama de a fi surprinși făcea ca inima să îi bată nebunește.

Gura lui i-a înăbușit protestele și, spre disperarea ei, nu a putut rezista plăcerii vinovate. L-a sărutat la fel de dornică și i s-a deschis larg cînd el și-a strecurat un picior între pulpele ei. Ereecția lui o îmboldea, dură și mătăsoasă, și a făcut o mișcare involuntară să-l primească. El a pătruns-o adînc, cu o mișcare sigură. Amanda a gemut cînd el a umplut-o deplin iar trupul ei s-a strîns în jurul invaziei delicioase.

Cu trupul înlănțuit de al lui, ea s-a relaxat sub ritmul lui. Era pe deplin posedată de el, nu-i mai păsa de riscuri, conștientiza doar extazul cărnii lui, unite cu a ei. El se mișca tot mai rapid și curînd a adus-o în pragul orgasmului. I-a acoperit strigătul gutural cu gura lui și a încercat să se retragă, așa cum făcea întotdeauna înainte de a se elibera. A părut însă posedat de o nevoie irezistibilă, primară, și în loc să se retragă s-a îngropat și mai mult înăuntrul ei. Trupul lui puternic s-a cutremurat și a gemut, lipit de pielea ei umedă.

Au rămas înlănțuiți, respirînd greu, în timp ce gura lui aluneca ușor pe buzele ei. Smulgîndu-se într-un final din sărut, Jack i-a șoptit:

- La naiba! Nu trebuia să fac asta.

Amețită, Amanda nu a reușit să-i dea nici un răspuns. De cînd își începuseră relația, își luaseră măsuri să evite o sarcină. Era pentru prima oară că

Jack lăsase totul la voia întâmplării. A încercat să numere zilele.

- E în regulă, cred, a murmurat ea atingându-l obrazul. Nu i-a văzut expresia, dar l-a simțit strângînd din dinți și a fost cuprinsă brusc de un sentiment de neliniște.

- Sophia! a exclamat Amanda. A traversat grăbită holul casei ei, acolo unde o aștepta sora ei mai mare. Trebuia să mă anunți că intenționezi să vii în vizită. Ai fi avut timp să mă pregătesc.

- Voiam doar să mă asigur că mai ești în viață, i-a răspuns rece Sophia, făcînd-o pe Amanda să izbucnească în rîs.

Deși Sophia era o fire băgăcioasă, dominatoare, era de asemenea o soră iubitoare, cu puternice sentimente materne. Sophia era cea care protestase cel mai vehement atunci cînd Amanda devenise romancieră și se mutase la Londra. Scrisorile ei pline de sfaturi, atrăgîndu-i atenția asupra tentațiilor vieții de la oraș, o amuzaseră pe Amanda. Poate că Sophia ar fi fost singura care nu s-ar fi mirat aflînd că Amanda plătise un bărbat, de ziua ei. Doar sora ei mai mare reușea să vadă latura ei nechibzuită, care ieșea uneori la suprafață.

- Sunt foarte vie, i-a răspuns voioasă Amanda. Numai că sînt foarte ocupată. Și-a privit zîmbind sora. Arăți bine, Sophia. De mulți ani, Sophia avea aceeași siluetă ușor rubicondă, se pieptăna la fel, strîngîndu-și părul într-un coc sever și se parfuma cu același parfum dulce, cu iz de vanilie, preferatul mamei lor. Sophia era exact așa cum arăta: o soție atrăgătoare, de la țară, care își strunea cu pricepere soțul anost, dar respectabil și cei cinci copii gălăgioși.

Sophia a inspectat-o din cap pînă în picioare.

- M-am temut că ești bolnavă. Acesta era singurul motiv care să te țină departe de Windsor la care m-am putut gîndi.

- N-aș fi putut avea decît un singur motiv? a rîs Amanda și a poftit-o să intre în casă.

Sophia a strîns din buze.

- Spune-mi tu de ce m-ai obligat să vin aici, în loc să ne vizitezi tu. N-ai venit de Crăciun, dar ai promis că vii în ianuarie. Este deja mijlocul lui februarie și nu am primit nici o veste de la tine. Și lasă prostiile, cum că ai munci mult. Întotdeauna ai fost ocupată, dar asta nu te-a împiedicat să vii la Windsor. Și-a scos boneta de călătorie, practică, din lînă albastră.

- Îmi pare rău că te-am pus pe drumuri, i-a răspuns Amanda ajutînd-o să-și dea jos pelerina de aceeași culoare, cu guler pătrat. Dar sînt încîntată să

te văd. Haide în salon. Ai venit la fix – mă pregăteam să servesc ceaiul. Cum a fost drumul? Ai venit greu...?

– Unde sînt servitorii? a întrerupt-o Sophia, suspicioasă, urmînd-o în salonul decorat în nuanțe de albastru și crem.

– Sukey este la piață, cu bucătăreasa, iar Charles a plecat să cumpere niște vin.

– Excelent. Înseamnă că poți să-mi explici pe larg, în liniște, ce se întîmplă.

– Ce te face să crezi că se întîmplă ceva? a contrariat Amanda. Te asigur că viața mea se desfășoară exact ca de obicei.

– Nu știi să minți, i-a spus cu seninătate Sophia, așezîndu-se. Amanda, îți reamintesc că nu suntem chiar atît de izolați, în Windsor. Aflăm și noi ce se petrece la Londra și am auzit zvonurile în legătură cu tine și un anume domn.

– Zvonuri? a privit-o Amanda cu surprindere.

– Și arăți altfel.

– Altfel? Amanda a roșit, consternată, repetînd ca un papagal cuvintele surorii ei.

– Privirea ta mă face să bănuiesc că zvonurile sînt întemeiate. Ai o relație cu cineva, nu-i așa? Și-a privit atentă sora mai mică, strîngînd din buze. Bineînțeles că ești liberă să-ți trăiești viața așa cum crezi... și am acceptat ideea că tu nu poți accepta dictatul conve-

nițelor. Dacă ai fi făcut-o, te-ai fi măritat cu un bărbat din Windsor și te-ai fi stabilit lîngă rudele tale. În loc de asta, ai vîndut casa părintească, te-ai stabilit la Londra și te-ai dedicat unei cariere. Mi-am spus dintotdeauna că ești liberă să faci ce vrei, dacă asta te face fericită...

– Îți mulțumesc, a întrerupt-o Amanda, cu un ușor sarcasm.

– Totuși, a continuat Sophia, serioasă, acțiunile tale din ultima vreme îți pun în pericol viitorul. Aș vrea să ai încredere în mine și să mă lași să te ajut.

Amanda era tentată să o contrazică, să-i spună una din numeroasele minciuni pe care le avea pregătite, doar ca să o liniștească. Dar după ce și-a privit cu atenție sora a simțit cum o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

– Sophia... am nevoie de cineva care să mă asculte și să mă înțeleagă. Cineva care să nu mă judece. Crezi că ai putea face asta?

– Bineînțeles că nu, i-a răspuns scurt Sophia. Cum îți-aș fi de folos dacă nu ai putea beneficia de judecata mea?

Rîzînd nesigură, Amanda și-a șters ochii cu mîneca.

– Oh, Sophia, mă tem că te voi șoca cu mărturisirile mele.

În timp ce ceștile de ceai li se răceau în mîini, Amanda i-a spus toată povestea relației ei cu Jack

Devlin, ocolind cu prudență câteva detalii ale primei lor întâlniri. Sophia asculta, fără să-și schimbe expresia și fără să scoată un cuvânt.

A vorbit doar atunci când Amanda a terminat de povestit, cu un oftat.

- Ei bine, a spus Sophia gînditoare, nu sînt chiar atît de șocată cum ar trebui, probabil, să fiu. Te cunosc prea bine, Amanda și știi că nu ai putea fi fericită rămînînd singură pentru totdeauna. Deși nu sînt de acord cu ce ai făcut, îți înțeleg nevoia de companie. Trebuie totuși să-și spun că dacă mă asculta și te măritai cu un bărbat drăguț din Windsor nu ai fi ajuns într-o asemenea situație.

- Din nefericire nu te îndrăgostești întotdeauna de bărbatul potrivit.

Sophia a făcut un gest de nerăbdare.

- Aici nu se pune problema iubirii, draga mea. Tu de ce crezi că eu m-am măritat cu Henry?

Întrebarea a uimit-o pe Amanda.

- Eu... nu m-am gîndit niciodată în felul acesta la voi. Păreai mereu atît de fericită cu el!

- Așa și eram, i-a răspuns Sophia. Asta voiam să-ți spun, de fapt. La începuturile căsniciei noastre nu-l iubeam pe Henry, dar am știut că avea un caracter admirabil. Știam că dacă îmi doresc o familie și un loc solid în societate voi avea nevoie de un partener

respectabil. Iar dragostea vine cu timpul. Prețuiesc viața pe care o duc alături de Henry. Ai putea să ai și tu același lucru dacă nu te-ai încăpățîna să fii independentă și ai renunța la iluziile tale romantice.

- Iar dacă nu? a șoptit Amanda.

Sophia a privit-o în ochi.

- Nu știu ce se va alege de tine. Celor care înoată împotriva curentului le este întotdeauna mult mai greu. Eu nu fac altceva decît să constat, Amanda, iar tu știi că am dreptate. Îți spun cu toată dragostea: trebuie să te supui regulilor. Sfatul meu este să pui imediat capăt relației și să-ți găsești un domn dispus să se însoare cu tine.

Amanda și-a frecat tîmplele care o dureau.

- Dar îl iubesc pe Jack, a spus. Nu vreau pe nimeni altcineva.

Sophia a privit-o cu înțelegere.

- Te cred, draga mea, dar nu trebuie să uiți că bărbații ca Devlin al tău sînt ca un desert: îți place pe moment, dar nu-ți face bine la siluetă. Și să știi că nu este o crimă să te măriți cu un bărbat pe care doar îl plăci. După părerea mea, este chiar mai bine decît să te căsătorești cu cel pe care îl iubești. Prietenia durează întotdeauna mai mult decît pasiunea.

- Ce s-a întîmplat? a întrebat-o cu blîndețe Jack, mîngîind spatele gol al Amandei. Stăteau amîndoi în

pat, înfășurați în așternuturi. Abia făcuseră dragoste. S-a aplecat și i-a sărutat umărul. Are legătură cu vizita surorii tale de azi-dimineață? V-ați certat?

- Nu, deloc. De fapt, am discutat mult și mi-a dat o mulțime de sfaturi folositoare înainte de a se întoarce la Windsor. S-a încruntat când l-a auzit mormăind ceva la adresa „sfaturilor folositoare” ale surorii ei și s-a ridicat într-un cot. Nu am cum să nu fiu de acord cu multe dintre părerile ei, chiar dacă nu-mi convin.

Mîna lui s-a oprit brusc.

- Ce părerii?

- Sophia a auzit zvonuri despre relația noastră. A spus că mocnește un scandal și că trebuie să o rup cu tine, altfel reputația mea va fi complet distrusă. I-a zîmbit amar. Am multe de pierdut, Jack. Dacă mă compromit, întreaga mea viață se va schimba. Nu voi mai fi invitată nicăieri, prietenii nu-mi vor mai vorbi. Mai mult ca sigur că va trebui să mă mut undeva, la țară, sau chiar peste hotare.

- Și eu îmi asum același risc, i-a răspuns el.

- Nu. Știi foarte bine că bărbații nu sînt judecați la fel ca femeile, cînd e vorba de asta. Eu voi deveni o paria, în timp ce tu vei fi doar muștrat, poate.

- Ce vrei să spui? Brusc, în voce i se citea mînia. Al naibii să fiu dacă am de gînd să terminăm relația cu o lună și jumătate mai devreme!

- Nu ar fi trebuit să fiu de acord cu acest aranjament. S-a îndepărtat de el, cu un oftat. A fost o nebunie din partea mea. Nu mai judecam limpede.

Jack a tras-o la loc, lîngă el, punîndu-și posesiv mîinile pe trupul ei.

- Dacă te temi de un scandal, voi găsi o modalitate să fim mai discreți. Voi cumpăra o casă la țară, unde să ne vedem fără să ne știe nimeni...

- Nu are rost, Jack. Ceea ce s-a întîmplat între noi... A făcut o pauză, căutînd cuvintele potrivite. Nu le-a găsit, așa că a oftat. Nu mai pot continua.

- Cîteva cuvinte din partea surorii tale mai mari și ești gata să o termini cu mine?

- Sophia doar mi-a confirmat propriile sentimente. Am știut încă de la început că fac o greșală, dar nu am fost în stare să recunosc. Te rog, nu îngreuna lucrurile.

El a înjurat cu sălbăticie și a ținut-o prizonieră sub trupul lui. Pe chip i se citea hotărîrea iar Amanda și-a dat seama că-și făcea niște calcule în minte. Cînd a vorbit, tonul îi era controlat.

- Amanda, nu am de gînd să te pierd. Și tu și eu știm că înțelegerea noastră pe trei luni a fost doar un joc. Nu aveam de gînd să se termine după un răstimp atât de scurt. Am știut de la început că riscăm un scandal iar eu am decis să te protejez, oricare ar fi

consecințele. Ai cuvîntul meu. Haide să terminăm cu prostia asta și să o luăm de unde rămăsesem.

- Cum te-ai gîndit să mă protejezi de un scandal? I-a întrebat Amanda, uimită. Vrei să spui că te-ai însura cu mine ca să-mi salvezi reputația?

El nici nu a clipit:

- Dacă este nevoie.

Nu era prea dornic s-o facă, i se citea în privire. Amanda a înțeles că nu-i făcea deloc plăcere să se căsătorească, cu nimeni.

- Nu, a șoptit ea. Nu-ți dorești să fii soț sau tată. Nu ți-aș putea cere așa ceva... și nici eu nu aș face asta. Merit mai mult decît să fiu privită ca o piatră de moară atîrnată de gîtul cuiva.

Cuvintele au părut să rămînă suspendate în aer. Amanda îi privea chipul hotărît. El nu-și dorise niciodată nimic mai mult decît o aventură, așa că nu-l putea condamna că se simțea așa.

- Jack... a spus, îmi voi aminti mereu de tine... cu tandrețe. Sper să putem continua să lucrăm împreună, să rămînem prieteni.

El a privit-o așa cum nu o mai făcuse niciodată pînă atunci.

- Îți dorești deci să fim prieteni. Și tandrețe este tot ce simți pentru mine.

Ea s-a străduit să-i susțină privirea.

- Da.

Nu-l putea înțelege. Pe chip i se citea amărăciunea. Un bărbat putea arăta așa doar dacă era profund rănit, și totuși ei nu-i venea să creadă că el ținea într-atît la ea. Probabil că-i rănise orgoliul, atîta tot.

- Este timpul să ne luăm rămas-bun, i-a șoptit. Știi și tu asta.

El continua să o privească fix.

- Cînd te pot vedea din nou? a întrebat-o.

- Peste cîteva săptămîni, poate, a ezitat ea. Iar atunci ne vom întîlni ca doi prieteni, sper.

Între ei s-a lăsat tăcerea, stranie și dureroasă. Jack a fost cel care a vorbit:

- Atunci hai să ne luăm rămas-bun așa cum am început, i-a șoptit. Și a tras-o cu asprime lîngă el.

- Jack, a protestat ea, iar el și-a slăbit puțin strînsoarea,

- Nu-ți cer prea mult, nu-i așa? Doar o dovadă de tandrețe. I-a desfăcut picioarele cu genunchiul și a pătruns-o adînc, fără preambul. Amanda și-a ținut răsufierea cînd l-a simțit alunecînd înăuntrul ei. Plăcerea creștea cu fiecare mișcare a lui, coapsele ei îl căutau. A închis ochii și i-a simțit buzele pe sîni, prinzîndu-i sfîrcurile, mușcînd-o ușurel, ațîțînd-o cu limba. S-a luptat să-l aducă și mai aproape, tînjind după căldura, după greutatea lui. A sărutat-o lacom iar ea a gemut cînd a ajuns la orgasm. S-a retras din ea cu

o mișcare bruscă, cu trupul încordat, tremurînd, cău-
tîndu-și la rîndul lui eliberarea.

De obicei, după ce făceau dragoste, Jack o ținea în
brațe și o mîngîia. De data aceasta, însă, s-a dat imediat
jos din pat.

Amanda și-a mușcat buza și a rămas nemișcată în
timp ce Jack și-a căutat hainele și s-a îmbrăcat în
tăcere. Poate dacă ar fi încercat să-i explice mai bine
lucrurile Jack nu ar fi reacționat cu atîta mînie. A
încercat să vorbească, dar avea gîtul încheștat și nu a
reușit să scoată mai mult decît un sunet spart, ciudat.

Auzind-o, Jack s-a întors și a privit-o atent. Du-
rerea care se citea pe chipul ei nu a părut să-l impre-
sioneze. Din contră, a părut și mai frustrat.

Într-un final, i-a vorbit cu glas rece, printre dinți:

- Încă nu am terminat cu tine, Amanda. Voi
aștepta.

După plecarea lui, în dormitorul ei s-a lăsat o
liniște deplină. Și-a strîns în jurul trupului cearșafurile
care păstrau aroma și căldura trupului lui și a încercat
să se calmeze și să gîndească. Nu-și făcuseră promi-
siuni, nici jurăminte... nici ea, nici el nu-și imaginaseră
că va fi ceva permanent.

Se așteptase să sufere cînd se vor despărți, dar nu
își imaginase că va avea un sentiment atît de profund,

de parcă o parte a ei îi fusese amputată. În săptămînile
și lunile care urmau, avea să descopere în ce fel o
schimbase relația cu Jack. Ea nu va mai fi niciodată la
fel. Va avea mereu în minte imaginea ochilor lui
albaștri, gustul gurii lui, aroma pielii fierbinți, lipite de
trupul ei... și timbrul minunat, șoptindu-i la ureche.

- Jack, a murmurat ea și și-a îngropat fața în
pernă, izbucnind în plîns.

Vîntul rece de februarie l-a izbit în față pe Jack
atunci cînd a ieșit din casă. Și-a îndesat adînc mîinile
în buzunare și a pornit, fără vreo direcție. Nu mai
conta încotro mergea sau cît de departe, conta doar să
nu se oprească. Se simțea de parcă ar fi băut mult
whisky prost, din cele care îi făceau gura pungă și-i
dădeau dureri de cap. I se părea imposibil ca femeia
pe care o dorea să nu-l vrea și ea. Înțelegea teama de
scandal a Amandei, dar nu putea accepta ideea că nu
o va revedea, că nu-i va mai vorbi, nu va mai fi a lui...
că relația lor devenise brusc ceva de domeniul
trecutului.

Nu o condamna pentru hotărîrea pe care o luase.
De fapt, dacă ar fi fost femeie și s-ar fi aflat în locul ei,
probabil că ar fi făcut același lucru. Dar nu putea să nu
se simtă furios și pierdut. Cu Amanda cunoscuse o

intimitate pe care nu o mai împărtășise cu nimeni, în toată viața lui. Ei îi spusese lucruri pe care nu le mărturisise nimănui. Și nu avea să-i lipsească numai trupul ei delicios... ci și inteligența ei, râsul... îi făcea plăcere să se afle în aceeași încăpere cu ea, pur și simplu.

În interiorul lui se dădea o bătălie. Se putea întoarce chiar atunci la ea, se puteau certa, o putea convinge să-l primească din nou în patul ei. Dar nu era ceea ce-și dorea ea... nu era bine pentru ea. Înjurînd printre dinți, Jack a grăbit pasul, îndepărtîndu-se tot mai mult de casa ei. Trebuia să facă ce-i ceruse Amanda. Trebuia să-i ofere prietenia lui și să găsească un mod de a și-o scoate din inimă și din minte.

CAPITOLUL 12

Sezonul londonez a început în martie, cu ritualul lui nesfârșit de dineuri, baluri și petreceri. Existau evenimente pentru toate păturile sociale, dar cele mai nesuferite erau cele ale aristocraților cu sînge albastru, care își căutau soții potrivite rangului, pentru a-și asigura descendența. Cei care dădeau dovadă de minte evitau pe cît posibil aceste adunări, în care conversația trenea iar compania era infatuată.

Cele mai căutate erau petrecerile la care participau cei din pătura superioară a clasei de mijloc... oameni fără titluri nobiliare, dar cu averi considerabile. Din acest grup făceau parte politicieni, proprietari de domenii întinse, oameni de afaceri, doctori, ziariști, artiști, chiar și cîțiva comercianți.

De cînd se stabilise la Londra, Amanda fusese binevenită la cine și serate dansante, la concerte private și seri de teatru, dar în ultima vreme refuzase toate invitațiile.

Deși în trecut asemenea evenimente îi făcuseră plăcere, acum nu o mai interesa să iasă nicăieri. Nu

înțelesese pînă acum semnificația expresiei „cu inima grea”. Trecuseră mai bine de patru săptămîni de cînd nu-l mai văzuse pe Jack și își simțea inima împietrită, apăsîndu-i ca un plumb pe plămîni și pe coaste. I se părea greu să și respire. Ea, care le disprețuise pe femeile care alergau după cîte un bărbat, care ura melodramele, nu se putea aduna. Probabil că timpul avea să-i vindece rănile, dar perspectiva zilelor, lunilor, anilor fără el o umplea de amărăciune.

Din cînd în cînd, Oscar Fretwell venea să ia corecturile făcute de Amanda la romanul foileton și atunci îi dădea informații privitoare la șeful lui. Jack devenise de nestăpînit în efortul de a ajunge pe noi culmi ale succesului. Cumpăraseră o publicație notabilă, ziarul *London Daily Review*, și-i crescuse amețitor tirajul la o sută cincizeci de mii de exemplare. Își deschisese alte două librării și mai cumpăraseră încă o revistă. Se zvonea că Jack manevra mai mulți bani decît oricare alt bărbat din Anglia și că încasările lui anuale se apropiau de un milion de lire sterline.

- Este ca o cometă, i se confesase Fretwell, aranjîndu-și din obișnuință ochelarii pe nas. Muncește mai mult decît oricine și nici nu-mi amintesc de cînd nu l-am văzut stînd ca lumea la masă. Sînt sigur că nu doarme mai deloc. Rămîne la birou după ce pleacă toată lumea iar dimineața ajunge înaintea tuturor.

- Ce anume îl animă? îl întrebuse Amanda. Credeam că se va opri într-un final și se va bucura de realizările lui.

- Așa ar fi trebuit, îi răspunsese sumbru Fretwell. Parcă ar vrea să ajungă în mormînt înainte de vreme.

Amanda nu se putea abține să nu se întrebe dacă lui Jack nu-i era dor de ea. Poate că dorea să fie atît de ocupat ca să nu mai aibă timp să se gîndească la sfîrșitul relației lor.

- Domnule Fretwell, i-a spus zîmbind stînjenită. Mi-a mai pomenit numele în ultima vreme? Adică... nu are nici un mesaj pentru mine?

Pe chipul lui Fretwell nu se citea nimic. Îi era imposibil să-și dea seama dacă Jack i se confesase sau nu.

- Pare să fie foarte mulțumit de felul în care s-a vîndut prima parte a romanului *O doamnă neterminată*, s-a grăbit Fretwell să spună.

- Mulțumesc. Amanda și-a mascat dezamăgirea cu un zîmbet forțat.

Și-a dat seama că Jack voia ca relația lor să devină de domeniul trecutului și că ea trebuia să facă același lucru. A început să accepte din nou invitații și s-a străduit să facă conversație și să rîdă cu prietenii ei. Dar nimic nu făcea să dispară sentimentul de singurătate și se trezea pîndind orice referire la numele lui Jack

Devlin. Era inevitabil ca într-o zi să-l întâlnească iar gândul acesta o umplea de teamă dar și de nerăbdare.

Spre surpriza Amandei, pe la sfârșitul lui martie a primit o invitație la balul dat de familia Stephenson, pe care nu o cunoștea prea bine. Și-i amintea vag pe domnul și doamna Stephenson, doi oameni în vîrstă pe care i-i prezentase cu un an în urmă avocatul ei, Thaddeus Talbot. Familia era proprietara unei mine de diamante din Africa de Sud care adusese numelui deja respectat și o avere considerabilă.

Curioasă, Amanda s-a hotărît să ia parte la bal. A îmbrăcat cea mai frumoasă rochie a ei, din satin roz pal cu un guler imens din volane de voal care îi expunea umerii. Fustele ample îi foșneau în timpul mersului, dînd la iveală cînd și cînd frînturi din pantofii de dans croiți din dantelă, cu șnururi din panglică roz. Și-a prins părul într-un coc lejer, lăsînd cîteva șuvițe să-i încadreze fața.

Stephenson Hall era o casă englezească clasică, din cărămidă roșie, cu coloane imense albe, în stil corintic. Tavanul sălii de bal era pictat în stil *trompe l'oeil* cu imagini ale fiecărui anotimp, care se asortau cu elaboratele motive florale ale parchetului strălucitor. Sute de oaspeți forfoteau sub lumina dată de cele mai mari candelabre din cîte văzuse ea vreodată.

De cum a intrat, Amanda a fost întîmpinată de fiul cel mare, Kerwin, un bărbat corpulent de vreo treizeci de ani, care arbora o vestimentație uluitoare. În păr avea cîteva ace cu diamante, pantofii aveau cataramă bătute cu diamante, nasturii erau din diamante și pe fiecare deget avea cîte un inel cu diamante. Amanda nu s-a putut abține să nu se holbeze la bărbatul care reușise să-și împodobească cu nestemate fiecare porțiune a corpului. Stephenson și-a trecut cu mîndrie palma peste reverul hainei și i-a zîmbit:

- Remarcabil, nu? a întreat-o. Văd că strălucirea mea te-a impresionat.

- Aproape că mă dor ochii, i-a răspuns sec Amanda.

I-a luat remarca drept un compliment și s-a aplecat să-i murmure conspirativ la ureche:

- Gîndește-te, draga mea... femeia care va fi întreat de norocoasă încît să se mărite cu mine va purta podoabe asemănătoare.

Amanda i-a zîmbit, conștientă că era ținta privirilor geloase ale fetelor de măritat. Și-a dorit să le fi putut asigura pe toate că bărbatul acela ridicol nu o interesa cîtuși de puțin.

Din nefericire, Stephenson nu a putut fi convins să o scape din ochi toată seara. Se părea că se hotărîse să-i încredințeze Amandei onoarea de a-i scrie povestea vieții.

- Îmi voi sacrifica intimitatea, știu, i-a spus lui o de braț și făcînd ca inelele să-i strălucească. Dar nu mai pot să neg publicului povestea pe care o așteaptă cu atîta nerăbdare. Și doar tu, domnișoară Briars, ai abilitatea de a surprinde esența subiectului. Adică eu? O să-ți facă plăcere să scrii despre mine, ți-o jur. Nu n-o să ți se pară că muncești.

Amanda a înțeles în sfîrșit motivul pentru care fusese invitată la bal: familia convenise că-i putea încredința onoarea de a scrie biografia încrezutului moștenitor.

- Ești foarte amabil, a murmurat ea, căutînd în jur o cale de scăpare. Trebuie însă să-ți spun că biografiile nu sînt punctul meu forte...

- Vom găsi un colț mai retras, a întrerupt-o el, și vom sta împreună toată seara. Îți voi spune povestea vieții mele.

Amanda s-a înfiorat.

- Domnule Stephenson, nu le pot răpi celorlalte doamne plăcerea de a se bucura de compania...

- Vor fi nevoite să se consoleze, i-a spus cu un oftat. La urma-urmei, eu sînt unic, iar în seara asta sînt doar al tău, domnișoară Briars. Haide, vino.

În timp ce era practic tîrîță spre canapeaua din colțul încăperii, a zărit chipul lui Jack Devlin. Inima a început să-i bată cu putere. Nu știa că va veni și el la bal... și a trebuit să facă eforturi să nu se uite la el. Jack

era superb, ca un prinț, în costumul elegant, negru. Stătea alături de cîțiva alți bărbați și o privea peste umeza paharului, cu o expresie satisfăcută, ironică. I-a zămbit, dîndu-i de înțeles că înțelegea prin ce chinuri trecuse.

Dorul de el s-a transformat rapid în furie. Cît era de rău, și-a spus. Îi făcea plăcere să o vadă chinându-se.

A fumegat în tăcere în următoarele două ore, monopolizată de Stephenson care perora despre începuturile lui, despre realizările lui. Sorbea din cînd în cînd din paharul de punci, privindu-i pe ceilalți dansînd, rîzînd, discutînd, în timp ce ea era prinsă în cursă de un burduf autosuficient.

Mai rău decît atît, ori de cîte ori se apropia cineva, pîrînd să dorească să o salveze, Stephenson îl gonia imediat. Exact atunci cînd se pregătea să invoce un rău subit, ca să scape de el, salvarea a sosit exact de acolo de unde nu și-ar fi dorit.

Jack s-a proptit în fața lor, cu chipul golit de orice expresie, ignorînd încercările lui Stephenson de a-l alunga.

- Bună seara, domnișoară Briars.

Stephenson i-a răspuns înainte ca Amanda să apuce să deschidă gura:

- Devlin, ai onoarea să afli primul minunata veste!

Devlin și-a arcuit o sprânceană și a privit-o pe Amanda:

- Minunata veste?

- Am convins-o pe domnișoara Briars să-mi scrie biografia.

- Adevărat? I-a aruncat Amandei o privire de gheață. Sper că nu ai uitat, domnișoară Briars, că ai alte obligații contractuale. Oricît de tentant ar fi acest proiect, mă tem că va trebui amînat.

- Dacă spui, a murmurat Amanda, recunoscătoare. I-a aruncat o privire plină de subînțelesuri, promițîndu-i răzbunare dacă nu o salva imediat.

Devlin a făcut o plecăciune și i-a întins mîna:

- Putem continua această discuție? În timpul unui vals, poate?

Amanda nu mai avea nevoie de un alt imbold. A sărit imediat de pe canapea, de parcă scăpa din camera de tortură, și l-a luat de mîna.

- Bine, dacă insiști...

- Oh, da, a asigurat-o el.

- Și povestea mea? a protestat Stephenson. Nu am terminat să-i spun despre studiile la Oxford... A pufnit indignat cînd Jack a condus-o pe Amanda în cercul dansatorilor. Prin aer pluteau acordurile unui vals vesel, dar melodia nu a reușit să-i aline iritarea.

- Nu ai de gînd să-mi mulțumești? a întrebat-o Jack.

- Pentru ce? i-a răspuns, morocănoasă.

- Pentru că te-am salvat de Stephenson.

- Puteai s-o faci acum două ore. Nu ai de ce să te aștepti să-ți mulțumesc.

- De unde era să ghicesc că nu-l găsești atrăgător?

- N-au decît, din partea mea. Iar tu l-ai lăsat să mă chinuiască pe cel mai nesuferit bărbat din cîți am cunoscut vreodată.

- Este respectabil, educat, necăsătorit și bogat - ce ți-ai putea dori mai mult?

- Nu este deloc educat, a ripostat Amanda cu vehemență. Iar conversația lui este limitată la un singur subiect: el însuși.

- Da, dar știe o mulțime de lucruri despre pietrele prețioase.

Amanda era tentată să-i dea una chiar acolo, de față cu ceilalți dansatori. Citindu-i expresia, Devlin a izbucnit în rîs, deși încerca să pară chinuit de remușcări.

- Îmi pare rău. Sincer: uite, vreau să mă revanșez. Spune-mi cu cine ai vrea să faci cunoștință în seara asta iar eu ți-l prezint, oricine ar fi.

- Nu e cazul, i-a răspuns ea. Compania lui Stephenson m-a scos din minți. Sunt o companie potrivită doar pentru tine.

Ochii i-au zîmbit.

- Atunci dansează cu mine.

Așa cum se așteptase, era un dansator desăvârșit. O conducea cu fermitate și grație, fără să facă vreun pas greșit. Nu era doar priceput, ci și grațios.

Mirosul de cămașă apretată se amesteca cu aroma pielii lui, sărată și curată, cu un iz de parfum. De ce mirosea atât de bine? s-a întrebat Amanda. Mai bine decât toți bărbații pe care îi cunoștea.

Muzica îi învăluia iar ea s-a relaxat în brațele lui. Nu prea dansase în tinerețe, majoritatea bărbaților părînd să o considere prea serioasă pentru o asemenea activitate frivolă.

În timp ce se roteau în ritm cu celelalte perechi, Amanda observa schimbările subtile de pe chipul lui Jack. În cele două săptămîni de cînd se despărțiseră, părea să fi pierdut din vioioșie și din atitudinea mîndră. Părea mai în vîrstă, îi apăruseră chiar cîteva riduri. Slăbise vizibil, iar pomeții îi păreau acum mai proeminenți și bărbia mai pătrată. Avea și cearcăne, dovadă a lipsei de somn.

- Arăți foarte obosit, i-a spus ea direct. Ar trebui să dormi mai mult.

- Tînjesc după tine, i-a spus pe un ton ironic, care sugera exact contrariul. Acesta este răspunsul pe care îl așteptai?

Ea s-a încordat.

- Dă-mi drumul. Mi s-a desfăcut bareta de la pantof.

- Nu încă. Mîna lui rămăsese pe mijlocul spatelui ei. Am să-ți dau cîteva vești bune. Prima parte din *O doamnă neterminată* s-a epuizat deja. Iar cel de-al doilea tiraj se vinde la fel de bine, așa că am de gînd să dublez tirajul viitor.

- Sînt într-adevăr vești bune. Dar plăcerea pe care ar fi simțit-o în mod normal era umbrită de tensiunea dintre ei. Jack, pantoful meu...

- La naiba! a mormăit el și s-a oprit din dans, conducînd-o spre perete.

Amanda s-a sprijinit de brațul lui, lăsîndu-se ghidată spre un scaun aurit. Și-a blestemat în gînd pantoful care îi alunecase de tot din picior. Abia mai reușea să meargă.

- Stai jos, i-a poruncit scurt Jack și a îngenuncheat în fața ei.

- Oprește-te, i-a spus Amanda, conștientă că atrăgeau o mulțime de priviri curioase.

Cîteva invitați șușoteau deja la adăpostul evantaielor sau a mîinilor înmănușate. Domnișoara Briars cea corectă era ajutată de Jack Devlin, craiul notoriu.

- Se uită lumea la noi, i-a spus în șoaptă pe cînd el îi scotea pantoful din picior.

- Nu te mai agita atît. Am mai văzut barete desfăcute la viața mea. Unele femei și le desfac singure,

folosindu-le drept scuză să-și arate gleznelor părțile
nerilor lor.

- Dacă vrei să insinuezi că m-aș folosi de un
pretext atât de stupid... ești mai nesuferit și mai
încrezut decât credeam! Amanda roșise violent din
cauza stînjeneții. Jack îi privea zîmbind pantoful
subțire.

- Ei, domnișoară Briars, i-a șoptit el. Cita
frivolitate din partea ta!

Își cumpărase pantofii aceia de dans dintr-un
impuls. Spre deosebire de ceilalți pantofi ai ei, nu erau
deloc practici. Erau subțiri, numai din dantelă și pan-
glici, cu o floare brodată în vîrf. Una din barețele care
îi susțineau glezna se rupsese iar Jack i-a înnodat-o cu
mișcări pricepute.

Își păstrase o expresie impasibilă, și totuși în ochi
avea o strălucire amuzată. Era clar că îi făcea plăcere
să o vadă neajutorată, stînjenețită de atenția pe care o
atrăsese asupra lor.

Devlin a avut grijă să nu-i expună deloc glezna în
timp ce o încălța la loc. Amandei nu-i plăcuseră nicio-
dată picioarele ei, pe care le considera butucănoase și
prea scurte. Nimeni nu scrisese niciodată ode pentru
femeile cu glezne groase, ci doar pentru cele cu glezne
subțiri, grațioase. Dar chiar și gleznelor ei lipsite de
romantism erau extrem de sensibile, așa că nu și-a

putut reprimă un fior cînd i-a simțit degetele
atingînd-o.

A fost doar o atingere ușoară, dar a resimțit-o în
tot trupul. Îl dorea. Un val de plăcere a inundat-o, gura
i s-a uscat, de parcă nu i-ar mai fi păsat că se aflau
într-o încăpere înțesată de lume. Voia să-i acopere
buzele cu ale ei, să-l simtă deasupra ei, pătrunzînd-o.
Gîndurile primitive care îi treceau prin cap au amețit-
o și au îngrozit-o în același timp.

Jack i-a eliberat piciorul și s-a ridicat în picioare,
în fața ei.

- Amanda, a spus încet, fixînd-o cu privirea.

Nu se putea uita la el, abia dacă reușea să vor-
bească:

- Te rog, lasă-mă singură, te rog.

A părut să o înțeleagă, așa că a făcut o plecăciune
politicoasă și s-a îndepărtat.

Amanda a respirat adînc de cîteva ori, încercînd
să se liniștească. Îl dorea și acum, chiar și după timpul
în care fuseseră despărțiți... Singurătatea, dorul de el
o aduseseră în pragul disperării. Cum va reuși să mai
dea din nou ochii cu el, în alte împrejurări?

- Domnișoară Briars?

Vocea plăcută i-a mîngîiat urechile. A ridicat
privirea chinuită și a dat de o figură familiară. Un

bărbat înalt cu păr argintiu îi zîmbea larg. Ochii de culoarea ciocolatei i-au surprins ezitarea.

- Nu cred că-ți mai amintești de mine, i-a spus. Ne-am cunoscut de Crăciun, la petrecerea domnului Devlin...

- Bineînțeles că-mi amintesc, i-a spus Amanda. Era acel autor cunoscut de versuri pentru copii cu care purtase o conversație atît de plăcută de Crăciun. Ce plăcere să te revăd, domnule Hartley!

- Nu pot înțelege cum de cea mai fermecătoare doamnă de aici nu dansează. Te pot invita la un cadril?

Ea a clătinat din cap cu regret.

- Mă tem că baretele pantofilor mei nu vor rezista. Am noroc dacă reușesc să-i țin în picioare pentru tot restul serii.

Hartley o privea de parcă nu reușea să-și dea seama dacă ea încerca să-l expedieze sau nu. Amanda i-a zîmbit din nou:

- Totuși, a adăugat ea, cred că reușesc să ajung pînă la masa cu răcoritoare, dacă ești atît de amabil să mă însoțești.

- Mi-ar face mare plăcere, i-a răspuns el sincer, oferindu-i brațul. Am sperat să te revăd, după petrecere. Din nefericire nu ai prea ieșit în societate în ultima vreme.

Amanda i-a aruncat o privire atentă, încercînd să-și dea seama dacă auzise vreun zvon legat de

aventura ei cu Jack. Dar expresia lui Hartley era blîndă și politicoasă, fără vreo urmă de insinuare.

- Am avut mult de lucru, i-a răspuns, rușinată.

- Bineînțeles... o femeie cu talentul tău... Operele memorabile îți solicită mult timp. Ajunseseră lîngă masă, iar Hartley i-a făcut semn unui servitor să-i umple farfuria Amandei.

- Dar tu? I-a întrebat ea. Ai mai scris ceva versuri?

- Mă tem că nu. Mi-am petrecut mare parte din timp cu sora mea și cu copiii ei. Are cinci fiice și doi fii, ca niște zvîrlugi.

- Îți plac copiii, a remarcat Amanda.

- Oh, da. Copiii au un fel anume de a-ți reaminti scopul pe care îl ai în viață.

- Care ar fi...?

- Să iubești și să fii iubit, bineînțeles.

Pe Amanda o uimea sinceritatea lui. A zîmbit, gînditoare. Era un bărbat care nu se temea de sentimentele lui.

Ochii lui Hartley erau încrezători și calzi, dar gura lui păstra o umbră de regret cînd a continuat:

- Răposata mea soție și cu mine nu am putut avea copii, spre dezamăgirea noastră. O casă fără copiii este mult prea liniștită.

În timp ce mergeau de-a lungul mesei cu gustări, Amanda continua să zîmbească. Hartley era un ade-

vărat gentleman, blînd și inteligent. Chipul lui, deși nu era neapărat frumos, era atrăgător. Genul de chip la care te puteai uita o zi întreagă fără să te plictisești, simetric, cu nasul mare și ochi vii. Fusese prea vrăjită de Jack Devlin în trecut ca să-l remarce pe Hartley. Ei bine, și-a jurat în gînd, nu va repeta această greșeală.

- Sper că-mi vei permite să te vizitez din cînd în cînd, i-a spus Hartley. Mi-ar face plăcere să ieșim la plimbare, cu trăsura, cînd vremea se va mai îndrepta.

Charles Hartley nu era un erou de poveste, nici vreun personaj fermecător dintr-un roman, era doar un bărbat tăcut, de nădejde, căruia îi plăceau aceleași lucruri ca și ei. Hartley nu putea să o facă să se îndrăgostească nebunește, dar o putea ajuta să rămînă cu picioarele bine înfipite în pămînt. Nu era un bărbat interesant, care să-i dea fiori, dar ceea ce trăise cu Jack Devlin avea să-i ajungă pentru întreaga viață. Acum își dorea ceva - pe cineva - real, de încredere, care să se mulțumească cu o viață obișnuită.

- Mi-ar face mare plăcere, i-a răspuns Amanda, constatînd curînd că putea să-și alunge din minte gîndurile legate de Jack atunci cînd se afla în compania lui Charles Hartley.

CAPITOLUL 13

Oscar Fretwell își terminase treaba și făcea un ultim tur, pe la fiecare etaj, să verifice dacă ușile erau încuiate. S-a oprit în fața biroului lui Devlin. Înăuntru era lumină și răzbătea un miros ciudat... de fum. Alarmat, Fretwell a bătut la ușă și a intrat:

- Domnule Devlin...

S-a oprit și l-a privit uimit pe cel care îi era șef și prieten. Devlin era așezat la birou, înconjurat de obișnuitele teancuri de hîrtii și cărți, și trăgea tacticos dintr-un trabuc. În scrumiera de cristal erau mai multe chiștocuri iar tabachera din lemn de cedru era goală pe jumătate, semn că Devlin fuma de ceva vreme.

Încercînd să-și adune gîndurile înainte de a vorbi, Fretwell și-a scos ochelarii și i-a șters cu multă grijă. Și i-a pus din nou la ochi și l-a măsurat din priviri pe Devlin. Deși îi spunea doar rareori pe numele mic, pentru că i se părea necesar să-și arate respectul pentru el în fața angajaților, acum i s-a părut potrivit să-l folosească. Toți ceilalți plecaseră deja. În al doilea

rînd, Fretwell simțea nevoia să restabilească legătura dintre ei, care existase încă din copilărie.

- Jack, a spus încet, nu știam că-ți place să fumezi.

- Azi îmi place. Devlin a tras din nou din trabuc, privindu-l fix pe Fretwell. Du-te acasă. Nu am chef de vorbă.

Fretwell l-a ignorat și s-a apropiat de fereastră. A deschis-o, lăsînd aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. Fumul albăstrui s-a dispersat încet. S-a dus apoi la birou, s-a uitat la tabacheră și a scos un trabuc.

- Îmi dai voie?

Devlin a mormăit ceva în semn de răspuns și a dat pe gît un pahar cu whisky. Fretwell a încercat să taie capătul trabucului, dar nu a avut succes. A continuat să încerce să-l reteze pînă cînd Devlin a întins mîna spre el, pufnînd.

- Dă blestemăția aia încoace.

A scos dintr-un sertar un briceag bine ascuțit și a făcut o tăietură circulară, îndepărtînd marginile zdrențuite lăsate de foarfece. I-a întins lui Fretwell trabucul și chibriturile și l-a privit aprinzîndu-l.

S-a așezat pe un scaun aflat în apropiere și au fumat o vreme în liniște. Fretwell se gîndea la ce i-ar putea spune prietenului său. Adevărul era că arăta ca naiba. Ultimele săptămîni de muncă îndîrjită, băutură și lipsă de somn își puseseră amprenta asupra lui. Fretwell nu-l mai văzuse niciodată arătînd atît de rău.

Devlin nu fusese niciodată un bărbat în cale-afară de fericit. Privea viața ca pe o bătălie pe care trebuia să o cîștige, iar și iar, și cine l-ar fi putut învinui, dat fiind trecutul lui? Dar păruse întotdeauna invincibil. Atunci cînd îi reușea o afacere, era fermecător de arrogant, nonșalant, plin de umor.

Dar acum îl supăra ceva, ceva care conta mult pentru el. Mantia de invincibilitate dispăruse, lăsînd la iveală un bărbat care nu-și găsea liniștea.

Fretwell știa prea bine cînd începuseră toate necazurile - atunci cînd o cunoscuse pe domnișoara Amanda Briars.

- Jack, a început el cu grijă, este evident că în ultima vreme te preocupă ceva. Dacă vrei să discuți despre...

- Nu. Jack și-a trecut mîna prin păr, absent.

- Ei bine, aș vrea eu să-ți spun ceva. A tras lung din trabuc, înainte să continue: se pare că doi dintre scriitorii noștri au început... nu știu cum să o numesc... o idilă...

- Adevărat? s-a arătat mirat Devlin.

- Știi că dorești să fii informat întotdeauna despre ce se petrece în viețile autorilor tăi, așa că m-am gîndit că ar fi bine să știi ce se zvonește. Se pare că domnul Charles Hartley și domnișoara Briars au fost văzuți destul de des împreună, în ultima vreme. O dată la teatru, de cîteva ori prin parc, la diferite evenimente...

– Știu, l-a întrerupt morocănos Devlin.

– Iartă-mă, dar credeam că tu și domnișoara Briars... cândva...

– Ai devenit mai rău decît o babă băgăcioasă, Oscar: trebuie să-ți găsești neapărat o femeie și să nu te mai preocupe problemele personale ale celorlalți.

– Am o femeie, i-a răspuns Fretwell. Și nu mă amestec în viața ta privată, nici nu o comentez, atîta vreme cît nu îți afectează munca. Dar am și eu o parte din acțiuni, mică, e-adevărat, așa că sînt îndreptățit să mă îngrijorez. Dacă firma merge prost, toți angajații au de suferit. Inclusiv eu.

Jack a oftat și și-a stins trabucul în scrumieră.

– La naiba, Oscar, a spus el, obosit. Știu prea bine că nu-mi vei da pace pînă nu-ți răspund, așa că... da. Recunosc că la un moment dat m-a interesat domnișoara Briars.

– Destul de mult, a murmurat Fretwell.

– Dar este de domeniul trecutului.

– Este?

Devlin a răs cu amărăciune.

– Domnișoara Briars este mult prea inteligentă ca să-și dorească să se încurce cu mine. Și-a frecat bărbia și a continuat: Hartley este o alegere bună pentru ea, nu crezi?

Fretwell s-a văzut obligat să-i răspundă cu onestitate:

– Dacă aș fi în locul domnișoarei Briars m-aș mărita cu Hartley fără să ezit vreo clipă. Este unul dintre cei mai de treabă bărbați din cîți cunosc.

– Ei bine, asta este. Le doresc numai bine. Nu cred să mai treacă mult timp pînă să se căsătorească.

– Bine, dar... tu? O s-o lași să se mărite cu altul?

– Nu numai că o las, chiar o voi conduce la altar, dacă mi-o cere.

Fretwell a clătinat din cap, înțelegînd temerea care îl făcea pe Devlin să o alunge pe femeia care însemna atît de mult pentru el. Era o izolare auto-impusă pe care păreau să o împărtășească toți cei care scăpaseră cu viață de la Knatchford Heath. Prea puțini erau cei care reușeau să aibă relații de durată cu o femeie. Chiar și el reușise să iubească și să piardă o femeie cu care se potrivea de minune, doar pentru că nu era în stare să riște și să se atașeze de ea.

Nu-i plăcea însă cînd vedea că și Devlin avea aceeași soartă, mai ales că sentimentele lui pentru Amanda păruseră atît de profunde. Dacă ea se mărita cu altcineva, era mai mult ca sigur că Devlin nu va redeveni niciodată cum fusese.

– Ce ai de gînd să faci, Jack? l-a întrebat.

Devlin s-a prefăcut că nu înțelegea întrebarea.

– În seara asta? Mă duc la Gemma, să caut compania unei femei și să plătesc pentru asta.

- Dar tu nu te culci cu tîrfe, i-a spus Fretwell, uimit.

Devlin i-a zîmbit sumbru și a făcut un gest spre scrumiera plină:

- Nici nu fumez, nu?

- N-am mai fost niciodată la un picnic în casă, a spus Amanda rîzînd, privind în jur. Charles Hartley o invitase pe micul lui domeniu, de la marginea Londrei. Sora lui mai mică, Eugenie, juca rolul gazdei. Amanda a plăcut-o de îndată ce a văzut-o. Ochii ei întunecați străluceau de tinerețe, nici n-ai fi zis că era mama a șapte copii. Avea același aer senin ca și fratele ei.

Nu aveau sînge aristocrat, dar erau de familie bună, respectabilă și suficient de bogată. Amanda îl admira și mai mult pe Charles pentru asta: deși avea mijloacele materiale care i-ar fi permis să ducă o viață indolentă, el alesese să-și găsească o ocupație și să scrie pentru copii.

- Nu este un picnic autentic, a recunoscut Charles. Dar n-am putut face mai mult, dat fiind că frigul de afară nu ne permite.

- Aș fi vrut să fie și copiii aici, i-a spus Amanda lui Eugenie. Domnul Hartley îmi vorbește atît de des despre ei încît am impresia că îi cunosc deja.

- Dumnezeu! a exclamat rîzînd Eugenie. Nu la prima noastră întîlnire! Copiii mei sînt niște neastîm-

părați și n-aș fi vrut să te sperie și să nu te revăd niciodată.

- Nu cred că s-ar fi întîmplat asta, i-a răspuns Amanda așezîndu-se pe locul pe care i-l arătase Charles. Picnicul fusese amenajat într-o încăpere octogonală, scaldată de soare, unde fusese „plantată” o adevărată grădină: trandafiri albi, flori de liliac și magnolii argintii, care umpleau aerul cu mirosul lor delicat. Pe masă erau pahare de cristal și tacîmuri de argint, iar pe fața de masă albă ca neaua erau presărate petale de trandafiri roz care se asortau perfect cu farfuriile de porțelan.

Eugenie a ridicat paharul cu șampanie și i-a zîmbit lui Charles:

- Vrei să ții un toast, fratele meu drag?

El a privit-o pe Amanda în ochi:

- Pentru prietenie, a spus simplu. Dar căldura din ochii lui mărturisea un sentiment mai adînc decît o simplă prietenie.

Amanda a sorbit din băutura rece, reconfortantă. Se simțea bine în compania lui Charles Hartley. Petrecuseră multă vreme împreună în ultima perioadă, plimbîndu-se cu trăsura sau mergînd la petreceri și la seri de lectură. Charles era un gentleman desăvîrșit, făcînd-o să se întrebe dacă îi treceau vreodată prin minte și gînduri indecente. Părea incapabil de mojie

sau vulgaritate. *Toți bărbații sînt niște primitivi*, îi spusese cîndva Jack... Ei bine, se înșelase. Charles Hartley era dovada.

Pasiunea nesăbuită care o chinuse atît de mult părea să se mai stingă, încet. Încă se mai gîndea la Jack mult mai des decît ar fi dorit, iar în rarele ocazii în care se vedeau încă o mai treceau florii, dar din fericire acest lucru nu se întîmpla prea des. Iar cînd se vedeau, Jack era extrem de politicoș, ochii lui albaștri o priveau cu prietenie, dar și cu răceală, și discutau numai despre afaceri.

Charles Hartley, pe de altă parte, nu mai făcea un secret din sentimentele lui pentru ea. Iar acest văduv amabil, lipsit de complicații, era ușor de plăcut. Era evident că-și dorea și că avea nevoie de o soție. Era tot ce admira Amanda la un bărbat: era cerebral, moral, cu mult bun-simț și inteligent.

Ce ciudat i se părea ca acum, după atîția ani, viața ei să se schimbe într-atît... să fie curtată de un bărbat bun, să știe că relația lor putea duce la căsătorie, dacă ea dorea acest lucru. Charles Hartley era diferit de toți bărbații pe care îi cunoscuse – îi era uimitor de ușor să aibă încredere în el. Știa, în adîncul sufletului că el avea să o respecte întotdeauna. Mai mult decît atît, împărtășeau aceleași valori, aveau aceleași interese. În scurt timp, el îi devenise un bun prieten.

Ar fi vrut să reușească să simtă și o atracție fizică pentru el, dar ori de cîte ori se imagina în pat cu el, gîndul nu îi dădea deloc fiori. Poate că asta urma să vină cu timpul... sau poate că va reuși să se mulțumească cu o căsnicie plăcută, dar lipsită de pasiune, așa cum păreau să aibă surorile ei.

Acesta era drumul pe care trebuia să-l urmeze, se îmbărbăta Amanda. Sophia avusese dreptate – era timpul să-și întemeieze propria familie. Iar dacă Hartley o cerea, avea să se mărite cu el. Cariera ei urma să-și mai încetinească ritmul, poate că renunța complet la ea, pierdută în grijile cotidiene ale oricărei femei. *Este întotdeauna mai greu pentru cel care înoată împotriva curentului*, îi spusese Sophia, iar adevărul cuvintelor ei devenea tot mai evident cu fiecare zi care trecea.

Pe cînd își schimba rochia, pregătindu-se să iasă la plimbare cu Charles, Amanda a observat că ținuta ei cea mai bună pentru trăsură, de culoarea mălului verde, abia dacă o mai cuprindea.

– Sukey, a spus oftînd, poate că ar trebui să-mi strîngi mai tare corsetul. Probabil că va trebui să intru la regim. Dumnezeu știe de ce m-am împlinit atît de mult în ultimele săptămîni.

Spre uimirea ei, Sukey nu a râs, nu a compătimit-o și nici nu s-a grăbit să-i dea vreun sfat, ci a rămas nemișcată în spatele ei.

- Sukey? a spus Amanda, întorcându-se. Expresia ciudată a servitoarei a descumpănit-o.

- Nu cred că e bine să strângem corsetul, domnișoară Amanda, i-a spus Sukey. Să nu-ți faci rău în caz că ești... Vocea i s-a stins.

- Ce să fiu? Fata tăcea. Sukey, spune-mi imediat la ce te-ai gândit. Crezi că aș putea fi...?

S-a oprit brusc. A simțit cum sângele îi părăsea obraji. Și-a dus imediat mâna la stomac.

- Domnișoară Amanda, a vorbit cu grijă servitoarea, cât a trecut de când ai avut ultimul ciclu?

- Mult, i-a spus Amanda, cu o voce care i s-a părut chiar și ei ciudat de detașată. Cel puțin două luni. Dar am fost prea preocupată ca să mă gândesc la asta.

Sukey a dat din cap, părînd incapabilă să mai scoată un cuvînt.

Amanda s-a așezat pe primul scaun întîlnit în cale. Rochia pe jumătate desfăcută s-a așternut în valuri în jurul ei. O cuprinsese un sentiment ciudat, de parcă rămăsese suspendată undeva, în aer, fără să mai poată atinge pămîntul. Și nu era deloc o senzație plăcută. Își dorea cu disperare să găsească un punct de sprijin, ceva care să-i confere siguranță.

- Domnișoară Amanda, a spus într-un târziu Sukey. Domnul Hartley trebuie să sosească din clipă-n clipă.

- Te rog trimite-l înapoi, i-a răspuns Amanda. Spune-i... spune-i că nu mă simt bine. Și trimite imediat după doctor.

- Da, domnișoară Amanda.

Știa că doctorul nu va face altceva decît să-i confirme ceea ce știa deja. Schimbările recente care se petrecuseră în corpul ei, instinctul ei de femeie, totul ducea spre o singură concluzie. Era însărcinată cu copilul lui Jack Devlin... și nu-și putea imagina o dilemă mai mare.

Despre femeile necăsătorite care rămîneau însărcinate se spunea că erau „într-o situație dificilă”. Amanda era pe punctul de a rîde isteric. Situație dificilă? Nu, era un dezastru care avea să-i schimbe pentru totdeauna viața.

- N-o să te părăsesc, domnișoară, i-a spus Sukey. Indiferent ce se va întîmpla.

Chiar și în haosul de gânduri, Amanda a fost mișcată de dovada de loialitate a femeii. A prins-o de mîna aspră, muncită:

- Îți mulțumesc, Sukey. Nu știu ce voi face... dacă aștept într-adevăr un copil... va trebui să plec. Peste hotare, mai mult ca sigur. Va trebui să părăsesc Anglia pentru un timp îndelungat.

- Oricum m-am plictisit de Anglia, i-a răspuns Sukey. Plouă mereu, totul e gri, frigul îți pătrunde în oase... Ei, Franța sau Italia, acolo am visat dintotdeauna să trăiesc.

Amanda a rîs amar:

- Vom vedea, Sukey. Vom vedea ce este de făcut.

Timp de o săptămînă după ce doctorul i-a confirmat sarcina, Amanda a refuzat să-l primească pe Charles Hartley. I-a trimis un bilet în care îi spunea că suferea de gripă și că avea nevoie de cîteva zile ca să-și revină. El i-a trimis un mesaj de răspuns și un minunat buchet de flori.

Trebuia să se gîndească la o mulțime de lucruri și să ia decizii importante. Nu-l putea învinovăți pe Jack Devlin pentru starea ei. Era o femeie matură care înțelesese riscurile și consecințele unei aventuri. Responsabilitatea era doar a ei. Deși Sukey îi sugerase, mai pe departe, că ar fi trebuit să-i spună adevărul lui Jack, gîndul o umplea de oroare. În nici un caz! Amanda știa cu siguranță un singur lucru: că Jack Devlin nu-și dorea să devină soț și tată. Nu avea rost să-l împovăreze cu problema ei - era în stare să-și întrețină și singură copilul.

Avea o singură alternativă: să-și facă bagajele și să plece în Franța, cît de curînd. Să-și inventeze, poate, un soț mort... o minciună care să-i permită să facă parte din societatea franceză locală. Putea cîștiga la fel de bine și publicînd din afara țării. Nu era nevoie ca Jack să afle despre existența copilului pe care nu și-l dorea, în nici un caz. Nimeni nu avea să știe adevărul, cu excepția Sophiei și a lui Sukey.

S-a concentrat asupra planurilor de plecare, pregătindu-se pentru schimbarea drastică din viața ei. Într-un sfîrșit, i-a permis lui Charles Hartley să o viziteze într-o dimineață, ca să-și poată lua rămas-bun.

Charles a sosit cu un buchet de flori. Era îmbrăcat într-un costum clasic, elegant. Amanda a simțit o împunsătură de regret cînd și-a dat seama că nu-l va revedea niciodată. O să-i lipsească chipul lui blînd, deschis, compania lui lipsită de complicații.

- La fel de frumoasă ca întotdeauna, poate doar puțin cam palidă, a spus Charles, zîmbindu-i Amandei. Mi-am făcut griji pentru tine, domnișoară Briars.

- Mă simt mai bine, mulțumesc, i-a răspuns Amanda, forțîndu-se să surîdă. I-a făcut semn lui Sukey să ia florile și să le pună în apă și l-a invitat pe Charles să se așeze lîngă ea, pe sofa.

Cîteva minute au făcut conversație, fără să vorbească despre ceva important, timp în care Amanda se

chinuia să găsească o modalitate prin care să-i spună că părăsea definitiv Anglia. Nu a reușit să găsească un mod delicat, așa că i-a vorbit direct:

- Mă bucur că avem ocazia să stăm de vorbă, Charles. Este pentru ultima oară. Vezi tu, eu am decis că nu mai doresc să trăiesc în Anglia. Vreau să mă stabilesc în altă parte - în Franța, de fapt - pentru că sînt de părere că mi s-ar potrivi mai bine clima de acolo și ritmul mai lent de viață. O să-mi lipsești, să știi, dar sper că-mi vei scrie.

Charles nu și-a schimbat deloc expresia.

- De ce? a murmurat într-un sfîrșit, luîndu-i mîna în mîinile lui mari. Ești bolnavă, Amanda? De aceea trebuie să schimbi clima? Sau sînt alte circumstanțe care te determină să te muți? Nu vreau să mă amestec în viața ta, dar am un motiv întemeiat pentru care te întreb.

- Nu sînt bolnavă, i-a răspuns Amanda. Ești foarte amabil, Charles, dar...

- Nu este vorba de amabilitate, i-a spus el încet. Nu vreau să plec nicăieri, Amanda. Trebuie să-ți spun ceva. N-aș fi vrut să discutăm asta atît de curînd, dar se pare că trebuie să mă grăbesc. Amanda, vreau să știi cît te...

- Te rog, l-a întrerupt ea cu inima strînsă. Nu voia ca el să-i facă nici un fel de mărturisire... Ferească

Dumnezeu să-i spună că o iubea în timp ce ea era însărcinată cu copilul altcuiva! Ești un prieten bun, Charles, și mă consider norocoasă că mi-ai oferit compania ta în ultimele săptămîni. Dar hai să lăsăm lucrurile așa. Plec pe continent în cîteva zile și nimic din ce-mi poți spune tu nu mă va face să mă răzgîndesc.

- Nu mai pot să păstrez tăcerea. A strîns-o și mai tare de mîină, păstrîndu-și însă tonul calm, cald. Nu te pot lăsa să pleci fără să știi cît de mult te prețuiesc. Ești una din cele mai bune femei din cîte am cunoscut și vreau să...

- Nu, a spus ea repede. Nu sînt deloc o femeie bună. Am făcut greșeli mari, Charles. Te rog, hai să nu ne mai spunem nimic și să ne despărțim prieteni.

A privit-o preț de cîteva secunde.

- Ai necazuri, i-a spus încet. Financiare? Legale? Lasă-mă să te ajut.

- Este o problemă pe care nu o poate rezolva nimeni. Nu-l mai putea privi în ochi. Te rog să pleci, i-a spus ridicîndu-se de pe scaun. La revedere, Charles.

El a obligat-o să se așeze la loc.

- Amanda, i-a șoptit. Date fiind sentimentele mele pentru tine, cred că îmi datorezi asta... șansa de a-ți fi de ajutor. Spune-mi despre ce este vorba.

Impresionată dar și iritată de insistența lui, Amanda l-a privit direct în ochii blânzi:

- Sunt însărcinată, a izbucnit. Vezi? Nu ai ce să faci. Te rog să pleci și să mă lași să încerc să-mi pun ordine în viață.

Charles a făcut ochii mari. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat din partea ei. Nu i-a dat însă drumul din strînsoare.

- Tatăl... Bănuiesc că este Jack Devlin. Era o constatare, nu o întrebare.

Amanda a roșit.

- Ai auzit și tu zvonurile, înțeleg.

- Da. Mi-am dat seama, însă, că totul s-a sfârșit între voi.

Amanda a râs ironic.

- Nu chiar totul, din câte se pare.

- Nu vrea să-și facă datoria față de tine?

Nu era reacția la care s-ar fi așteptat din partea lui Charles. În loc să se îndepărteze imediat, dezgustat, părea la fel de calm și prietenos, sincer interesat de soarta ei. Amanda știa că era un gentleman și că ce discutau avea să rămână doar între ei. Că nu va deveni subiect de bîrfă. Se simțea ușurată pentru că se putea încrede în cineva, așa că s-a trezit strîngîndu-i mîna la rîndul ei, în timp ce-i vorbea.

- Nu știe și nici nu va ști niciodată. Jack mi-a dat de înțeles, în trecut, că nu dorește să se căsătorească. Și nu ar fi în nici un caz genul de soț pe care mi-l doresc. De aceea plec... Nu pot rămîne în Anglia așa... ca mamă necăsătorită.

- Bineînțeles, bineînțeles. Dar trebuie să-i spui. Nu-l cunosc prea bine pe Devlin, dar trebuie să i se dea șansa de a-și asuma responsabilitatea față de tine și de copil. Nu este drept, nici pentru el și nici pentru copil, să-i ascunzi adevărul.

- Nu are rost să-i spun. Știu care va fi răspunsul lui.

- Nu poți duce singură această povară, Amanda.

- Ba pot. Se simțea deodată foarte calmă, a reușit chiar să-i zîmbească. Zău că pot. Copilul nu va suferi deloc, și nici eu.

- Orice copil are nevoie de un tată. Iar tu vei avea nevoie de un soț care să te ajute și să te susțină.

Amanda a clătinat hotărîtă din cap.

- Jack nu m-ar cere niciodată de nevastă. Și chiar dacă ar face asta, nu aș accepta.

Cuvintele ei au părut să-i dea curaj lui Charles, un impuls care l-a determinat să-i pună o întrebare care a uimit-o:

- Și dacă te-aș cere eu?

L-a privit atentă, fără să clipească, întrebîndu-se dacă mai era în toate mințile.

- Charles, i-a spus cu blîndețe, de parcă ar fi crezut că nu o înțelesese. Aștept copilul altui bărbat.

- Mi-ar fi plăcut să am copii. Iar pe acesta l-aș considera al meu. Și-mi doresc mult să fii soția mea.

- De ce? l-a întreat. Tocmai ți-am spus că voi avea un copil în afara căsătoriei. Știi ce spune acest lucru despre caracterul meu. Nu sînt genul de soție care să-ți trebuiască ție.

- Lasă-mă pe mine să-ți judec caracterul, pe care îl consider neprețuit. I-a zîmbit. Fă-mi onoarea de a deveni soția mea, Amanda. Nu va mai trebui să te muți departe de familie și prieteni. Am putea duce o viață frumoasă împreună. Știi că ne potrivim. Te doresc... și-l doresc și pe copil.

- Dar cum poți accepta ca bastardul altuia să fie considerat copilul tău?

- Poate că nu aș fi făcut asta, cu ani în urmă. Dar acum intru în toamna vieții mele iar perspectiva asupra vieții mi s-a schimbat odată cu maturitatea. Mi se oferă șansa să devin tată și voi profita de ea.

Amanda îl privea în tăcere, uimită. Fără să vrea, a izbucnit în rîs:

- Mă uimești, Charles.

- Tu m-ai surprins pe mine, i-a răspuns el, zîmbind. Haide, nu te gîndi prea mult la propunerea mea. Nu e deloc măgulitor.

- Dacă aș accepta, a spus ea nesigură, l-ai considera copilul tău?

- Da - cu o condiție. Trebuie ca mai întîi să-i spui adevărul lui Devlin. Nu aș fi cu conștiința împăcată știind că i-am răpit unui alt bărbat șansa de a afla despre existența copilului său. Dacă tot ce mi-ai spus despre el este adevărat, nu ne va crea probleme. Va fi chiar bucuros să se vadă scăpat de orice responsabilitate. Dar noi nu trebuie să ne începem căsnicia cu o minciună.

- Nu-i pot spune, i-a răspuns Amanda clătînd hotărîtă din cap. Nici nu voia să se gîndească la cum ar fi sunat răspunsul lui. Furie? Acuzații? Resentiment sau batjocură? Oh, nu îndrăznea să-i dea de știre că-i purta bastardul în pîntec.

- Amanda, i-a spus el cu blîndețe, este probabil ca el să afle, într-o bună zi. Nu-ți poți petrece viața temîndu-te de asta. Trebuie să ai încredere în mine de data asta... spune-i adevărul. După asta, nu te vei mai teme de nimic în ceea ce-l privește.

Ea a clătînat din cap, nefericită.

- Nu știu dacă este corect din partea mea să accept să mă mărit cu tine. Și nici dacă fac bine spunîndu-i lui Jack despre copil. Oh, cît aș vrea să știu ce trebuie să fac! Pînă acum eram atît de sigură în privința alegerilor mele... mă consideram înțeleaptă, cu mult simț practic, iar acum...

- Ce dorești să faci, Amanda? a întrerupt-o Charles. Alegerea este simplă. Poți să pleci peste hotare, să trăiești printre străini și să-ți crești singură copilul. Sau poți să rămii în Anglia și să te măriți cu un bărbat care te respectă și care ține la tine.

Amanda îl privea nesigură. Dacă punea astfel problema, alegerea era clară. A oftat resemnată, simțind cum îi dădeau lacrimile.

- Nu aveam idee că poți fi atât de convingător, Charles. Și-a suflat nasul și i-a zîmbit.

O doamnă neterminată făcuse senzație în cele patru luni de când începuse să fie publicată. Cererea era mult mai mare decât cele mai optimiste așteptări ale lui Devlin. Succesul cărții Amandei putea fi atribuit calității ei excelente, ambiguității morale a eroinei, dar și reclamei plătite de Jack în toate ziarele londoneze importante.

Pe piață apăruseră: parfumul numit *Doamna neterminată*, inspirat de roman, mănușile de culoarea rubinului, așa cum purta eroina și eșarfele din voal de purtat în jurul gâtului sau pe borul pălăriei. Iar la baluri, cea mai cerută melodie era valsul *O doamnă neterminată*, compus de un admirator al operei Amandei.

Ar fi trebuit să fie mulțumit, și-a spus Jack. La urma-urmei, și el și Amanda câștigau o avere de pe urma romanului. Iar banii vor continua să curgă pînă la sfîrșit, cînd îl va publica în trei volume. În plus, Amanda părăsise să agreeze ideea de a mai scrie un roman-foileton, nou-nouț.

Și totuși lui Jack nimic nu-i mai făcea plăcere. Bani nu-l mai motivau. Nu mai avea nevoie de ei - avea deja mai mulți decît putea cheltui într-o viață. Era considerat un gigant în lumea editorilor - o recunoaștere pentru care muncise mult, după care tînjise. Dar munca nu mai reușea să-l absoarbă. Chiar și fantomele trecutului încetaseră să-l mai bîntuie. Zilele erau anoste, nu mai simțea nici o emoție, nici o durere. Nu se mai simțise niciodată așa. Ar fi vrut ca cineva să-i poată spune cum să scape de senzația de sufocare.

- E doar vorba de *ennui*, băiete, îi spusese un amic aristocrat, folosind termenul elevat pentru clasică plictiseală. Ceea ce e bine, pentru că asta e foarte la modă acum. Dacă vrei să-ți treacă, du-te la club, bea, joacă, aleargă după fuste. Sau mergi pe continent, pentru o schimbare de peisaj.

Jack știa că nimic din toate astea nu-i va fi de folos. Stătea ziua întregă la birou, negocia, încheia afaceri sau pur și simplu se uita fix la mormanele de hîrtii de pe birou. Și aștepta nerăbdător vești despre Amanda.

Fretwell era cel care i le furniza... Amanda fusese văzută într-o seară la operă, însoțită de Charles Hartley... Amanda ieșise la plimbare în parc și arăta foarte bine. Jack devora fiecare informație, blestemându-se pentru că îi păsa atât de mult. Dar numai Amanda părea să-i mai pună inima în mișcare.

Într-o dimineață, simțindu-se prea neliniștit ca să se ocupe de hîrtii, Jack a decis că puțin efort fizic avea să-i facă bine. A lăsat pe masă manuscrisele necitite și a început să care lăzi cu cărți în stradă, așezîndu-le în trăsura care urma să le transporte la vasul care aștepta în port.

Și-a scos haina, a pus pe umăr prima ladă și a pornit-o în jos, pe scări. Efortul l-a făcut curînd să uite de toate.

Coborîse deja de vreo șase ori de la etajul cinci pînă în stradă cînd Oscar Fretwell a reușit în sfîrșit să-l găsească.

- Devlin, l-a strigat. Părea tulburat. Domnule Devlin, eu... S-a oprit, uimit, văzîndu-l cum încărca lada în trăsura. Pot să te întreb ce se petrece aici? Nu e nevoie să faci asta. Avem destui oameni angajați care să...

- M-am săturat să stau la blestematul acela de birou, i-a spus Jack. Am vrut să fac puțină mișcare.

- Puteai să te plimbi prin parc, a mormăit Fretwell. Un bărbat cu statutul tău nu trebuie să facă muncă fizică.

Jack i-a zîmbit și și-a șters fruntea asudată cu mîneca de la cămașă. Îi făcuse bine să transpire puțin și să-și exerseze mușchii.

- Scutește-mă, Fretwell. Nu eram nimănui de folos în birou și prefer să fac ceva util în loc să mă plimb prin parc. Voiai să-mi spui ceva? dacă nu, dă-te din drum. Mai am cîteva lăzi de încărcat.

- Ar fi ceva. Bărbatul a ezitat. Ai o vizitatoare. Domnișoara Briars te așteaptă în birou. Dacă vrei, îi spun că nu o poți primi... Jack o pornise însă pe scări înainte ca el să apuce să termine fraza.

Amanda era acolo și voia să-l vadă, după ce-l evitase atîta timp. S-a străduit să nu urce cîte două trepte odată, să-și măsoare pașii, să nu se grăbească. Chiar și așa, inima îi bătea cu repeziciune. Știa că asta nu avea legătură cu efortul fizic. Era al naibii de nerăbdător s-o revadă pe Amanda și se purta ca un puști îndrăgostit. S-a gîndit să-și schimbe cămașa, să se spele pe față și să-și găsească haina, dar a decis să nu facă nimic din toate astea. Nu voia să o facă să aștepte mai mult decît era necesar.

Străduindu-se să pară impasibil, a intrat în birou și a lăsat ușa întredeschisă în urma lui. A privit-o atent pe Amanda, care stătea în picioare lîngă birou, cu un pachet în brațe.

– Domnule Devlin, a spus ea, venind spre el. Am adus revizia ultimei părți din *O doamnă neterminată...* și o propunere pentru un nou roman foileton, în caz că ești interesat.

– Bineînțeles că sînt, i-a răspuns el. Bună, Amanda. Arăți bine.

Remarca era departe de adevărata lui reacție, atunci cînd o văzuse. Amanda arăta superb în rochia albastră cu o fundă mare, albă, la gît și un șir de nasturi mici, din perle. I-a simțit parfumul cu iz vag de lămîie și toate simțurile i s-au aprins, în semn de răspuns.

Voia să o lipească de trupul lui fierbinte, transpirat, să o sărute cu nesaț, să-i smulgă nasturii și să-i simtă sîinii rotunzi în palme. Valul de senzații aproape că l-a amețit.

– Mă simt bine, mulțumesc. L-a privit și zîmbetul ușor forțat cu care îl întîmpinase i s-a șters de pe chip. Ești murdar pe obraz, i-a șoptit. A scos o batistă curată din mîneca rochiei și a întins mîna spre el. A ezitat o clipă, aproape imperceptibil, înainte să-l atingă. Jack a rămas nemișcat, ca o stană de piatră. După ce i-a îndepărtat pata de pe obraz, Amanda a folosit cealaltă parte a batistei ca să-i șteargă sudoarea de pe frunte. Ce făceai, pentru numele lui Dumnezeu?

– Munceam, a murmurat el făcînd apel la toată stăpînirea de sine ca să n-o ia în brațe.

I-a zîmbit.

– Nu poți să-ți trăiești viața ca un om obișnuit, nu-i așa?

Remarca nu a fost deloc spusă cu admirație, ci a părut de-a dreptul compătimitoare. Jack a rîs ironic și s-a aplecat spre ea, să pună pachetul pe birou, obligînd-o să se dea un pas înapoi. Altfel, trupurile li s-ar fi atins. I-a făcut plăcere să o vadă roșind.

– Pot să te întreb de ce mi le-ai adus personal? a spus el, arătînd spre hîrtii.

– Îmi pare rău. Dacă aș fi știut că preferi să...

– Nu e vorba de asta, a întrerupt-o el. Voiam doar să știu dacă ai avut un motiv anume să vii să mă vezi.

– Ar fi ceva, de fapt. Amanda și-a dres glasul, stînjenită. În seara aceasta voi merge la petrecerea găzduită de avocatul meu, domnul Talbot. Am înțeles de la el că ai fost invitat și tu.

Jack a ridicat din umeri.

– Probabil că am primit și eu invitație. Mă îndoiesc însă că voi veni.

Informația a părut să o liniștească.

– Înțeleg. Poate că este mai bine să afli de la mine, chiar acum. Dată fiind... de vreme ce tu și cu mine... n-aș fi vrut să fii luat prin surprindere cînd vei auzi...

– Ce să aud, Amanda?

A roșit și mai tare.

– La petrecerea lui Talbot, domnul Hartley va anunța că ne-am logodit.

Era vestea la care se aștepta și totuși propria reacție l-a uimit. A simțit o durere feroce. Știa că nu avea nici un drept să fie mînios și totuși nu se putea abține. Era furios pe Amanda și pe Hartley, dar cel mai furios era pe el însuși. A încercat să se controleze dar mîinile îi tremurau. Ar fi vrut să o prindă de umeri și să o zguduie cu putere.

- Este un bărbat bun, a spus ea, defensiv. Avem multe în comun. Sper să fiu fericită alături de el.

- Sînt sigur că vei fi.

Ea și-a îndreptat umerii.

- Iar noi doi vom continua ca și pînă acum, sper.

Jack înțelegea exact ce voia să spună. Să mențină o fațadă de prietenie distantă, să lucreze împreună, cînd și cînd. Relația lor trebuia să rămînă impersonală. Ca și cum el nu-i răpise inocența. Ca și cum nu o atinsese, nu o sărutase, nu-i cunoscuse dulceața trupului.

El a înclinat ușor capul.

- I-ai spus lui Hartley de relația noastră?

L-a surprins încuviințînd din cap:

- Știe, a spus în șoaptă. Este un bărbat iertător. Un adevărat gentleman.

A fost cuprins de amărăciune. El ar fi primit oare această veste ca un gentleman? Se îndoia. Charles Hartley era într-adevăr un om mai bun.

- Foarte bine, i-a răspuns, simțind brusc dorința să o necăjească. N-aș fi vrut ca el să stea în calea

relației noastre profesionale - am plănuit să fac o grămadă de bani cu cărțile tale.

Ea s-a încruntat și a strîns din buze.

- Da, să ferească Dumnezeu să-ți stea cineva în cale, să te împiedice să faci profituri uriașe. La revedere, domnule Devlin. Mai am multe de făcut azi... și o nuntă de pregătit. S-a întors pe călcîie și a pornit spre ușă.

Jack s-a abținut să o întrebe sarcastic dacă va fi și el invitat la eveniment. A privit-o împietrit, fără să se ofere să o conducă, așa cum ar fi făcut un gentleman.

Amanda s-a oprit în prag și l-a privit peste umăr. A părut să fi vrut să-i mai spună ceva:

- Jack... Era tulburată, părea să nu-și găsească cuvintele. Privirile li s-au întîlnit. O clipă mai tîrziu, Amanda a ieșit din birou, clătînd din cap.

Jack s-a prăbușit pe scaun, cu inima grea. A căutat furibund în sertar după un pahar și după sticla de whisky.

Aroma băuturii i-a umplut gura, amortîndu-i gîtul cu fiecare înghițitură. A terminat ce avea în pahar, așa că și-a mai turnat unul. Poate că Fretwell avea dreptate, și-a spus cu amărăciune - un bărbat cu poziția lui avea altceva de făcut în loc să care lăzi cu cărți. Azi n-avea să mai muncească deloc, de fapt. O să stea acolo și o să bea, pînă cînd îi amorțeau toate simțurile și pînă cînd imaginea Amandei în pat, îm-

- Ce onoare! a murmurat Jack.

Tode i-a ignorat sarcasmul.

- Frații și surorile tale gîndesc așa, cu siguranță. Mulți puseseră deja ochii pe această proprietate. Nu mai e nevoie să-ți spun cît de mirați au fost cînd au aflat că ți-a lăsat-o ție.

E bine, și-a spus Jack într-un acces de satisfacție meschină. Îi făcea plăcere să știe că supărase adunătura aceea de snobi care nu doriseră niciodată să aibă de-a face cu el. Cît trebuie să fi suferit cînd aflaseră că o veche proprietate de familie îi fusese lăsată unui frate vitreg.

- Tatăl tău a adăugat acest codocil cu puțin timp în urmă, a continuat Tode. Poate că te interesează să afli că îți urmărea cu interes realizările. Era de părere că-i semeni, în multe privințe.

- Avea probabil dreptate.

Tode a înclinat puțin capul și l-a privit gînditor.

- Conte era un bărbat foarte complicat. Aparent, avea tot ce-și putea dori un om, dar nu reușea să fie fericit. Nu avea acest talent.

Cuvintele lui i-au suscitât interesul:

- Îți trebuie un talent anume ca să fii fericit? a întrebat, continuînd să fixeze paharul cu privirea.

- Eu am crezut întotdeauna asta. Cunosc un arendaș de-al tatălui tău care locuiește într-o casă

dărăpănată, cu pămînt pe jos, dar care mi s-a părut întotdeauna mai fericit decît tatăl tău. Am ajuns să cred că ține de noi să găsim motive de mulțumire, că fericirea nu are legătură cu averea.

Jack a ridicat din umeri.

- N-am de unde să știu.

Au rămas tăcuți o vreme. Într-un final, Tode s-a ridicat, dregîndu-și glasul:

- Îți doresc numai bine, domnule Devlin. Îți voi trimite cît de curînd actele proprietății. A făcut o pauză, după care a continuat, stînjedit: mă tem că nu există o cale mai diplomată să-ți spun asta: copiii legitimi ai contelui mi-au cerut să-ți spun că nu doresc să aibă nici un fel de legături cu tine. Iar la înmormîntare...

- Nu au de ce să se teamă, nu voi veni. Poți să-i informezi pe frații mei vitregi că mă interesează soarta lor în aceeași măsură în care îi interesează și pe ei de mine.

- Am înțeles, domnule Devlin. Dacă îți mai pot fi de folos cu ceva, te rog să nu eziți să mă cauți.

După plecarea avocatului, Jack s-a ridicat și a început să dea ocol încăperii. Whisky-ul i se suise la cap, deși de obicei rezista la băutura. Capul îl durea, se simțea golit pe dinăuntru. Ce zi mai fusese și asta! Și nu se terminase încă.

Cu ochii minții a început să enumere motivele pentru care ar fi trebuit să fie fericit: avea bani, proprietăți, pământuri iar acum moștenise un domeniu de familie, un drept care i s-ar fi convenit unui moștenitor legitim, nu unui bastard. Ar fi trebuit să fie foarte mulțumit.

Nu-i păsa însă de nimic din toate astea. Dorea un singur lucru: să o aibă pe Amanda Briars în patul lui. În seara aceea și în fiecare seară. Să fie a lui iar el să-i aparțină ei.

Amanda era singura care îl putea împiedica să ajungă asemenea tatălui său: bogat, crud și rău. Și dacă nu o putea avea... dacă va fi nevoit să-și petreacă tot restul vieții privind-o alături de Charles Hartley...

A înjurat printre dinți, continuând să se învîrtă prin cameră ca un tigru în cușcă. Amanda făcuse cea mai bună alegere în ceea ce o privea. Hartley nu o va încuraja niciodată să facă ceva nepotrivit sau nedemn de o lady. O va copleși cu buna lui cuviință și curînd femeia care plătise un bărbat drept cadou de ziua ei va fi îngropată într-o mare de respectabilitate.

Jack s-a oprit în dreptul ferestrei și s-a sprijinit de pervazul rece. Îi era greu, dar trebuia să recunoască că pentru Amanda era mai bine să se mărite cu un bărbat ca Hartley. Indiferent de prețul pe care avea să-l plătească, Jack trebuia să-și învingă dorințele egoiste,

să accepta acel mariaj și să le dorească numai bine, pentru ca Amanda să nu afle niciodată ce simțea cu adevărat pentru ea.

Amanda i-a zîmbit viitorului ei logodnic:

- La ce oră vrei să faci anunțul, Charles?

- Talbot mi-a spus că-l pot face oricînd, dar m-am gîndit să aștept pînă începe dansul, pentru ca tu și cu mine să începem primul vals ca logodnici.

- Un plan perfect. Amanda încerca să ignore subita strîngere de inimă.

Stăteau împreună pe unul din balcoanele salo- nului. Era o petrecere de proporții, cu peste o sută și cincizeci de invitați care se bucurau de muzica bună și de belșugul de delicatese. În seara aceea, Amanda și Charles urmau să-și anunțe apropiata căsătorie, în fața prietenilor și cunoștințelor. Urmău strigările la biserică, timp de trei săptămîni, după care nunta propriu-zisă, în Windsor.

Surorile Amandei, Sophia și Helen, primiseră cu încîntare vestea căsătoriei surorii lor mai mici.

Îți aprob pe deplin alegerea și nu pot să-ți ascund cîtă plăcere mi-a făcut să aflu că mi-ai urmat sfatul, îi scrisese Sophia. Din cîte am aflat, domnul Hartley este un gentleman liniștit, cu pedigriu și avere. Nu am nici o îndoială că această căsătorie va fi spre folosul

amîndurora. Aștept cu nerăbdare să-i urez domnului Hartley bun-venit în familie, dragă Amanda, și te felicit pentru alegerea înțeleaptă a partenerului de viață....

Înțeleaptă, și-a spus Amanda, ușor amuzată. Nu așa și-ar fi descris cîndva alegerea unui logodnic, dar totul se schimbase acum.

Hartley s-a uitat în jur, atent să nu-i vadă cineva, și s-a aplecat să o sărute pe frunte.

- Cît de fericit mă faci, Amanda. Ne potrivim perfect, nu-i așa?

- Așa este, i-a răspuns ea.

A strîns-o ușurel de mînă.

- Dă-mi voie să-ți aduc niște puncti. Hai să rămînem puțin aici - e mai multă liniște. Mă aștepti?

- Bineînțeles, dragul meu. Grăbește-te, Charles - compania ta îmi lipsește deja.

- Poți fi sigură că mă grăbesc, i-a spus el zîbindu-i afectuos. Doar nu sînt nebun să las singură cea mai atrăgătoare femeie de la petrecere mai mult de cîteva minute. A deschis ușile din sticlă. Zgomotele conversațiilor și al muzicii l-au însoțit, estompîndu-se atunci cînd el le-a închis în urma lui.

Jack privea posac la musafirii eleganți adunați în salonul lui Thaddeus Talbot. O căuta din priviri pe

Amanda. Muzica răzbătea dintr-un colț al salonului, animînd adunarea.

O seară perfectă pentru anunțarea unei logodne, și-a spus. Amanda nu era de găsit, dar a zărit silueta lui Charles Hartley, care se apropia de masa cu băuturi.

Fiecare părticică de trup i se răscula la ideea de a-i vorbi civilizată, dar trebuia s-o facă. Trebuia să accepte situația ca un gentleman, chiar dacă acest gen de purtare nu-l caracteriza.

Cu chipul asemenea unei măști, Jack s-a apropiat de Hartley, care tocmai îi făcea semn servitorului să-i umple două cupe cu puncti.

- Bună seara, Hartley, i-a spus. Bărbatul s-a întors spre el, zîmbitor. Nu părea deloc tulburat. Înțeleg că este cazul să te felicit.

- Mulțumesc. Înțelegîndu-se din priviri, s-au îndepărtat de masa cu băuturi și s-au îndreptat spre un colț, unde nu puteau fi auziți. Am înțeles de la Amanda că te-a vizitat azi-dimineață. M-am temut că după ce vei afla vestea vei... A făcut o pauză și l-a cîntărit din priviri pe Jack. Se pare însă că nu ai nimic de obiectat în privința căsătoriei noastre.

- De ce așa avea? Este normal să-i doresc domnișoarei Briars doar binele.

- Circumstanțele nu te deranjează deloc?

Crezînd că Hartley se referea la relația lui cu Amanda, Jack a clătinat din cap.

– Nu. Dacă tu poți trece totul cu vederea, pot și eu.

Hartley părea nedumerit, încurcat. A vorbit în șoaptă:

– Vreau să știi ceva, Devlin. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca Amanda să fie fericită și voi fi un tată bun pentru copilul ei. Poate că este mai ușor așa, să nu dorești să te implici deloc...

– Copil, a repetat Jack, fixându-l cu privirea pe Hartley. Despre ce naiba vorbești?

Hartley se uita fix la un punct de pe podea.

– Nu știai, nu-i așa? Amanda m-a asigurat că ți-a spus totul azi-dimineață.

– Ce să-mi spună? Că este... S-a oprit, întrebându-se ce anume intenționase Hartley să spună. Apoi a înțeles. Un copil, un copil...

Dumnezeule!

Vestea a acționat ca o explozie asupra creierului său.

– Dumnezeule, a șoptit. Este însărcinată, nu-i așa? Cu copilul meu. Și avea de gând să se mărite cu tine fără să-mi spună.

Și tăcerea lui Hartley era tot un răspuns.

La început, Jack a fost prea uluit ca să simtă ceva. Mînia l-a cuprins însă repede.

– Se pare că Amanda nu s-a simțit în stare să discute cu tine. Vocea lui Hartley abia dacă ajungea la el, din cauză că totul i se învîrtea în cap, de furie.

– Va trebui s-o facă, a murmurat Jack. Ar fi mai bine să amîni anunțarea logodnei, Hartley.

– Da, poate că ar fi mai bine.

– Spune-mi unde este.

Hartley a făcut întocmai iar Jack a plecat să o caute pe Amanda, copleșit de o mulțime de imagini neplăcute. Amintiri despre copiii neajutorați care încercau să supraviețuiască într-o lume nemiloasă. Încercase să-i protejeze – încă mai purta urme ale eforturilor pe trupul lui. Își dorise însă, încă de atunci, să fie răspunzător doar pentru el. Își croise viața așa cum voise, își stabilise propriile condiții. Pînă în clipa aceea nu își dorise o familie. Și-i fusese destul de ușor să evite acest lucru.

Pînă atunci.

Faptul că Amanda alesese să-l țină deoparte îl înnebunea. Știa prea bine că el nu-și dorea să se căsătorească. Poate că ar fi trebuit să-i fie recunoscător că îl absolvise de orice responsabilitate. Dar gratitudinea era ultimul lucru pe care îl simțea acum. Trebuia să fie a lui, o dată pentru totdeauna.

CAPITOLUL 14

O adiere ușoară a trecut printre frunze, aducînd cu ea miros de pămînt și lavandă. Amanda s-a retras într-un colț al balconului, complet ascunsă vederii. S-a sprijinit de perete, simțind cum cărămida îi zgîria ușor umerii goi.

Purta o rochie bleu pal, din mătase, cu un decolteu adînc pe spate și mîneci din voal transparent și mănuși albe.

Ușile s-au deschis și s-au închis iar Amanda a clipit de cîteva ori, orbită de fasciculele de lumină care se strecuraseră dinăuntru.

- Te-ai întors deja, Charles? Coada la bolul de puncti trebuie să se fi scurtat considerabil.

Nu a primit nici un răspuns. Într-o clipă, Amanda și-a dat seama că silueta întunecată din fața ei nu era a lui Charles Hartley. Bărbatul care se apropia era mai înalt, cu umeri lați și se mișca cu grația unei feline. Nu putea fi decît Jack Devlin.

Noaptea a părut să o învăluie. Alarmată, s-a clătinat puțin pe tocurile înalte. Avea senzația că era prada încolțită de un tigru care se pregătea să o devoreze.

- Ce vrei? l-a întrebat precaută. Domnul Hartley trebuie să se întoarcă și...

- Bună, Amanda. Vocea îi era amenințătoare. Nu ai nimic să-mi spui?

- Ce anume? Amanda a clătinat din cap. Nu trebuia să fii aici în seara asta. Mi-ai spus că nu vei veni. De ce...?

- Am vrut să vă prezint urările mele de bine, ție și lui Hartley.

- Oh. Este foarte drăguț din partea ta.

- Și Hartley a părut de aceeași părere. Am stat de vorbă cu el, cu un minut în urmă.

A străbătut-o un fior neplăcut. A început să tremure.

- Ce ați discutat?

- Ia ghicește. Văzînd că Amanda se încăpățîna să tacă, a tras-o spre el. Ești o lașă.

Era prea uimită ca să reacționeze. S-a încordat, dar el i-a înfîpt mîna în păr, distrugîndu-i coafura elaborată și a obligat-o să ridice privirea spre el. Amanda a încercat să se elibereze, dar gura lui a pus stăpînire pe ea, arzătoare, insistentă și lacomă. Amanda a încercat să-l îmbrîncească, să ignore plăcerea sălbatică ce pusese stăpînire pe ea, să nu-i răspundă la sărut.

- Ești nebun, i-a șoptit. Inima îi bătea cu putere.
- Spune-mi, Amanda. Mîinile lui îi alunecau pe trup, făcînd-o să freacă. Spune-mi acum ce ai vrut să-mi spui azi-dimineață, la birou.

- Pleacă, te rog. Să nu ne vadă cineva. Charles trebuie să se întoarcă și...

- A fost de acord să amîne anunțarea logodnei, să ne dea ocazia să stăm de vorbă.

- Despre ce? a strigat ea, îndepărtîndu-i mîinile. Încerca disperată să pretindă că nu înțelegea. Nu mă interesează să discut cu tine despre o aventură din trecut care nu înseamnă nimic pentru tine!

- Ba înseamnă. Și-a lipit palma de pîntecul ei, cu un gest posesiv. Vei avea un copil.

Amanda a simțit că i se tăiau picioarele, de vinovăție și teamă.

- Charles nu ar fi trebuit să-ți spună. Nu voiam să știi.

- Era dreptul meu!

- Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Tot mă mărit cu el.

- Pe naiba! i-a spus el, aspru. Dacă ar trebui să hotărâști doar pentru tine, n-aș spune nimic. Dar este vorba și de copilul meu. Trebuie să am și eu un cuvînt de spus.

- Nu! a exclamat ea. Nu și atunci cînd trebuie să iau cea mai bună decizie pentru mine și pentru copilul

meu. Tu nu-mi poți oferi ceea ce-mi oferă Charles. Dumnezeu, ție nici măcar nu-ți plac copiii!

- Nu am de gînd să-mi abandonez propriul copil.

- Nu ai de ales.

- Nu am? A ținut-o strîns lîngă el. Ascultă-mă cu atenție, i-a spus printre dinți. Pînă nu lămurim totul, nici vorbă de logodnă între tine și Hartley. Te voi aștepta în trăsura mea, în fața casei. Dacă nu apari în cincisprezece minute, vin după tine și te tîrăsc afară. Putem pleca discret sau putem face o scenă despre care se va bîrfi în toate saloanele din Londra. Tu decizi.

Nu-i mai vorbise niciodată așa, tonul lui nu mai avusese inflexiuni de oțel. Amanda nu avea de ales - trebuia să-l creadă. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi, asemenea eroinelor fără minte din romanele ieftine pe care le ironiza adesea. A încercat să-și controleze emoțiile. Buzele îi tremurau.

Jack i-a observat semnele de slăbiciune și s-a mai domolit.

- Să nu plîngi. Fără lacrimi, *mhuirnin*, i-a spus cu ceva mai multă blîndețe.

Amanda a rostit cu greu:

- Unde mergem?

- La mine acasă.

- Eu... trebuie mai întîi să vorbesc cu Charles.

- Amanda, i-a spus el, chiar crezi că te va salva de mine?

Da, da, și-a spus cu disperare. L-a privit însă pe bărbatul hotărît care-i fusese cîndva iubit și toate speranțele i s-au năruit. Știa că el nu se va da în lături de la nimic ca să obțină ce voia.

- Nu, i-a răspuns.
- Cincisprezece minute i-a repetat el. Și a lăsat-o singură în întuneric.

Era clar că Jack știa să fie un bun negociator. Cît timp a durat drumul spre casă, nu a scos nici un cuvînt, pe cînd ea fierbea, confuză și indignată. Corsetul o strîngea cumplit, abia dacă mai putea respira. Rochia bleu care îi păruse elegantă și ușoară la începutul serii acum o strîngea iar bijuteriile de la gît i se păreau pietre de moară. Acele de păr îi zgîriau scalpul. Se simțea prinsă în cursă, era nefericită. Cînd trăsura a tras în fața casei, se simțea deja extenuată din cauza frămîntărilor.

Holul de la intrare era slab luminat, o singură lampă alunga umbrele de pe chipurile statuiilor din marmură. Majoritatea servitorilor se retrăseseră deja la culcare, cu excepția valetului și a unui lacheu.

Cu mîna lipită de spatele ei, Jack a ghidat-o pe scară pînă la al doilea etaj. Au intrat într-un apartament pe care nu-l mai văzuse pînă atunci, cu un salon

privat care dădea într-un dormitor imens. Pe cînd aveau o relație, se vedeau doar la ea acasă, așa că Amanda a privit curioasă în jur. Era un sanctuar luxos, masculin, cu tapet din piele pe pereți și podelele acoperite cu covoare groase Aubusson.

Devlin a aprins o lampă și s-a apropiat de ea. I-a scos mînușile, trăgînd de vîrfurile degetelor, rînd pe rînd. Ea s-a încordat cînd i-a simțit degetele înlănțuindu-le pe ale ei.

- Este vina mea, nu a ta, i-a spus încet. Eu eram partenerul experimentat din relația noastră. Ar fi trebuit să fiu mai atent, să nu se întîmple asta.

- Da, ar fi trebuit.

A tras-o mai aproape și i-a șoptit, cu buzele lipite de părul ei

- Îl iubești pe Hartley?

Dumnezeule, cît ar fi vrut să-l poată minți! A încercat să spună „da”, dar nu a reușit să scoată nici un sunet.

- Nu, a spus. Îl plac, îl stimez, dar nu-l iubesc.

El a oftat.

- Te vreau înapoi, Amanda. Te-am vrut din ziua aceea blestemată în care ne-am despărțit. M-am gîndit chiar să mă duc cu alte femei, dar nu am putut.

- Nu pot relua relația noastră, dacă asta îmi ceri. Îți dăduseră lacrimile. Nu voi deveni amanta ta, nu-mi voi condamna copilul la o viață de secrete și rușine.

Jack și-a strecurat degetele sub bărbia ei și a obligat-o să-l privească în ochi.

- Când eram mic, mă întrebam mereu de ce sînt un bastard, de ce nu am o familie, așa cum aveau ceilalți copii. O vedeam pe mama înșirînd bărbat după bărbat și speram de fiecare dată că acela o va lua de nevastă. Mă puneă să le spun *tată*, fiecăruia dintre ei, pînă cînd acest cuvînt nu a mai însemnat nimic pentru mine. Vreau să mă înțelegi bine, Amanda. Copilul meu nu va crește fără adevăratul lui *tată*. Vreau să-mi poarte numele. Vreau să mă însor cu tine.

A simțit că o ia amețeala, așa că s-a sprijinit de el.

- Nu vrei cu adevărat să te căsătorești cu mine. Vrei doar să scapi de muștrările de conștiință, să știi că ți-ai făcut datoria. Dar te vei plictisi curînd de mine și mă voi trezi aruncată undeva, într-un colț de țară, iar tu vei uita imediat de mine și de copil...

Jack a scuturat-o cu putere, întrerupîndu-i șirul de cuvinte încărcate de amărăciune și teamă. Chipul îi era împietrit.

- Spune-mi că nu crezi cu adevărat asta despre mine. Chiar atît de puțin mă cunoști? Amanda... știi că nu-mi încalc niciodată promisiunile. Și îți promit că voi fi un soț bun. Și un *tată* bun.

- Dar nu știi să fii toate astea!

- Voi învăța.

- Nu poți învăța să-ți dorești o familie.

- Dar te doresc pe tine. A sărutat-o pătimaș și a lipit-o de trupul lui, ținînd-o strîns. Amanda, i-a spus trecîndu-și buzele peste obraji ei, pe pâr, nu mă pot abține să nu te doresc. Am nevoie de tine. Și tu ai nevoie de mine, deși ești prea încăpățînată să recunoști.

- Eu am nevoie de un bărbat stabil, care să-mi fie credincios. Pasiunea ta se va risipi într-o bună zi și atunci...

- Niciodată, a întrerupt-o el. A sărutat-o din nou, stîrnindu-i un val de dorințe și senzații. A luat-o în brațe și a așezat-o pe patul masiv, cu baldachin. Și-a scos vesta și cravata și a început să-și desfacă nasturii cămășii.

Mintea Amandei era încețoșată de confuzie și dorință. Nu putea s-o ia pe sus, ca un barbar, și să o ducă în patul lui... și totuși nu putea ignora răspunsul trupului ei. După săptămînile în care fuseseră despărțiți, acum îl dorea nespuse de mult.

Roșie la față și tremurînd, l-a urmărit cu privirea cum își dădea jos cămașa, aruncînd-o pe podea. A întins apoi mîna și i-a scos pe rînd pantofii. I-a ridicat fustele mai sus de genunchi și i-a căutat jartierele.

- Ai făcut asta cu Hartley? a întreat-o.

- Ce să fac?

În glas i se citea gelozia atunci când i-a spus:

- Nu te juca cu mine, Amanda.

- Nu am fost intimă cu Charles, a șoptit ea. Și-a mușcat buza atunci când el i-a rulat ciorapii de mătase și a început să o mîngîie.

Nu i-a văzut chipul, dar a simțit că răspunsul ei l-a făcut să răsuflă ușurat. A ținut-o nemișcată, sub el, în timp ce i-a desfăcut rochia. Amanda a oftat ușurată când i-a desfăcut corsetul. Îi simțea mâinile mari strecurîndu-se sub cămașa subțire. I-a prins sîinii în palme și s-a aplecat să-i sărute sfîrcurile.

- Vrei să fii soția mea? a întrebat-o iar răsufierea fierbinte i-a mîngîiat sfîrcurile întărite. Cum ea nu a spus nimic, a repetat: vrei?

- Nu, i-a răspuns ea iar el a izbucnit în rîs cu ochii plini de pasiune.

- Atunci te voi ține aici, în pat, pînă te răzgîndești. S-a desfăcut la pantaloni și s-a urcat pe ea. Vei accepta, pînă la urmă. Sînt sigur că voi reuși să te conving.

I-a desfăcut picioarele și tot trupul ei s-a arcuit să-l primească atunci când sexul lui a atins-o în locul umed dintre coapse. Îl dorea atît de tare încît s-a stăpînit cu greu să nu scoată un strigăt atunci când el a pătruns-o fără grabă.

- Ești a mea, i-a șoptit. Cu totul. Minte ta, inima, trupul, sămînța care crește în tine... toate îmi aparțin.

S-a avîntat și mai mult înăuntrul ei, umplînd-o, făcînd-o să-și ridice picioarele pe umerii lui, ca să-l primească pe deplin.

- Spune-mi cui îi aparții, i-a șoptit, împingînd ritmic.

- Ție, a gîfîit ea. Ție. Oh, Jack...

Era neobosit. Și-a strecurat mîna între coapsele ei, atingîndu-i locul vulnerabil ascuns sub părul creț. Ea a ajuns imediat la orgasm iar el i s-a alăturat cu un geamăt. Au rămas îmbrățișați mult timp, înfierbîntați, cu pielea acoperită de sudoare sărată.

I-a cuprins fața în palme și a sărutat-o ușor.

- Dulcea mea Amanda, i-a șoptit zîmbind. Îți jur că pînă dimineață vei spune da.

Nunta ei restrînsă, făcută în grabă, a provocat vii comentarii din partea familiei și a prietenilor. Sophia și-a exprimat imediat dezamăgirea, prorocînd că unirea lor nu avea să dureze.

Nu mai este nevoie să-ți reamintesc că nu aveți nimic în comun, îi scrisese acid sora ei, poate doar cu excepția unui apetit fizic prea indecent pentru a fi menționat.

Amanda i-ar fi răspuns că aveau mai multe în comun, dar nu a făcut-o, pentru că nu se simțea pregătită să-i dea de veste că era însărcinată.

Nu i-a fost deloc ușor să dea ochii cu Charles. Ar fi preferat ca el să o condamne, să o acuze, în loc să o trateze cu atîta blîndețe. Era atît de iertător, atît de al naibii de înțelegător...

- Asta îți dorești, Amanda? a fost singura lui întrebare iar ea a dat din cap, rușinată.

- Charles, a reușit ea să spună. Rușinea o îneca. M-am purtat urît, te-am folosit...

- Să nu spui asta, i-a răspuns întinzîndu-i mîna, într-un gest involuntar. Și-a dat seama și și-a retras-o imediat, zîmbindu-i. Sunt un om mai bun, doar pentru că te-am cunoscut. Îți doresc numai bine, Amanda. Iar dacă măritîndu-te cu Devlin vei fi fericită, eu voi accepta fără să mă plîng.

Spre iritarea Amandei, atunci cînd i-a redat lui Jack conversația pe care o avuseseră, acesta nu a părut să aibă nici urmă de remușcare. S-a mulțumit să ridice nonșalant din umeri.

- Ar fi putut să lupte pentru tine. A ales să n-o facă. De ce să mă simt eu vinovat?

- Charles a fost un gentleman, a ripostat ea.

A rîs și a așezat-o în poala lui, cuprinzîndu-i decolteul în palme.

- Un gentleman nu obține aproape niciodată ce vrea.

- Ticăloșii da?

- Ticălosul acesta, în orice caz. A sărutat-o zgomotos, pînă cînd și ultimul gînd legat de Charles Hartley i-a dispărut din minte.

Spre uimirea Amandei, vestea căsătoriei lor a umplut paginile ziarelor de scandal cu o mulțime de speculații. Publicațiile pe care le deținea Jack au fost foarte reținute, așa cum era de așteptat, dar celelalte au fost nemiloase. Publicul părea curios să afle detalii despre căsătoria dintre cel mai cunoscut editor londonez și o celebră scriitoare. Timp de două săptămîni după căsătoria lor, noi detalii - unele fabricate - au apărut zilnic în publicații precum *The Mercury*, *The Post*, *The Public Ledger*, *The Journal* și *The Standard*. Înțelegîndu-le apetitul pentru senzational, Amanda și-a spus că în curînd bîrfele aveau să înceteze și că-și vor găsi noi subiecte. Totuși, o anumită poveste a reușit să o întristeze, așa că s-a hotărît să discute despre asta cu soțul ei.

- Jack, i-a spus precaută, apropiindu-se de el. Se aflau amîndoi în dormitorul decorat în verde și roșu, ca vinul de Burgundia.

- Mmm? Jack își îmbrăca vesta de culoarea cărbunelui, asortată cu pantalonii. Liniile suple, puternice ale corpului său erau puse în evidență de hainele croite după moda vremii. A ridicat în aer

cravata pe care i-o alesese valetul și a examinat-o cu ochi critic.

Amanda i-a întins ziarul.

- Ai văzut articolul acesta din *London Report*?

Jack a lăsat deoparte cravata și a luat ziarul în mână. S-a uitat în fugă.

- Știi că nu citesc bîrfe.

Amanda s-a încruntat și și-a încrucișat mîinile la piept.

- Este despre mine și despre tine.

El i-a zîmbit.

- Nu citesc niciodată bîrfele care mă privesc. Mă enervează atunci cînd sînt false, dar și mai tare atunci cînd sînt adevărate.

- Ei bine, poate că dorești să-mi explici în ce categorie intră asta... este adevărată sau nu?

Simțind tensiunea din glasul ei, Jack a lăsat ziarul să cadă pe masă și a privit-o în ochi.

- Spune-mi tu despre ce este vorba, i-a spus încet, dîndu-și seama că era cu adevărat supărată. I-a pus mîna pe umeri. Relaxează-te, a îndemnat-o. Nu poate fi important, sînt sigur.

- Este un articol despre femeile mai în vîrstă care se căsătoresc cu bărbați mai tineri. Există chiar și un paragraf batjocoritor despre cît de „recunoscătoare” și de „entuziastă” trebuie să fiu eu. Este un articol absolut

îngrozitor care mă descrie ca pe o babă în călduri care a reușit să pună mîna pe un armăsar tînăr. Vreau să-mi spui imediat dacă este vreo fărîmă de adevăr în toate astea!

Ar fi vrut ca el să nege imediat. Numai că Jack a devenit precaut iar Amanda și-a dat seama, cu inima strînsă, că el nu avea de gînd să nege.

- Nu știu exact cîți ani am, a spus el, cu grijă. Sunt un bastard iar mama mea nu mi-a înregistrat nicăieri nașterea. Nimeni nu poate ști cu certitudine dacă sînt sau nu mai tînăr decît tine.

Amanda s-a dat un pas înapoi.

- Atunci cînd ne-am cunoscut mi-ai spus că ai treizeci și unu de ani. Este adevărat? Da sau nu?

Jack a oftat și s-a scărpinat la ceafă. Amanda aproape că-l vedea cum calcula în minte, cum încerca să pună la punct o strategie. Nu voia asta de la el, la naiba! Voia doar să știe dacă o mințise în privința vîrstei lui. Într-un final, el a părut să-și dea seama că nu avea cum să ocolească adevărul.

- Nu, nu este adevărat. Dar vreau să-ți amintești că în seara aceea erai al dracului de sensibilă în privința celor treizeci de ani ai tăi. Și știam că dacă îți voi mărturisi că sînt cu un an-doi mai tînăr mă vei da imediat afară.

- Un an sau doi? a repetat Amanda, suspicioasă. Atîta tot?

A strâns din buze.

- Cinci, la naiba!

Nu mai putea respira, plămînii nu o mai ajutau.

- Ai doar douăzeci și cinci de ani? a reușit să rostească.

- Nu are nici un fel de importanță.

- Cum să nu aibă? În primul rînd, m-ai mințit!

- Nu voiam să mă privești ca pe un bărbat mai tînăr decît tine.

- Dar ești mai tînăr! a spus ea, vehementă. Cinci ani... Oh, nu-mi vine să cred că m-am măritat cu... un băiețandru!

Cuvîntul a părut să-l ia prin surprindere. Chipul i-a împietrit.

- Încetează, i-a spus încet. A ținut-o strîns de umeri, nu i-a dat voie să se întoarcă cu spatele la el. Nu sînt un băiețandru, Amanda. Sînt în stare să mă achit de responsabilitățile mele, și știi prea bine că nu sînt deloc puține. Nu sînt un laș, nu înșel, sînt loial principiilor mele și persoanelor la care țin. Nu știu să mai fie nevoie de altceva ca să poți spune că ești bărbat.

- De onestitate, poate? i-a sugerat ea, acidă.

- N-ar fi trebuit să te mint, a recunoscut el. Jur să nu o mai fac niciodată. Te rog să mă ierți.

- Asta nu se rezolvă atît de ușor. S-a frecat la ochi, tristă. Nu vreau să fiu măritată cu un bărbat mai tînăr!

- Ei bine, ești, i-a răspuns el. Iar bărbatul acesta al tău nu pleacă nicăieri.

- Aș putea cere anularea căsătoriei!

Rîsul lui a înfuriat-o.

- Dacă faci asta, piersicuțo, mă obligi să fac public de cîte ori și în ce feluri te-am avut. Nici un judecător din Anglia nu ar fi de acord cu anularea, după asta.

- N-ai îndrăzni!

El i-a zîmbit și a lipit-o de trupul lui.

- Nu, i-a șoptit. Pentru că nu mă vei părăsi. Mă vei ierta și vom uita de asta, pentru totdeauna.

Amanda nu era dispusă să-l lase să o împace.

- Nu vreau să te iert, i-a spus, cu buzele lipite de umărul lui.

A continuat să o țină în brațe, șoptindu-i vorbe de alint la ureche. Amanda a început să se relaxeze. Trebuia să se obișnuiască cu gîndul că, dintre ei doi, ea era mai în vîrstă. Nu mai avea ce face, într-adevăr. Erau legați unul de altul în toate modurile posibile, inclusiv legal.

Jack și-a pus palmele de fesele ei, lipind-o de erecția lui.

- Ești complet nebun dacă crezi că mă voi culca cu tine, după toate astea.

A frecat-o ușurel de sexul lui întărit.

- Da. Sunt nebun după tine. Te ador. Te doresc tot timpul. Îți iubesc limba ascuțită, ochii mari și gri,

trupul voluptuos. Acum lasă-mă să te duc în pat și să-ți arăt ce poate face un bărbat mai tânăr.

Uimită să-l audă rostind cuvântul „iubesc”, Amanda a inspirat adânc.

- Mai târziu, i-a șoptit, simțind cum îi desfăcea rochia.

- Acum, a insistat el. Nu mă poți lăsa așa toată ziua. A împuns-o iar cu sexul întărit.

- Asta e starea ta naturală, din câte am observat, i-a răspuns ea.

- Și mă bazez doar pe tine, să mă eliberezi.

Deși Jack Devlin nu era vreun învățat, poseda o combinație de inteligență și instinct care o uimea pe Amanda. Povara atîtor afaceri ar fi zdrobit un bărbat mai slab, dar el se ocupa de toate cu o pricepere rece. Interesele lui nu cunoșteau limite și i le împărtășea pe toate și ei, deschizîndu-i mintea spre lucruri la care nu s-ar fi gândit niciodată.

Spre surprinderea Amandei, discuta cu ea despre afaceri, tratînd-o ca pe un partener și nu ca pe o soție. Nici un alt bărbat nu-i mai arătase atît respect. O încuraja să vorbească liber, o provoca atunci cînd nu erau de acord și recunoștea deschis atunci cînd greșea. O îndemna să fie îndrăzneată și aventuroasă și o lua

pretutindeni cu el, la evenimente sportive, la taverne, la diferite expoziții, chiar și la întâlniri de afaceri, acolo unde prezența ei era privită cu uimire de ceilalți bărbați. Deși un asemenea comportament nu era tolerat prea bine în societate, lui Jack nu părea să-i pese deloc.

În majoritatea dimineților, Amanda se dedica scrisului în încăperea spațioasă care fusese redecorată pentru ea. Pe pereți erau aliniată corpuri de bibliotecă din lemn de mahon, iar spațiile dintre ele erau decorate cu gravuri înrămate. În locul pieselor greoaie de mobilier care se găseau de obicei într-o bibliotecă sau într-o sală de lectură, biroul, scaunele și sofa erau ușoare, feminine. Iar Jack îi îmbogățea mereu colecția de tocuri, majoritatea gravate sau bătute în pietre scumpe, pe care le păstra într-o casetă din fildeș, pe birou.

Serile, lui Jack îi plăcea să iasă. Politicieni, artiști, comercianți și uneori aristocrați îi cereau mereu câte o favoare. Amanda realizase cu surprindere că soțul ei se bucura de o mare influență. Oamenii îl tratau cu o prietenie reținută, știind că el avea posibilitatea de a manevra interesul publicului larg. Erau invitați pretutindeni, de la baluri la petreceri pe iaht sau simple picnicuri și erau doar rareori văzuți unul fără celălalt.

Amanda înțelesese că, în ciuda aparentei potriviri cu Charles Hartley, acesta nu i-ar fi pătruns niciodată

în suflet așa cum o făcuse Jack. Soțul ei o înțelegea cu o profunzime care aproape că o speria. Era foarte flexibil, imprevizibil, o trata uneori ca pe o femeie matură, iar alteori o ținea în poală, ca pe o copilă, și o făcea să rîdă. Într-o seară a poruncit să fie pregătită baia în fața șemineului și să li se aducă cina sus. A îmbăiat-o chiar el, mîngîind-o cu mîinile lui mari prin apa fierbinte, cu săpun. După aceea i-a periat părul lung și i-a dat să mănînce în timp ce ea se relaxa la pieptul lui, privind visătoare focul.

Apetitul lui Jack se extindea și în dormitor, acolo unde intimitatea pe care o împărtășeau era atît de sălbatică și de nestăpînită încît Amanda se temea, uneori, că nu va fi în stare să dea ochii cu el, la lumina zilei. Jack nu o lăsa să-i ascundă nimic, fizic sau emoțional, iar sentimentul că era complet expusă o stînjenea. El lua și oferea, îi cerea atît de multe încît uneori avea sentimentul că nu-și mai aparținea. O învăța lucruri pe care o lady n-ar fi trebuit să le știe. Era genul de soț de care nu bănuise niciodată că ar fi avut nevoie: un bărbat care o despovăra de orice inhibiții, care se juca și țopăia cu ea pînă cînd o făcea să uite de toate responsabilitățile care îi amărîseră anii tinereții.

Odată cu apariția ultimului fragment din *O doamnă neterminată*, poziția Amandei drept cea mai importantă romancieră a timpului a devenit de necontestat. Jack s-a ocupat de publicarea romanului în trei volume, legate în piele de vițel, dar a mai scos și o altă ediție, nu tot atît de scumpă, legată într-un material care doar imita mătasea.

Cererile au fost foarte mari, iar Jack estima că vor stabili un nou record de vînzări. A sărbătorit evenimentul cumpărîndu-i Amandei un colier cu opal și diamante, și cercei asortați. Setul era într-atît de opulent încît Amanda a protestat rîzînd cînd l-a văzut. Colierul fusese lucrat pentru împărăteasa Rusiei, Ecaterina, cu trei sferturi de secol în urmă, și se numea *Luna și stelele*. O lună din opal, în filigran de aur, era înconjurată de o mulțime de stele din diamante.

– N-aș putea să port așa ceva, i-a spus Amanda pe cînd stăteau goi în pat, cu cearșafurile adunate în jurul lor.

Jack avea colierul în mîină, iar soarele dimineții făcea nestematele să strălucească.

– Ba da, poți. S-a așezat în spatele ei și i-a prins bijuteria grea în jurul gîtului. A sărutat-o pe umăr și i-a întins o oglindă. Îți place? a întrebat-o încet. Îl pot schimba cu un alt model, dacă vrei.

- Colierul este minunat, i-a spus ea. Numai că nu este potrivit pentru o femeie ca mine.

- De ce nu?

- Îmi cunosc limitele. Nu are rost să mă împodobesti ca pe un păun. A încercat să-și scoată colierul. Ești foarte generos, dar nu este...

- Limite, a pufnit el. Privirea lui fierbinte și albastră i-a cuprins trupul gol, zăbovind pe pieptul ei, acolo unde opalul arunca scînteii. Cu privirile încărcate de dragoste, a sărutat-o pe gît. De ce nu te poți vedea așa cum te văd eu?

- Încetează, a spus ea, simțindu-i sexul întărit printre faldurile cearșafului. Nu te prosti, Jack.

- Ești frumoasă, a insistat el, așezîndu-se deasupra ei. Și nu te las să cobori din pat pînă nu repeți asta după mine.

- Jack... a spus ea, dînd ochii peste cap.

- Repetă după mine... Sînt frumoasă.

Ea a dat să-l împingă dar el a prins-o de încheieturi și i-a ridicat mîinile deasupra capului. A simțit cum roșea, dar privirea ei nu i-a părăsit-o pe a lui.

- Sînt frumoasă a repetat ea cu tonul cuiva care încerca să-i facă pe plac unui nebun. Mă eliberezi, te rog?

I-a zîmbit ironic.

- Te voi elibera, doamnă. S-a aplecat iar buzele

aproape că le-au atins pe ale ei. Spune-o din nou, i-a șoptit.

Ea s-a prefăcut, în joacă, amuzată, că încerca să se desprindă. Jack a lăsat-o să se zvîrcolească pînă cînd cearșafurile au alunecat, dezgolindu-le trupurile. Sexul lui înfierbîntat pulsa lipit de trupul ei, care fremăta drept răspuns. Respirînd greu, Amanda a desfăcut picioarele, să-l primească. Jack i-a sărutat sîinii, zgîriind-o ușor cu barba de-o zi.

- Spune-mi, i-a șoptit. Spune-mi.

Ea a capitulat cu un geamăt.

- Sînt frumoasă, i-a spus printre dinți. Oh, Jack...

- Atît de frumoasă încît pot purta colierul unei împărătese.

- Da, da. Dumnezeuule...

A pătruns înăuntrul ei, făcînd-o să se arcuiască de plăcere. Ea s-a agățat de el cu brațele și cu picioarele, ridicîndu-și șoldurile ca să-l primească. I-a cuprins fața între palme și a făcut dragoste cu ea cu pasiune, împingîndu-se violent în trupul ei cald.

După ce și-au recăpătat ritmul respirației, el i-a zîmbit:

- Asta îți va fi învățare de minte să nu-mi mai refuzi niciodată cadourile. S-a rostogolit pe o parte, luînd-o cu el.

- Da, domnule, i-a spus prefăcîndu-se supusă și a primit drept răspuns o palmă ușoară peste fund.

Dintre toate proiectele soțului ei, pe Amanda o interesa în mod special unul anume: un ziar aflat în pragul falimentului numit *Coventry Quarterly Review*. În el erau publicate eseuri despre literatură și istorie și fusese neglijat de Jack, în ultima vreme. Amandei îi era clar că ziarului îi lipsea un editor priceput care să-i dea o formă și o greutate intelectuală.

Plină de idei legate de ce era de făcut, Amanda a conceput un plan care cuprindea sugestii, posibile subiecte, titluri de cărți care trebuiau comentate și de asemenea o linie generală care ar fi trebuit urmată.

Coventry Quarterly Review – scria ea – *ar trebui să renască drept o publicație progresistă, lipsită de sentimentalisme, favorabilă reformelor și schimbărilor sociale. Pe de altă parte, ar trebui să se dovedească tolerant cu sistemele existente și cu structurile și să încerce să le rafineze și nu să le distrugă, astfel încât să păstreze cele mai reușite trăsături ale societății, eliminându-le pe cele rele...*

- E bun, s-a pronunțat Jack după ce i-a citit planul. Prin minte îi treceau o mulțime de gânduri, în clipa aceea. Foarte bun.

Stăteau amândoi în sera exterioară a casei. Jack era așezat pe un scaun, cu picioarele ridicate pe un altul, iar Amanda se cuibărise printre pernele sofalei, cu o ceașcă de ceai fierbinte în mână. Prin ferestrele

deschise pătrundea o adiere răcoroasă, de după-amiază.

Părînd să fi ajuns la o concluzie, Jack a privit-o atent pe Amanda:

- Ai stabilit traiectoria perfectă pentru *Review*. Acum mai am nevoie doar de un editor care să fie dispus sau capabil să ducă proiectul tău la îndeplinire.

- Domnul Fretwell, poate? I-a sugerat ea.

Jack a clătinat imediat din cap.

- Nu. Fretwell este al naibii de ocupat și mă îndoiesc că așa ceva l-ar interesa.

- Va trebui să găsești pe cineva, a insistat Amanda. Nu poți lăsa să dispară o asemenea publicație.

- Am și găsit. Pe tine. Dacă ești dispusă să încerci.

Amanda a rîs, convinsă că o necăjea.

- Știi bine că este imposibil.

- De ce?

Ea se juca, distrasă, cu o buclă care îi alunecase pe frunte.

- Nimeni nu va mai citi publicația dacă va afla că este condusă de o femeie. Nici un scriitor respectabil nu va accepta să scrie pentru *Review*. Lucrurile ar fi stat altfel dacă era vorba de un ziar ușurel, pentru doamne, dar ceva cu atîta greutate ca *Coventry Quarterly Review*... A clătinat din cap.

I-a recunoscut imediat expresia – era cea pe care o arbora ori de câte ori accepta o provocare aproape imposibilă.

– Și dacă l-am numi pe Fretwell, doar de fațadă? I-a sugerat el. Te numim pe tine editor asistent, dar în realitate te vei ocupa de tot.

– Mai devreme sau mai târziu adevărul va ieși la iveală.

– Da, dar pînă atunci tu îi vei restabili credibilitatea și vei face o treabă atît de bună că nimeni nu va îndrăzni să sugereze înlocuirea ta. S-a ridicat și a început să se învîrtă prin seră, entuziasmat. Vei fi prima femeie editor a unei publicații importante... pe Dumnezeuul meu, aș vrea s-o văd și pe asta.

Amanda l-a privit alarmată.

– Ești ridicol. Nu am făcut nimic să merit o asemenea responsabilitate. Și chiar dacă m-aș descurca, nimeni nu ar fi de acord.

Jack a zîmbit auzind-o.

– Dacă ai fi dat doi bani pe ce spun alții te-ai fi măritat cu Charles Hartley, nu cu mine.

– Da, dar așa ceva... E scandalos. Părea să nu se obișnuiască cu ideea de a fi editor. Și apoi, a adăugat ea, abia am timp să mă ocup de scris.

– Vrei să spui că nu dorești să faci asta?

– Bineînțeles că vreau! Dar cum rămîne cu starea

mea? Curînd voi avea un copil de care va trebui să mă ocup.

– Te vei descurca. Poți angaja oricîte ajutoare dorești. Nu ai nici un motiv să nu poți lucra de-acasă.

Amanda și-a terminat ceaiul, tacticoasă.

– Voi avea putere deplină? l-a întrebat. Pot să aleg eu articolele... să angajez personalul... să selectez cărțile care urmează să fie recenzate? Nu voi răspunde în fața nimănui?

– Nici măcar în fața mea, i-a răspuns el.

– Iar cînd lumea va descoperi că editorul este o femeie, nu domnul Fretwell, cînd mă vor critica toți... tu îmi vei fi alături?

Jack s-a apropiat de ea și s-a sprijinit de brațul canapelei.

– Bineînțeles. La naiba, femeie, nici nu ar trebui să mă întrebi așa ceva...

– Voi face din *Review* un ziar șocant de liberal, l-a avertizat ea, înclinînd capul să-l privească. l-a atins mîinile, aventurîndu-se pe sub mînele cămășii lui și mîngîindu-i părul aspru de pe brațe. El i-a zîmbit larg în semn de răspuns.

– Ne-am înțeles, a spus Jack încet. N-ai decît să dai foc lumii. Eu îți voi da chibriturile.

Încîntată și gînditoare deopotrivă, Amanda s-a înălțat spre el să-i primească sărutul.

CAPITOLUL 15

În timp ce Amanda făcea planuri pentru *Coventry Quarterly Review*, a făcut o descoperire surprinzătoare - că mariajul cu Jack îi adusese mai multă libertate decît avusese ca femeie liberă. Datorită lui, avea acum bani și influență, putea face orice dorea... și mai important decît toate, avea un soț care o încuraja.

Nu era deloc timorat de inteligența ei. Se mîndrea cu realizările ei și nu ezita să o laude în fața celorlalți. O îmboldea să fie îndrăzneată, să-și spună deschis părerile, să se comporte așa cum nevestele „cumsecade” nu ar fi îndrăznit. Iar nopțile, cînd erau singuri, o seducea iar și iar. Amanda adora fiecare moment petrecut cu el. Nu visase niciodată că soțul ei ar putea să o găsească atît de ispititoare, că îi va adula corpul departe de a fi perfect.

O altă surpriză a fost faptul că prefera să-și petreacă serile acasă, cu ea. Deși pînă atunci socializase neobosit, seara părea mulțumit să încetinească ritmul, după zilele trăite într-un ritm frenetic. Nu

accepta mai mult de una-două invitații pe săptămîină, preferînd să-și petreacă serile doar cu ea.

- Am putea ieși mai des, dacă vrei, îi sugerase Amanda într-o seară, pe cînd se pregăteau să ia cina în doi. Am fost invitați la trei petreceri săptămîina aceasta, ca să nu mai amintesc și de serata de sîmbătă și de petrecerea de duminică, de pe iaht. Nu vreau să te lipsesc de plăcerea companiei altora, să crezi că vreau să te am doar pentru mine...

- Amanda, a întrerupt-o el luînd-o în brațe. În ultimii ani am ieșit aproape în fiecare seară și m-am simțit singur în mijlocul unei mulțimi. Acum am în sfîrșit un cămin și o soție și vreau să mă bucur de ele. Dacă vrei să ieșim, sînt gata să te însoțesc oriunde. Dar eu prefer să stau aici.

Ea l-a mîngîiat pe obraz.

- Nu te-ai plictisit, să înțeleg?

- Nu. Sînt în schimbare, i-a răspuns el, gînditor. M-ai domesticit.

Ea a dat ochii peste cap.

- „Domesticit” este ultimul cuvînt care te-ar putea descrie. Ești cel mai neconvențional soț pe care mi l-aș putea imagina. Mă întreb adesea ce fel de tată vei fi.

- Oh, îi voi oferi fiului nostru tot ce este mai bun. Îl voi răsfăța, îl voi trimite la cele mai bune școli, iar cînd se va întoarce din călătoria în jurul lumii va prelua afacerile mele.

- Și dacă vom avea o fată?
- Îmi va prelua afacerile, i-a răspuns prompt.
- Prostuțule... o femeie nu ar putea face asta.
- Fiica mea va putea, i-a spus el.

Amanda a zîmbit, refuzînd să-l contrazică.

- Iar tu ce vei face în timp ce fiul sau fiica ta se vor ocupa de companiile tale?

- Îmi voi petrece zilele și nopțile cu tine, i-a spus. E o ocupație solicitantă, la urma-urmei.

Cea mai rea zi din viața lui Jack a început inofensiv, cu micul dejun obișnuit, sărutul de rămas-bun și promisiunea de a reveni acasă, la prînz. Afară ploua liniștit iar norii gri prevesteau furtună. Cînd Jack a intrat în magazinul lui, cu atmosfera lui caldă și primitoare, deja plin de clienți, un fior plăcut i-a trecut pe șira spinării.

Afacerea îi înflorea, avea o soție iubitoare care îl aștepta acasă iar viitorul îi părea promițător. Nici nu-i venea să creadă că viața lui, care începuse atît de prost, luase o asemenea întorsătură. Avea mai mult decît merita, și-a spus Jack și a urcat grăbit scările spre biroul lui.

A lucrat fără pauză pînă la amiază, după care a început să-și strîngă hîrțile de pe birou, pregătindu-se

să plece la masă. A auzit o bătaie ușoară în ușă și l-a văzut pe Oscar Fretwell.

- Devlin, i-a spus el, părînd tulburat, ai primit un mesaj. Mesagerul a spus că e foarte urgent.

Încruntîndu-se, Jack i-a luat biletul din mîină și l-a citit rapid. Cuvintele fuseseră mîzgălite în grabă. Era scrisul Amandei, dar nu se mai obosise să se semneze.

Jack, mi-e rău. Am trimis după doctor. Vino repede.

A strîns hîrtia în mîină.

- E vorba de Amanda, a șoptit.

- Ce pot să fac eu? l-a întrebat imediat Fretwell.

- Ai grijă de tot, i-a spus Jack peste umăr. Ieșea deja din birou. Mă duc acasă.

În scurtul drum către casă, gîndurile i-au zburat de la o posibilitate la alta. Ce se putuse întîmpla, pentru numele lui Dumnezeu? Amanda strălucise de sănătate de dimineață, dar poate că suferise un accident. Cînd trăsura a tras în fața casei, chipul lui era întunecat.

- Oh, domnule, a spus Sukey dînd năvală în holul de la intrare. Doctorul este sus, cu ea. Totul s-a întîmplat atît de brusc... biata mea doamnă Amanda...

- Unde este? a întrebat el.

- Î-n dormitor, domnule, s-a bîlbîit Sukey.

Privirea i-a căzut pe grămada de cearșafuri pe care o avea în brațe și pe care i-a întins-o imediat unei cameriste, să le spele. Petele roșii l-au alarmat și mai tare.

A urcat în fugă scările, câte trei odată. Când să intre în cameră, un bărbat în vîrstă tocmai trecea pragul. Era scund, cu umeri înguști, dar avea un aer de autoritate care compensa lipsa de înălțime. A ridicat capul și l-a privit pe Jack:

- Domnule Devlin? Sînt doctorul Leighton.

Jack i-a întins mîna, recunoscîndu-i numele.

- Dumneata ești cel care i-a confirmat sarcina soției mele.

- Da. Din nefericire, lucrurile nu ies întotdeauna așa cum ne-am dori.

Jack îl privea pe doctor fără să clipească, simțind cum sîngele îi înghețase în vene.

- A pierdut copilul, a spus încet. Cum? De ce?

- Uneori nu există nici o explicație pentru pierderea unei sarcini, i-a răspuns grav Leighton. Li se întîmplă și femeilor perfect sănătoase. În atîția ani de experiență am învățat că natura își urmează cursul, indiferent de dorințele noastre. Așa cum i-am spus și doamnei Devlin, te pot asigura, însă, că asta nu va impieta asupra unei alte sarcini, în viitor.

Jack fixa covorul, concentrat. Se gîndea la tatăl lui,

acum rece, în mormînt, nesimțitor în moarte așa cum fusese și în viață. Cum de putuse să facă atîția copii, legitimi și ilegitiți, și să nu-i pese deloc de ei? Lui Jack, fiecare viață îi părea neprețuită, acum că tocmai pierduse una.

- S-ar putea să fiu eu de vină, a murmurat. Împărțim același dormitor. Ar fi trebuit să o las în pace...

- Nu, nu, domnule Devlin. În ciuda gravității situației, un zîmbet plin de compasiune a luminat fața doctorului. Există cazuri în care recomand ca pacienta să nu aibă relații conjugale în timpul sarcinii, dar la ea nu a fost cazul. Nu ești vinovat pentru pierderea sarcinii, așa cum nici soția ta nu este. Nu este vina nimănui. I-am spus doamnei Devlin să se odihnească timp de cîteva zile, pînă se oprește sîngerarea. Revin la sfîrșitul săptămîinii, să o consult din nou. Va fi deprimată o vreme, dar este o femeie puternică. Nu văd nici un motiv pentru care să nu-și revină foarte repede.

După plecarea doctorului, Jack a intrat în cameră. Inima plină de tristețe i s-a strîns și mai tare cînd a văzut-o cît de mică părea acolo, în pat, fără vlagă. S-a apropiat și a sărutat-o pe frunte.

- Îmi pare rău, i-a șoptit privind în ochii ei goi. A așteptat un răspuns, oricare ar fi fost el, disperare, furie sau speranță, dar chipul ei rămînea pustiu. Frămînta în palmă, absentă, poalele halatului.

- Amanda, i-a spus luîndu-i mîna în mîna lui. Te rog, vorbește-mi.

- Nu pot, a reușit ea să spună cu voce stinsă.

Jack continua să-i țină pumnul rece între degetele calde.

- Amanda, i-a șoptit, înțeleg ce simți.

- Cum ai putea să înțelegi? Și-a tras mîna din mîna lui, continuînd să privească fix un punct de pe perete. Sînt obosită, a murmurat. Vreau să dorm.

Rănit, Jack s-a îndepărtat. Amanda nu se mai purtase niciodată așa cu el. Era pentru prima dată că l'alunga din inima ei, de parcă luase un topor cu care retezase toate legăturile dintre ei. Poate că avea doar nevoie de odihnă, așa cum îi spusese și doctorul.

- Bine, i-a răspuns. Sînt aici, Amanda, în caz că ai nevoie de ceva.

- Nu, a șoptit ea. Nu am nevoie de nimic.

În următoarele trei săptămîni, Jack a suferit în singurătate, pentru că Amanda a continuat să se refugieze în ea, fără să lase pe nimeni să se apropie. Părea hotărîtă să se izoleze de toată lumea, inclusiv de Jack. Cumva, Amanda cea adevărată dispăruse și în locul ei rămăsese doar o cochilie goală. După părerea

doctorului, încă mai avea nevoie de odihnă. Dar Jack nu era prea sigur. Se temea ca pierderea copilului să nu fie o lovitură mult prea puternică, de la care să nu-și mai revină niciodată. Că era posibil să nu redevină niciodată femeia vibrantă cu care se căsătorise.

Din disperare, a chemat-o pe Sophia în week-end, în ciuda faptului că nu-l plăcea deloc. Sophia s-a străduit să o consoleze, dar prezența ei nu a avut mare efect.

- Sfatul meu este să ai răbdare, i-a spus lui Jack înainte de plecare. Amanda își va reveni, în cele din urmă. Sper însă că nu o vei presa în nici un fel și nu-i vei cere să facă ceva pentru care nu este încă pregătită.

- Ce vrea să însemne asta? a bombănit Jack. În trecut, Sophia nu făcuse nici un secret din părerea ei, cum că Jack era un ticălos de joasă speță care nu se putea controla mai mult decît un taur. Crezi, fără îndoială, că de îndată ce vei pleca spre Windsor, eu voi da năvală peste ea și-mi voi cere drepturile de soț.

- Nu, nu asta cred. Sophia i-a zîmbit, lucru la care el nu s-ar fi așteptat. Mă refeream la pretenții de ordin emoțional, Devlin. Nu te cred o brută capabilă să profite de Amanda, în starea în care este.

- Îți mulțumesc, i-a răspuns ironic.

S-au studiat reciproc cîteva secunde iar Sophia a continuat să zîmbească.

- Poate că am greșit când te-am judecat atât de aspru, i-a spus ea. Un lucru îmi este clar, acum... indiferent câte păcate ai avea, o iubești pe sora mea.

Jack i-a susținut privirea.

- Da, o iubesc.

- Ei bine, poate că în timp voi fi și eu de acord cu alegerea ei. Este adevărat, nu te ridici la nivelul lui Charles Hartley, dar Amanda ar fi putut nimeri mult mai rău.

I-a zîmbit strîmb.

- Ești mult prea drăguță, Sophia.

- Vino cu Amanda în vizită la Windsor, când se va simți mai bine, i-a spus pe un ton poruncitor, iar Devlin s-a înclinat ca și cum ar fi ascultat un edict regal. Și-au luat rămas-bun și un servitor a însoțit-o pe Sophia la trăsura ei, care o aștepta.

A urcat la etaj și a găsit-o pe soția lui privind pe fereastră, la trăsura care se îndepărta. Se uita fix, ca transpusă, iar pulsul i se zbătea vizibil la baza gîtului. Pe masă, tava cu mîncare era neatinsă.

- Amanda, a șoptit, întorcînd-o cu fața spre el. Amanda nu i-a răspuns la îmbrățișare, doar i-a susținut cîteva secunde privirea, cu ochi goi. Cît timp te vei mai purta așa? nu s-a putut el abține s-o întrebe. Pentru că ea nu i-a dat nici un răspuns, a înjurat printre dinți: vorbește cu mine, la naiba!

- Ce-ar mai fi de spus? i-a răspuns ea.

- Chiar dacă tu nu ai nimic de spus, ei bine, eu am! Nu ești singura care a pierdut un copil. Era și copilul meu.

- Nu vreau să discut despre asta, i-a spus ea, trăgîndu-se de lîngă el. Nu acum.

- Între noi s-a terminat cu tăcerea, a insistat el, urmînd-o. Trebuie să ne obișnuim cu gîndul, să încercăm să uităm...

- Nu vreau, s-a înecat ea. Vreau... să punem capăt căsniciei.

Cuvintele ei l-au șocat.

- Poftim? a întreat-o. De ce spui asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Amanda ar fi vrut să-i răspundă dar nu-și găsea cuvintele. Emoțiile din ultimele trei săptămîni au ieșit la iveală cu o forță nebănuită. Deși a încercat, nu a reușit să-și stăpînească hohotele de plîns.

- Lasă-mă în pace, i-a șoptit, acoperindu-și ochii cu mîinile.

Jack a luat-o în brațe și a strîns-o la piept.

- Amanda, draga mea, pune-ți brațele în jurul meu. Așa. Era ferm pe picioare, o susținea cu trupul lui, iar mirosul și atingerea lui îi erau familiare, de parcă le știa de o viață.

S-a agățat de el, abandonîndu-se total, iar cuvintele au început să se rostogolească.

- Singurul motiv pentru care te-ai căsătorit cu mine a fost copilul. Acum el nu mai este. Nimic nu va mai fi la fel între noi.

- Nu are sens ce spui.

- Nu ți-ai dorit copilul, a plîns ea. Dar eu l-am vrut. L-am dorit atît de mult, iar acum l-am pierdut și nu pot suporta asta.

- Și eu mi l-am dorit, i-a spus Jack cu voce tremurîndă. Vom trece peste toate, Amanda, iar într-o bună zi vom avea un alt copil.

- Nu. Sînt prea bătrînă, i-a spus și un nou val de lacrimi a țîșnit dinăuntru ei. De aceea am pierdut sarcina. Am așteptat prea mult. Nu voi mai putea să am copii...

- Șșt. Asta e o prostie. Doctorul mi-a spus că au avut copii și femei mult mai în vîrstă decît tine. Acum nu gîndești clar.

A luat-o pe sus și s-a așezat cu ea în poală pe un fotoliu. A luat șervetul de pe tava cu mîncare și i-a șters obrazii și ochii. Era atît de sigur pe el încît Amanda a simțit cum panica i se evaporă. Și-a suflat nasul, ascultătoare, în șervet și a oftat, sprijinindu-și capul pe umărul lui. Palma lui caldă o mîngîia ușor pe spate, liniștind-o.

A ținut-o așa mult timp, pînă cînd a început să respire normal iar lacrimile i s-au uscat.

- Nu am vrut să mă însor cu tine doar din cauza copilului, i-a spus el încet. M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc. Iar dacă mai spui vreodată că vrei să ne despărțim, eu... A făcut o pauză, încercînd să găsească un mod de a o pedepsi. Ei bine, să nu mai spui niciodată asta.

- Nu m-am mai simțit niciodată atît de îngrozitor. Nici măcar atunci cînd au murit părinții mei.

I-a șoptit la ureche:

- Nici eu. Doar că acum... sînt al naibii de fericit să te țin în brațe. Ultimele săptămîni au fost un iad. N-am putut să vorbesc cu tine, să te ating.

- Chiar crezi că am mai putea avea un alt copil, cîndva? I-a întrebat în șoaptă.

- Dacă asta îți dorești.

- Dar tu îți dorești asta?

- La început mi-a fost greu să accept ideea de a deveni tată, a recunoscut Jack. A sărutat-o pe obraz, apoi pe gît. După care am început să ne facem planuri și copilul a devenit real. Și m-am gîndit la toți băieții de la Knatchford Heath pe care nu am reușit să-i ajut, să-i protejez, și în loc de disperare am simțit... speranță. Mi-am dat seama că urma să vină pe lume singurul copil de care chiar puteam să am grijă. Pentru mine, era ca un nou început. Eu... voiam să-i fac viața minunată.

Amanda a ridicat capul și i-a privit cu ochii în lacrimi.

- Ai fi reușit.

- Hai să nu abandonăm orice speranță, încă. Când vei fi pregătită, mă voi dedica ție zi și noapte și voi rămîne din nou însărcinată. Iar dacă nu, vom găsi o altă cale. Dumnezeu știe cîți copii au nevoie de o familie pe lumea asta.

- Ai face asta pentru mine? I-a întrebat ea, neîncrezătoare. Nu-i venea să creadă că bărbatul care se opusese atît ideii de familie era acum pregătit pentru un asemenea angajament.

- Nu numai pentru tine. A sărutat-o pe vîrfurile nasului și pe obraz. Și pentru mine.

Amanda l-a luat de gît și l-a ținut strîns. Se simțea ușurată, parcă plutea.

- Nu știu ce să fac acum, i-a șoptit. Jack a sărutat-o din nou, iar buzele lui fierbinți au înfiorat-o.

- Pentru început, vei înceta să te gîndești, cîteva ore. Vei mânca și te vei odihni.

S-a strîmbat.

- Nu pot.

- N-ai mîncat de zile întregi. A întins mîna după tavă, a descoperit o farfurie și a luat lingura. Gustă măcar, i-a spus. Am mare încredere în puterile vindecătoare ale... S-a uitat la conținutul farfuriiei. Ale supei de cartofi.

Amanda s-a uitat la lingură, apoi la fața lui hotărîtă și i-a zîmbit, pentru prima oară după trei săptămîni.

- Ești un tiran.

I-a luat lingura din mînă și s-a uitat în farfuria cu supă albicioasă, presărată cu frunze de năsturel tocat. Pe o altă farfurie era o brișă, iar alături era o budincă cu zmeură proaspătă presărată pe deasupra. Budincă à la framboise, o numise bucătăreasa, care făcuse recent o pasiune pentru preparatele cu denumiri franțuzești.

Jack a privit-o cum cufunda lingura în supă. A mîncat încet iar căldura supei i-a umplut stomacul, în timp ce Jack stătea lîngă ea și-i ridica din cînd în cînd paharul la gură, să soarbă puțin vin. După ce a mîncat, culoarea i-a revenit în obraji și s-a sprijinit cu toată greutatea de spătarul scaunului. S-a uitat la bărbatul frumos de lîngă ea și s-a simțit copleșită de iubire. Dintr-un impuls, i-a lipit palma de obrazul ei:

- Te iubesc, i-a spus.

A mîngîiat-o pe obraz și pe bărbie.

- Te iubesc mai mult decît viața, Amanda. S-a aplecat și și-a lipit buzele de ale ei, cu blîndețe, ca și cum înțelegea cît de rănită și de vulnerabilă se simțea... și o putea vindeca pe loc cu un sărut.

Amanda și-a trecut mîna prin părul lui, acceptînd invazia subtilă a limbii lui și lăsîndu-l să-i absoarbă gustul.

Cu un murmur, ea a întors capul într-o parte, amețită. A închis ochii atunci când el și-a dus mîna la corsetul ei. Un nasture s-a deschis, apoi al doilea și al treilea, făcînd ca materialul să-i cadă de pe umăr. Buzele lui au alunecat pe gît, găsind locul sensibil și s-a jucat cu ea pînă când a auzit-o gemînd slab.

- Jack... sînt atît de obosită... nu cred...

- Nu trebuie să faci nimic, i-a șoptit el. Lasă-mă să te ating. A trecut atîta timp, iubita mea.

Amanda a inspirat adînc și nu a mai scos nici un cuvînt, și-a sprijinit doar capul de spătar. Îl simțea ca prin vis și nu s-a mișcat când l-a simțit îndepărtîndu-se. A așteptat răbdătoare ca el să facă lumina mai mică și să se întoarcă la ea. Jack își scosese cămașa... mîinile ei i-au întîlnit umerii goi, puternici, cu mușchii bine conturați. A îngenuncheat între genunchii ei desfăcuți și i-a cuprins sîni în palme. Cu degetele mari i-a necăjit sfîrcurile, atingîndu-le insistent, pînă când s-au întărit. S-a aplecat apoi și i-a prins unul din sfîrcuri între dinți.

Amanda s-a arcurit pe scaun, cu capul spre spate și și-a înfipt degetele în umerii lui atunci când el i-a prins și celălalt sfîrc între degetul mare și arătător. Era ținută prizonieră de mîinile și de gura lui. I-a ridicat pînă în talie poalele rochiei de casă și și-a strecurat degetele printre coapsele ei. Ea s-a desfăcut să-l primească, cu mușchii tremurînd drept răspuns la fierbințeala

mîinilor lui. Deși își dădea seama cît de mult își dorea ea să fie atinsă, mîinile lui nu au trecut mai departe.

I-a posedat gura cu săruturi atît de ușoare și de prelungi încît ea a strîns din pumni, frustrată, dorindu-și mai mult. Cu blîndețe, el i-a așezat picioarele pe brațele fotoliului, rînd pe rînd. Ea nu mai fusese niciodată expusă atît de obraznic, deschisă în fața lui.

- Jack, a protestat ea, încercînd să respire normal. Ce faci?

El nu i-a răspuns imediat. Gura lui neobosită aluneca de pe gît pe sîni în timp ce mîinile lui îi mîngîiau abdomenul, curbele dulci ale șoldurilor și rotunjimile feselor. Nu era deloc o poziție măgulitoare, dar stînjeneala ei s-a pierdut curînd într-un torent de dorințe. Sub asaltul unui val de plăcere, a încercat să ridice piciorul de pe scaun.

- Nu, i-a șoptit el, așezînd-o la loc și ținîndu-i picioarele desfăcute larg. Acum iau desertul. Amanda *à la framboise*.

A întins mîna spre masă și a luat ceva de pe o farfurie.

- Deschide gura, i-a spus, iar ea l-a ascultat, confuză. Era o zmeură coaptă și aromată. Jack a obligat-o să întredeschidă buzele și a gustat-o alături de ea, căuțînd cu limba orice urmă de dulceață. Un alt fruct a fost așezat pe buricul ei și îndepărtat cu limba.

EPILOG

- Papa, trebuia să mă prinzi! a exclamat băiețelul care se îndrepta acum spre tatăl lui, culcat în iarbă.

Jack i-a zîmbit copilului brunet. Edward, care purta numele tatălui Amandei, avea o energie nesfîrșită și un vocabular care îl depășea cu mult pe cel al unui copil obișnuit de trei ani. Micului Edward îi plăcea să vorbească, lucru de înțeles, ținînd cont de părinții lui.

- Fiule, te urmăresc de mai bine de-o oră, i-a spus Jack. Lasă-l pe bătrînul tău tată să se odihnească puțin.

- Dar n-am terminat!

Rîzînd, Jack și-a luat copilul în brațe și s-au rostogolit amîndoi în iarbă.

Amanda și-a ridicat privirea din hîrțiile pe care le ținea în poală și s-a uitat la cei doi. Își petreceau cele mai calde zile de vară la domeniul moștenit de Jack. Peisajul era într-atît de minunat încît ar fi putut fi pictat de Rubens. Nu mai lipseau decît cîțiva îngerași pe cer și cîțiva nori pufoși și iluzia ar fi fost completă.

Grădina se întindea în spatele casei din cărămidă, construită în secolul al șaptesprezecelea, și era străjuită de o parte de o arcadă albă din piatră iar de cealaltă de un iaz oval. Familia obișnuia să facă adesea cîte un picnic la umbra platanului maiestuos al cărui trunchi era îmbrăcat într-o tufă bogată de hortensii.

După picnicul îmbelșugat, pregătit și împachetat de bucătăreasă, Amanda încerca să se concentreze asupra lucrului. În cei patru ani de cînd se ocupa de *Coventry Quarterly Review*, aceasta devenise cea mai citită revistă din Anglia. Amanda era mîndră de realizările ei și mai ales de faptul că demonstrase că și o femeie putea fi un editor de succes, la fel de inteligentă și de îndrăzneată ca un bărbat. Cînd publicul aflase că o femeie era cea care stătea în spatele revistei, controversalele iscate nu au făcut decît să-i crească vînzările. Așa cum îi promisese, Jack îi stătuse alături și negase cu vehemență insinuările precum că el ar fi fost artizanul succesului revistei.

- Soția mea nu are nevoie de ajutorul meu ca să-și susțină opiniile, le spusese ironic criticilor. Este mai capabilă, mai profesionistă decît mulți dintre bărbații pe care îi cunosc. O încurajase pe Amanda să se bucure de recenta ei notorietate, inteligența ei și originalitatea fiind lăudate în cercurile literare dar și în cele politice.

- Mă plimbă de colo-colo ca pe un cal de rasă, i-a plînsese Amanda lui Jack după o petrecere la care fusese în centrul atenției tuturor. De ce le este atât de greu tuturor să creadă că dacă ai fustă poți avea și creier?

- Nimănui nu-i place ca femeia să fie inteligentă, i-a răspuns Jack, zîmbind. Nouă, bărbaților, ne place să păstrăm aparența superiorității.

- Atunci tu de ce nu te simți amenințat de inteligența unei femei? l-a întrebat ea.

- Pentru că știu cum să te țin la respect, i-a spus el zîmbind ironic și dîndu-se un pas înapoi, pentru că ea să repezise la el, răzbunătoare.

Amanda a zîmbit amintindu-și toate astea. Jack îi spunea acum lui Edward o poveste cu curcubeie și cu vrăji magice, pînă cînd copilul i-a adormit în poală. L-a așezat cu grijă pe pătura pe care o întinsese pe iarbă.

Amanda s-a prefăcut că nu-l observă pe soțul ei, care i se așezase alături.

- Lasă jos hîrțiile, i-a spus el, cu nasul în părul ei despletit.

- Nu pot.

- De ce nu?

- Am un șef foarte pretențios care mă ceartă cînd depășesc termenul de predare.

- Știi prea bine cum să faci să-l împaci.

- Nu am timp de asta acum, i-a spus Amanda. Lasă-mă să lucrez, te rog. Dar nu a mai protestat cînd l-a simțit îmbrățișarea. Buzele lui s-au lipit de gîtul ei, trimițîndu-i un fior plăcut pînă în călcîie.

- Ai idee cît de mult te doresc? Și-a plimbat degetele peste trupul ei, acolo unde mișca al doilea copil al lor. Mîna lui s-a aventurat mai departe, pînă la gleznă, strecurîndu-se sub fustă. Teancul de hîrtii i-a căzut din mîini, împrăștiindu-se pe iarbă.

- Jack, a oftat Amanda, lipindu-se de el. Nu în fața lui Edward.

- Doarme.

Amanda s-a întors spre el și l-a sărutat lung, ispititor.

- Va trebui să aștepți pînă la noapte, i-a spus cînd s-a desprins din sărut. Zău, Jack, ești incorigibil. Sîntem căsătoriți de patru ani. Ar fi trebuit să te plictisești deja de mine, așa cum ar fi făcut orice soț respectabil.

- Ei bine, asta este doar problema ta, i-a spus el. Eu unul nu am fost niciodată respectabil. Sînt un ticălos, ai uitat?

Zîmbind, Amanda s-a întins în iarbă, trăgîndu-l deasupra ei. Umerii lui blocau lumina care se filtra printre frunzele aurii.

- Din fericire, am descoperit că să fii măritată cu un ticălos este mult mai interesant decît să fii măritată cu un gentleman.

Jack i-a zîmbit, dar luminița neastîmpărată din ochii lui era ușor gînditoare.

- Dacă te-ai putea întoarce în timp și schimba lucrurile... i-a șoptit el, mîngîindu-i părul.

- Nici pentru toate bogățiile din lume, i-a răspuns Amanda, întorcîndu-se să-i sărute degetele. Am tot ce am îndrăznit vreodată să visez.

- Continuă să visezi, atunci, i-a șoptit el înainte de a-i acoperi buzele cu gura lui.

SFÎRȘIT